

האורי פיטר

והאיב האחרון

אליעזר יודקובסקי

מבוסס על עבודתה של

ג'יי. קיי. דולמן

הַאָרִי פּוֹטֵר

וּפְשֵׁיטָהּ הַרְצִינְוֹלֵיט

סאַפּ

אַלֵיַעֲזֵר יִדְקוּבֵסְקִי

LESS WRONG

תּלֵק תּפִישֵׁי

הַאָרִי גִיִּיס פּוֹטֵר-אַוּאַוּס-וּרֵס וּפְאָוִיב הַאָמְרוֹן

סְרוּסס עַל הַסְפּוּרִים וּמִדּוּרִים עַל

גִּיִּי. קִיִּי. וּוֹלֵיג

Eliezer Yudkowsky
Harry Potter and the Methods of Rationality

אליעזר יודקובסקי
הארי פוטר והשיטה הרציונלית

ספר זה תורגם ונערך על ידי קהילת הרציונליות בישראל,
אנשים רבים עבדו על התרגום וההגהה.
תודה מיוחדת ליונתן קלה, יותם פדרמן, נועם ימיני, איל וולך, ציון
אליאש, גולן נחליאל, שני גת, אלקנה ברדוגו, יאיר פרבר, משגב יוסף
כוסף, חיים לב, יבגני רוניקוב, מודה ניסים אהרונסון, הלל אלשלם, רועי
שוורץ תיכון, חיים לב ועמוס רום.
רשימה מלאה של העוסקים במלאכה מופיעה באתר שלנו.

תמונה של יודקובסקי על הכריכה: null0 רישיון: CC BY-SA 2.0
עיצוב לוגו של הארי פוטר: פיני חמו

עריכה והגהה: כרמל הדר וידידיה שיר
עורך ראשי: אחיה מייזליש
הציור על העטיפה בכרך זה: u/phaedrus2000

זהו מיזם ללא מטרת רווח, כל האנשים הנ"ל עבדו על הספר בהתנדבות.
הם אינם אחראים לעיצוב של הספר, להדפסתו, לאופן הפצתו או לכל
שימוש שיעשה בו, והם מבקשים לעשות בספר זה שימוש חוקי בלבד.

**ספר זה אינו ספר מקורי מסדרת ספרי הארי פוטר
והוא לא נכתב בידי ג'יי. קיי. רולינג**
הספר בעברית זמין בחינם בכתובת: <https://rationality.co.il>
הספר באנגלית זמין בחינם בכתובת: <http://www.hpmor.com>
**אין למכור ספר זה
אין לעשות בספר כל שימוש מסחרי**

ג'יי. קיי. רולינג היא הבעלים של הארי פוטר
ואיש אינו הבעלים של השיטה הרציונלית

הדפסה ראשונה של כל ששת הכרכים
נדפס בישראל 2020
הביא לדפוס: נדב כהן

סוכן עטייטימ

פוק 86

בחינת השערות מרובות · 1

פוק 87

מודעות נהנתנית · 70

פוק 88

לחץ זמן, חלק א' · 90

פוק 89

לחץ זמן, חלק ב' · 111

פוק 90

תפקידים, חלק א' · 120

פוק 91

תפקידים, חלק ב' · 138

פוק 92

תפקידים, חלק ג' · 153

פוק 93

תפקידים, חלק ד' · 161

פוק 94

תפקידים, חלק ה' · 173

פּוּק 95

תּפּקידים, חלק ו' · 186

פּוּק 96

תּפּקידים, חלק ז' · 200

פּוּק 97

תּפּקידים, חלק ח' · 212

פּוּק 98

תּפּקידים, אחרון · 233

פּוּק 99

תּפּקידים, אחרית דבר · 243

פּוֹטְרֵי פּוֹטְרֵי

וּפּוֹטְרֵי פּוֹטְרֵי

בְּסֵפֶת פְּשָׁעוֹת סְוִיבוֹת

(כותרות עיתונים בינלאומיים ב־7 באפריל, 1992)

ידיעות טורונטו הקסומה:

כל הקסמהדרין הבריטי

מדווח שראה את 'הילד־שנשאר־בחיים'

מפחיד סוהרסן

מומחה ליצורים קסומים:

"עכשיו אתם סתם משקרים"

צרפת וגרמניה מאשימות את בריטניה

שהמציאה את כל הסיפור

העלון היומי למטיל הלחשים הנירזילנדי:

מה הוציא מדעתה את הרשות המחוקקת הבריטית?

האם הממשלה שלנו הבאה בתור?

מומחים מונים 28 סיבות

להאמין שזה כבר קרה

מג אמריקאי:

שבט אנשי זאב הוא

הראשון ליישב את ויומינג

הפקפקן:

מאלפוי נס מהוגוורטס

לאחר התעוררות כוחות ויליה

הנביא היומי:

תכסיסים משפטיים משחררים את

"המוגלגית המטורפת";

פּוֹטֵר מֵאִיִּים עַל מִשְׂרַד הַקְּסָמִים
בְּחִקִּיפַת אֶזְקָבָאן

* * *

הַשְּׁעֵרָה : וּלְדַמּוּרֵט

(8 באפריל, 1992, 7:22 בערב)

* * *

פעם נוספת נאספו ארבעתם סביב שולחנו העתיק של מנהל
הוגוורטס, עם המגירות בתוך המגירות בתוך המגירות שלו, בהן
אוכסנו כל מסמכי העבר של הוגוורטס; האגדה מספרת שהמנהלת
שיהלה הלכה שם לאיבוד, ונמצאת שם עד היום, למעשה, ולא
מרשה שיוציאו אותה עד שתסיים לארגן את המסמכים שלה.
מינרווה לא ממש ציפתה לרשת את המגירות הללו ביום בו תירש
את השולחן הזה – אם מישהו מהם ישרוד.

אלבוס דמבלדור ישב מאחורי שולחנו, נראה חמור סבר ושקול.
סוורוס סנייפ עמד ליד אח הפלו הכבויה והאפר שבה, מרחף
בצורה מבשרת רעות, כמו הערפד שתלמידיו האשימו אותו שהוא
מעמיד פנים שהוא.

עין־הזעם מודי היה אמור להצטרף אליהם, אך טרם הגיע.

והארי...

גופו הקטן והרזה של ילד, ישוב על משענת הכיסא שלו, כאילו
האנרגיות שבו גדולות מכדי לאפשר ישיבה רגילה. פרצוף מקובע,
שיער מיוזע, עיניים ירוקות דרוכות, ובתוך כל זה, הצלקת בצורת
הברק המזוגזג של צלקתו הבלתי נרפאת. הוא נראה קודר יותר
כעת; אפילו בהשוואה לשבוע שעבר.

לרגע אחד מינרווה נזכרה בביקור שלה עם הארי בסמטת
דיאגון, מה שנראה כאילו היה לפני עידן ועידנים. הילד הרציני הזה
היה בתוך הארי, איכשהו, אפילו אז. זו לא הייתה לגמרי אשמתה,

או אשמתו של אלבוּס. אך עם זאת היה משהו עצוב במידה שלא תתואר בניגוד בין הילד הצעיר שפגשה לראשונה, ובין מה שבריטניה הקסומה עשתה ממנו. להארי מעולם לא הייתה ממש ילדות רגילה, היא הסיקה; ההורים המאמצים של הארי אמרו לה שהוא דיבר מעט ושיחק אף פחות עם ילדים מוגלגים. כאב לחשוב שלהארי יש אולי רק כמה חודשים לשחק עם הילדים האחרים בהוגוורטס, לפני שדרישות המלחמה ייקחו את הכל. אולי ישנן פנים אחרות שהארי מציג לילדים בגילו, כשהוא לא מכניע את הקסמהדרין בכוח רצונו. אבל היא לא הצליחה שלא לדמיין את הילדות של הארי פוטר בתור עצי הסקה, ואותה ואת אלבוּס מכניסים את בולי העץ ללהבות, אחד אחרי השני.

"נבואות הן דברים מוזרים," אמר אלבוּס דמבלדור. עיניו של הקוסם הזקן היו עצומות למחצה, כאילו בעייפות. "עמומות, לא ברורות, משמעות חומקת כמו מים בין אצבעות. נבואה היא עול תמידי, משום שאין בה תשובות, רק שאלות."

הארי פוטר ישב במתח. "המנהל דמבלדור," אמר הילד בדיוק רך, "החברים שלי סומנו כמטרות. הרמיוני גריינג'ר כמעט נשלחה לאזקבאן. המלחמה החלה, כדברייך. הנבואה של פרופסור טרלוני היא מידע מכריע בבחינת ההשערות שלי בנוגע למה שקורה. שלא לדבר על כמה זה מטופש – ומסוכן – שאדון האופל מכיר את הנבואה ואני לא."

אלבוּס העיף בה מבט שואל וקודר, והיא הנידה בראשה בתשובה; תהא אשר תהא הדרך שבה הארי גילה שטרלוני ניבאה את הנבואה ושאדון האופל מכיר אותה, הוא לא שמע על כך ממנה. "וולדמורט הלך אל תבוסתו מידיך בניסיונו להימנע מהנבואה הזו ממש," אמר אז הקוסם הזקן. "הידע שלו הביא רק רע. חשוב על כך היטב, הארי פוטר."

"כן, המנהל, אני מבין זאת. גם התרבות בבית שלי הייתה מבוססת על המסורת הספרותית של נבואות המגשימות את עצמן

ונבואות שאינן מפורשות כהלכה. אני אפרש בזהירות, אל חשש. אבל כבר ניחשתי לא מעט. האם בטוח יותר בשבילי לעבוד עם ניחושים חלקיים?"

זמן חלף.

"מינרווה, " אמר אלבוס. "אם תואילי."

"זה..." היא החלה. המילים הגיעו לגרונה בהיסוס; היא לא הייתה שחקנית. היא לא הייתה מסוגלת לחקות את הנימה העמוקה והמצמררת של הנבואה המקורית; אך עם זאת נראה כאילו הנימה הזו נשאה את כל המשמעות. "זה שבכוחו להביס את אדון האופל קרב ובא... הם שחמקו ממנו שלוש פעמים, להם יולד הוא בשלהי החודש השביעי..."

"ואדון האופל יסמן אותו כשווה לו, נשמע קולו של סוורוס סנייפ, גורם לה לקפוץ בכיסאה. המורה לשיקויים עמד ליד האח, גבוה ומאיים. "אך ברשותו יעמוד כוח שאדון האופל אינו מכיר... ואחד מהם מוכרח להשמיד את רעהו ולא יותר ממנו אלא זכר, כי שתי נפשות שונות אלו לא תוכלנה להתקיים באותו העולם." את השורה האחרונה אמר סוורוס בנימה מבשרת רעות שכזו שהיא הצטמררה עד לשד עצמותיה; זה היה כמעט כמו לשמוע את סיביל טרלוני.

הארי הקשיב במצח מקומט. "אתה יכול לחזור על זה?" שאל הארי.

"זה שבכוחו להביס את אדון האופל קרב ובא, הם שחמקו ממנו שלוש פעמים, להם יולד הוא בשלהי החודש השביעי – " בעצם, חכה רגע, אתה יכול לרשום את זה? אני צריך לנתח את זה בזהירות – "

זה נעשה, אלבוס וסוורוס צופים שניהם בקלף כמו נצים, כאילו לוודא ששום יד נעלמה לא מושטת וגונבת את המידע היקר. "בואו נראה..." אמר הארי. "אני זכר ונולדתי ב-31 ביולי, יש. אכן הבסתי את אדון האופל, יש. כינוי גוף מעורפל בשורה השנייה,

אבל עוד לא נולדתי אז קשה לראות איך ההורים שלי חמקו ממני שלוש פעמים. הצלקת הזו היא מועמד ברור לסימן... " הארי נגע במצחו. "ואז יש את הכוח שאדון האופל לא מכיר, שכנראה מתייחס לרקע המדעי שלי – "לא, אמר סוורוס.

הארי הביט במורה לשיקויים בהפתעה.

עיניו של סוורוס היו עצומות, פניו מכווצות בריכוז. "אדון האופל מסוגל לרכוש את הכוח הזה בכך שיקרא את אותם הספרים כמוך. אבל הנבואה לא אמרה, כוח שאינו כרשותו של אדון האופל. אפילו לא, כוח שלא יוכל להיות של אדון האופל. היא דיברה על כוח שאדון האופל אינו מכיר... זה יהיה משהו זר עבורו יותר מחפצים מוגלגיים. משהו שהוא אולי לא מסוגל להבין כלל, אפילו לאחר שראה זאת..."

"מדע זה לא שק של טריקים טכנולוגיים, אמר הארי. "זה לא כמו הגרסה המוגלגית לשרביט. זה אפילו לא ידע כמו לשגן את הטבלה המחזורית. זו צורה שונה של חשיבה."

"ייתכן..." מלמל המורה לשיקויים, אולם קולו היה ספקני. "עניין מסוכן הוא, אמר אלבוס, "לקרוא יותר מדי בנבואה, אפילו אם שמעת אותה בעצמך. אלה דברים הגורמים לתסכול יוצא דופן."

"כך אני רואה, אמר הארי. ידו עלתה ושפשפה את הצלקת שעל מצחו. "אבל... אוקיי, אם זה באמת כל מה שאנחנו יודעים... תראו, אני פשוט אומר את זה. איך אתה יודע שאדון האופל באמת שרד?"

"מה?" קראה פרופסור מְקוֹנְגֵל. אלבוס פשוט נאנח ונשען לאחור בכיסא המנהל העצום.

"טוב, אמר הארי, "דמייני לעצמך איך הנבואה נשמעה כשנחזתה. אתיודעתמי שומע על הנבואה, וזה נשמע כאילו נועדתי לגדול ולמוטט את שלטונו. ששנינו מיועדים לערוך קרב

אחרון שבו אחד ישמיד את רעהו ולא יותר ממנו אלא זכר. אז את יודעתמי תוקף את מכתש גודריק ומיד מובס, מותיר מאחור זכר כלשהו שהוא אולי נשמתו חסרת הגוף ואולי לא. אולי אוכלי-המוות הם הזכר שלו, או האות האפל. יכול להיות שהנבואה הזו כבר התגשמה, זה מה שאני אומר. אל תבינו אותי לא נכון – אני מבין שהפרשנות שלי נשמעת מאולצת. הניסוח של טרלוני לא נשמע טבעי לתיאור האירועים שקרו היסטורית ב־31 באוקטובר, 1981 בלבד. לתקוף תינוק ושהלחש יחזור בחזרה אליך זה לא משהו שהיית קוראת לו 'כוח להביס'. אבל אם את חושבת על הנבואה כמדברת על אחד מעתידים אפשריים, שרק אחד מהם קרה בליל כל הקדושים, אז יכול להיות שהנבואה כבר התגשמה.

"אבל – פלטה מינרווה. "אבל הפשיטה על אזקבאן –"

"אם אדון האופל שרד, אז בטח, הוא החשוד הסביר ביותר בבריחה מאזקבאן," אמר הארי בקול שקול. "את אפילו יכולה לומר שהבריחה מאזקבאן מהווה ראיה בייסיאנית להישרדות של אדון האופל, משום שבריחה מאזקבאן סבירה יותר בעולמות בהם הוא חי מאשר בעולמות בהם הוא מת. אבל זו לא ראיה בייסיאנית חזקה. זה לא משהו שלא יכול לקרות אלא אם אדון האופל חי. פרופסור קווירל, שלא התחיל מההנחה שאת יודעתמי עדיין בסביבה, לא התקשה לחשוב על הסבר משלו. בעיניו, ברור שקוסם חזק כלשהו עשוי לרצות את בלטריקס בלק משום שהיא יודעת סוד כלשהו של אדון האופל, כמו ידע קסום שגילה רק לה. ההסתברות הפריורית שמישהו ישרוד את המוות של הגוף שלו נמוכה מאוד, אפילו אם זה אפשרי בקסם. רוב הזמן זה לא קורה. אז אם זו רק הבריחה מאזקבאן... אני מוכרח לומר שמבחינה רשמית זו לא ראיה בייסיאנית מספקת. חוסר-הסבירות של הראיה בהנחה שהשערה שגויה לא פרופורציונלית לחוסר הסבירות הפריורי של ההשערה."

"לא," אמר סוורוס בקול יבש. "הנבואה עוד לא התגשמה."

הייתי יודע אם זה היה כך."

"אתה בטוח בזה?"

"כן, פוטר. אם הנבואה כבר התגשמה, הייתי מבין אותה! שמעתי את מילותיה של טרלוני, אני זוכר את קולה של טרלוני, ואם הייתי שומע על האירועים שתואמים לנבואה, הייתי מזהה אותם. מה שכבר קרה... לא מתאים." המורה לשיקויים דיבר בביטחון.

"אני לא בטוח לגמרי מה לעשות עם האמירה הזו," אמר הארי. ידו עלתה לשפשף את מצחו בהיסח הדעת. "אולי זה רק שמה שאתה חושב שקרה לא מתאים, וההיסטוריה האמיתית שונה..."
"וולדמורט חי," אמר אלבוס. "ישנן ראיות אחרות."
"כמו?" תשובתו של הארי הייתה מיידית.

אלבוס היסס. "ישנם טקסים נוראים באמצעותם קוסמים שבו מהמוות," אמר אלבוס לאיטו. "זאת כל אחד יכול להסיק מההיסטוריה ומאגדות. אך עם זאת הספרים הללו נעלמו, לא הצלחתי למצוא אותם; היה זה וולדמורט שלקח אותם, אני משוכנע –"

"אז אתה לא יכול למצוא ספרים על אלמוות, וזה מוכיח שהם אצל אתה-יודע-מי?"

"אכן," אמר אלבוס. "ישנו ספר מסוים – לא אחזור על שמו בקול רם – שחסר ממדור הספרים המוגבלים בספריית הוגוורטס. מגילה עתיקה שהייתה אמורה להיות בבורגין וברקס, ובמקומה נותר רק מקום ריק על מדף, לסמן היכן הייתה –" הקוסם הזקן עצר. "אבל אני מניח," אמר הקוסם הזקן, כאילו לעצמו, "שאתה תאמר כי העובדה שוולדמורט ניסה להפוך את עצמו לבן אלמוות, אינה מוכיחה שהצליח..."

הארי נאנח. "הוכחה, המנהל? ישנן רק הסתברויות. אם ישנם ספרים מוכרים וספציפיים על טקסי אלמוות שנעלמו, זה מגדיל את ההסתברות שמישהו ניסה טקס כזה. מה שבתורו מגדיל את

ההסתברות שאדון האופל שרד את מותו. זאת אני מוכן לומר, ותודה לך על שנידבת את העובדה. השאלה היא האם ההסתברות הפריורית גדלה מספיק."

"וודאי," אמר אלבוס בשקט, "אם אתה מוכן לומר שישנו אפילו סיכוי שוולדמורט שרד, שווה להישמר מפני זה?"

הארי היטה את ראשו. "כפי שאמרת, המנהל. אם כי כשההסתברות קטנה מספיק, ישנה שגיאה גם בהתעסקות אובססיבית בה... בהינתן שספרים על חיי אלמוות נעלמו, ושהנבואה הזו תישמע קצת יותר טבעית אם היא מתייחסת לקרב עתידי שלי ושל אדון האופל, אני מסכים שקיימת אפשרות סבירה שאדון האופל חי, לא רק אפשרות. אבל יש להתחשב גם באפשרויות סבירות אחרות – ובעולמות הסבירים שבהם אתה יודעמי לא חי, מישהו אחר הפליל את הרמיוני."

"טיפשות," אמר סוורוס בקול רך. "טיפשות גמורה. האות האפל לא דהה, וכך גם כוח אדונו."

"אתה רואה, לזה אני מתכוון כשאני אומר ראייה בייסיאנית לא מספקת מבחינה פורמלית. נכון, זה נשמע קודר ומבשר רעות והכל, אבל האם זה עד כדי כך לא סביר שאות קסום ישרוד אחרי שהיוצר שלו מת? נניח שהאות בטוח יישאר כל עוד המודעות של אדון האופל ממשיכה לחיות, אבל אפריורית נחשנו רק עשרים אחוז שהאות האפל ימשיך להתקיים אחרי שאדון האופל ימות. אז התצפית, 'האות האפל לא דהה' סבירה פי חמישה שתקרה בעולמות שבהם אדון האופל חי מאשר בעולמות שבהם אדון האופל מת. האם זה פרופורציונלי לחוסר-הסבירות האפריורי של חיי אלמוות? בואו נגיד שהסיכויים האפריוריים הם מאה לאחד נגד ההישרדות של אדון האופל. אם סביר פי מאה שהשערה שגויה מאשר שהיא נכונה, ואז אתה רואה ראייה שסבירה פי חמישה אם ההשערה נכונה מאשר שגויה, אתה צריך לעדכן את האמונה שלך בסיכויי ההשערה כך שיהיו עשרים לאחד כנגד הנכונות שלה.

סיכויים של מאה לאחד, כפול יחס סבירות של אחד לחמש, שווים לסיכויים של עשרים לאחד שאדון האופל מת –

”מאיפה אתה מביא את המספרים האלה, פוטר?”

”זו אכן חולשה של השיטה,“ אמר הארי בכנות. ”אבל מה שאני מנסה לומר איכותנית הוא שהתצפית, 'האות האפל לא דהה', לא מהווה תמיכה מספקת להשערה, 'אדון האופל בן אלמוות'. הראיה לא יוצאת דופן באותה מידה כמו הטענה. 'הארי עצר. 'שלא להזכיר את העובדה שאפילו אם אדון האופל חי, הוא לא מוכרח להיות זה שהפליל את הרמיוני. אדם ערמומי אמר פעם, יכול להיות יותר מזומם אחד ויותר ממזימה אחת.“

”כמו המורה להתגוננות מפני כוחות האופל,“ אמר סוורוס בחיוך דק. ”אני מניח שעליי להסכים שהוא חשוד. גם בשנה שעברה זה היה המורה להתגוננות, אחרי הכל; ובשנה שלפני, ובשנה שלפניה.“

עיניו של הארי ירדו בחזרה אל הקלף שבחיקו. ”נתקדם. האם אנחנו בטוחים שהנבואה מדויקת? אף אחד לא התעסק עם הזיכרון של פרופסור מקגונגל, ערך או הוריד שורה? אלבוס עצר, ואז דיבר באיטיות. ”ישנו לחש גדול על כל בריטניה, שמתעד כל נבואה שנאמרת בגבולותינו. הן מתועדות עמוק מתחת לאולם עתיקהיומין של הקסמהדרין, במחלקת המסתורין.“

”אולם הנבואה,“ לחשה מינרווה. היא קראה על המקום הזה, נאמר שהוא חדר גדול עם מדפים מלאים בכדורים זוהרים, אחד אחרי השני לאורך השנים. מרלין עצמו בנה אותו, כך נאמר; הסטירה האחרונה בפני הגורל של גדול הקוסמים. לא כל הנבואות גרמו לטוב; ומרלין רצה שלפחות אלה שעליהם דובר בנבואה ידעו מה נאמר עליהם. היה זה הכבוד שמרלין רחש לרצון החופשי שלהם, שהגורל לא ישלוט בחייהם מבחוץ, ללא ידיעתם. לאלה המוזכרים בנבואה יגיע בריחוף כדור זוהר, והם ישמעו את קולו

האמיתי של הנביא. אחרים שינסו לגעת בכדור יצאו מדעתם, כך נאמר – או אולי פשוט יתפוצץ להם הראש, האגדות לא היו ברורות בנקודה הזו. לא משנה מה הייתה כוונתו המקורית של מרלין, השוואיסטים לא נתנו לאיש להיכנס, למיטב ידיעתה. מעשי קוסמים עתיקים ציין שהשוואיסטים גילו שלגלות למושאי נבואה על הנבואות שלהם יכול להפריע לחוזים לשחרר את הלחצים הזמניים שהם משחררים; ולכן יורשי מרלין חתמו את האולם שלו. מינרווה תהתה (כעת לאחר שבילתה כמה חודשים בסביבתו של מר פוטר) איך מישוהו יכול היה לדעת את זה; אבל היא ידעה שמוטב לה לא לשאול את אלבוס, למקרה שאלבוס ינסה להסביר לה. מינרווה האמינה באמונה שלמה שאתה צריך לדאוג בנוגע לזמן רק אם אתה שעון.

"אולם הנבואה," אישר אלבוס בקול נמוך. "אלה אשר דובר עליהם בנבואה יכולים ללכת להקשיב לנבואה שם. האם אתה מבין את ההשלכה, הארי?"

הארי קימט את מצחו. "טוב, אני יכול לשמוע אותה, או אדון האופל... או, ההורים שלי. הם שחמקו ממנו שלוש פעמים. הם גם מוזכרים בנבואה, אז גם הם יכולים לשמוע את ההקלטה?"

"אם ג'יימס ולילי שמעו משהו שונה ממה שמינרווה דיווחה," אמר אלבוס בשוויון נפש, "הם לא אמרו לי זאת."

"לקחת את ג'יימס ולילי לשם?" אמרה מינרווה.

"פוקס יכול להגיע למקומות רבים," אמר אלבוס. "אל תחשבי על זה."

הארי הביט ישירות באלבוס. "האם אני יכול ללכת למחלקת המסתורין הזו ולשמוע את הנבואה? הנימה המקורית של הקול עשויה להועיל, ממה ששמעתי."

אור נצנץ מההשתקפות של משקפי חציהסהר כשהקוסם הזקן הניד בראשו. "אינני חושב שיהיה זה נכון," אמר אלבוס, "מסיבות שמעבר לברורות מאליהן. הוא מסוכן, המקום שמרלין יצר; מסוכן

יותר לאנשים מסוימים מאשר לאחרים."

"אני מבין," אמר הארי בקול נטול צבע, והשפיל את מבטו שוב אל הקלף. "אני אתייחס לנבואה כמדויקת לעת עתה. החלק הבא אומר שאדון האופל סימן אותי כשווה לו. יש למישהו רעיון מה זה אומר בדיוק?"

"זה בטח לא אומר," אמר אלבוס, "שאתה מוכרח לחקות את דרכיו בצורה כלשהי."

"אני לא אידיוט, המנהל. מוגלים הבינו דבר או שניים בנוגע לפרדוקסים, גם אם כל זה תיאורטי בשבילם. אני לא אשליך את המוסר שלי רק משום שאות מהעתידי טוען שזה מה שהולך לקרות, משום שאז זה הופך לסיבה היחידה שבגללה זה קרה מלכתחילה. אבל בכל זאת, מה זה כן אומר?"

"אינני יודע," אמר סוורוס.

"גם אני לא," היא אמרה.

הארי הוציא את שרביטו, הופך אותו בידיו, מביט בעץ בהרהור. "עשרים ושמונה סנטימטרים, צינית, עם ליבה של עוף־חול." אמר הארי. "ועוף־החול שהעניק נוצה מזנבו לשרביט הזה העניק רק אחת נוספת, שמר... מה היה שמו, אוליב־משהו... הכין ממנה ליבה לשרביט של אדון האופל. ואני לחשנן. זה היה נראה כמו הרבה צירופי מקרים כבר אז. ועכשיו אני מגלה שיש נבואה שאומרת שאני אהיה שווה לאדון האופל."

עיניו של סוורוס היו מהורהרות; מבטו של המנהל היה סתום. "יכול להיות," אמרה מינרווה בהיסוס, "שאתם־יודעים־מי – שוולדמורט – העביר חלק מהכוחות שלו למר פוטר, בלילה שהעניק לו את הצלקת הזו? לא משהו שהתכוון לעשות, בוודאי. אבל עדיין... אני לא רואה איך מר פוטר יכול להיות שווה לו, אם יש לו פחות קסם מלאדון האופל..."

"אה," אמר הארי, עדיין מביט בהרהור בשרביט שלו. "אני אלחם באדון האופל בלי שום קסם אם אצטרך. הומו סאפיינס לא

נהפכו למין השליט על כוכב הלכת בכך שהיו להם את הטפרים החדים ביותר או את השריון הקשה ביותר – אם כי אני מניח שקוסמים עשויים שלא להבין את הנקודה הזו. עדיין, מתחת לכבודי כבן אדם לפחד ממהו שלא חכם יותר ממני; וממה ששמעתי, בתחום הספציפי הזה אדון האופל לא היה מאוד מפחיד.”

המורה לשיקויים דיבר, קולו עוטה מעט מהלגלוג המזלזל הרגיל שלו. “אתה חושב את עצמך חכם יותר מאדון האופל, פוטר?”

“כן, למעשה,” אמר הארי, מפשיל את שרוול גלימותיו השמאלי לחשוף את מרפקו. “הו, זה מזכיר לי! בואו נוודא שלאיש כאן אין את הקעקוע הגלוי במקום הסטנדרטי והקל לבדיקה שמסמן אותו כמרגל סודי של האויב.”

אלבוס היסה את המורה לשיקויים בתנועה לפני שיאמר משהו חורף. “אמור לי, הארי,” אמר אלבוס, “איך אתה היית יוצר את האות האפל?”

“במקום לא סטנדרטי,” אמר הארי מיד, “במקום שלא ניתן למצוא בקלות בלי מבוכה ועניין, אם כי כמובן שמישהו מודע לבטיחות יבדוק בכל מקרה. לעשות אותו קטן יותר, אם אפשרי. לשים עליו קעקוע לא־קסום כדי להסתיר את הצורה המדויקת – יותר טוב, לכסות אותו עם שכבת עור מזויף –

“ערמומי בהחלט,” אמר אלבוס. “אבל אמור לי, נניח שאתה יכול ליצור אילו תנאים שאתה רוצה לאות, לגרום לו לדהות או להופיע כרצונך. מה היית עושה אז?”

“עושה אותו בלתי נראה תמיד,” אמר הארי בנימה של מישהו שאומר את המובן מאליו. “אתה לא רוצה שיהיה הבדל ניתן לגילוי בין מרגל ללא־מרגל.”

“נניח שאתה ערמומי אף יותר,” אמר אלבוס. “אתה אשף תרמיות, אשף הונאות, ואתה מנצל את יכולותיך עד תום.”

"טוב –" הילד נעצר, מקמט את מצחו. "זה נראה מסובך שלא לצורך, יותר כמו טקטיקה שנבל ישתמש בה במשחק תפקידים מאשר משהו שהיית מנסה בחיים האמיתיים. אבל אני מניח שאתה יכול לשים אותות אפלים מזויפים על אנשים שהם לא באמת אוכלי-מוות, ולהשאיר את האותות האפלים על אוכלי-המוות האמיתיים בלתי נראים. אבל ישנה שאלה למה שאנשים יתחילו להאמין מלכתחילה שהאות האפל מזהה אוכלי-מוות... אני צריך לחשוב על זה חמש דקות לפחות, אם אני עומד לקחת את הבעיה ברצינות."

"אני שואל אותך זאת," אמר אלבוס, "משום שאכן ביצעתי בדיקות כאלה, בימים הראשונים של המלחמה. המסדר שרד את האיזולת שלי רק משום שאלאסְטור לא בטח בזרועות החשופות שראינו. חשבתי, לאחר מכן, שנושאי האות יכולים להסתיר או לחשוף אותו כרצונם. אך עם זאת כאשר הבאנו את איגור קרקרוף בפני הקסמהדרין, האות היה גלוי על זרועו, למרות מאמציו להצהיר על חפותו. מה הכלל האמיתי השולט באות האפל, איני יודע. אפילו סוורוס עדיין כבול על-ידי האות שלו לא לגלות את הסודות למי שאינו מכיר אותם."

"הו, טוב, זה הופך את זה לברור," אמר הארי מיד. "רגע, עצור – היית אוכל מוות?" הארי העביר את מבטו אל סוורוס. סוורוס השיב לו חיוך דק. "הייתי ועודני, ככל שזה נוגע להם." "הארי," אמר אלבוס, עיניו מרוכזות רק בילד. "למה אתה מתכוון, זה הופך את זה לברור?"

"מבוא לתורת האינפורמציה," אמר הילד בנימה של הרצאה. "לצפות במשתנה x מעביר מידע בנוגע למשתנה y אם ורק אם למצבים השונים של x יש הסתברויות שונות בהינתן מצבים שונים של y . ברגע שאתה שומע על משהו שמבדיל בין מרגל ולא-מרגל, אתה מיד צריך לחשוב לנצל את זה כדי להבחין בין מרגלים ללא-מרגלים. באופן דומה, כדי להבחין בין מציאות לשקר, אתה צריך

תהליך שמתנהג שונה בנוכחות אמיתות ושקרים – זו הסיבה ש'אמונה' לא עובדת כקריטריון מבחין, בעוד 'ערוך תחזיות ניסיוניות ובחן אותן' כן עובד. אתה אומר שמישהו עם האות האפל לא יכול לגלות את הסודות שלו למישהו שלא יודע אותם כבר. אז כדי לגלות איך האות האפל עובד, תרשום כל דרך שאתה מסוגל לדמיין שבה האות האפל עשוי לעבוד, ואז תצפה בפרופסור סנייפ מנסה לומר את כל הדברים האלה למשתף פעולה – אולי אחד שלא יודע על מה הניסוי – אני אסביר על חיפוש בינארי אחר-כך, כך שתוכל לשחק עשרים ואחת שאלות כדי לצמצם דברים – ומה שהוא לא יכול לומר זו האמת. השתיקה שלו תהיה משהו שמתנהג בצורה שונה בנוכחות אמירות אמיתיות בנוגע לאות, בניגוד לאמירות שקריות, אתה מבין."

הפה של מינרווה היה פעור לרווחה, היא הבינה; היא סגרה אותו במהירות. אפילו אלבוס נראה מופתע.

"ואחרי זה, כמו שאמרתי, כל הבדל התנהגותי בין מרגלים ללא-מרגלים יכול לשמש כדי לזהות מרגלים. ברגע שגילית לפחות סוד אחד של אדון האופל שצונזר בקסם של האות האפל, אתה יכול לבחון את קיום האות האפל על מישהו בכך שתראה האם הוא יכול לגלות את הסוד הזה למישהו שלא יודע אותו כבר –

"תודה לך, מר פוטר."

כולם הביטו בסוורוס. המורה לשיקויים התיישר, שיניו נחשפו בהעוויית פנים של ניצחון כועס. "המנהל, אני יכול לדבר כעת בחופשיות על האות. אם אנחנו יודעים שנתפסנו כאוכלי-מוות, בפני אחרים שעוד לא ראו את זרועותינו החשופות, האות שלנו מתגלה בין אם אנחנו רוצים ובין אם לאו. אבל אם הם כבר ראו את זרועותינו החשופות, הוא לא מתגלה; גם לא אם אנחנו רק נבדקים בחשד להיותנו אוכלי-מוות. כך האות האפל מזהה אוכלי-מוות – אך רק כאלה שכבר נתפסו, אתה מבין."

"אה..." אמר אלבוס. "תודה לך, סוורוס." הוא עצם את עיניו

לרגע קצר. "זה אכן יסביר מדוע בלק חמק אפילו מעינו של פיטר...
אה, טוב. והמבחן שהארי הציע?"

המורה לשיקויים הניד בראשו. "אדון האופל אינו שוטה, על
אף השיגיגונות של פוטר. ברגע שאוכלימוות חושדים במבחן כזה,
האות האפל מפסיק לכבול את לשונותינו. אך עם זאת לא הייתי
יכול לרמוז על האפשרות הזו, רק להמתין שאחר יסיק אותה." חיוך
דק נוסף. "הייתי מעניק לך נקודות בית רבות, מר פוטר, אם זה לא
היה מסכן את סיפור הכיסוי שלי. אבל כפי שאתה רואה, אדון
האופל ערמומי למדי." מבטו של סוורוס נעשה מרוחק. "הו,
התנשם סוורוס, "הוא היה בהחלט ערמומי ביותר..."

הארי פוטר ישב דומם לרגע ארוך.

ואז –

"לא", אמר הארי. הילד הניד בראשו. "לא, לא יכול להיות שזה
באמת נכון. ראשית כל, אנחנו מדברים על חידה לוגית שתופיע
בפרק הראשון של ספר של ריימונד סמוליאן, לא קרוב לרמה של
מה שמדענים מוגלגים עושים למחיתם. ושנית כל, למיטב ידיעתי
לקח לאדון האופל חמישה חודשים לחשוב להמציא את החידה
שפתרתי הרגע בחמש שניות –"

"האם זה כה בלתי נתפש בשבילך, הארי פוטר, שמישהו יכול
להיות אינטליגנטי כמוך?" בקולו של המורה לשיקויים הייתה יותר
סקרנות מאשר בוז.

"זה נקרא שיעור בסיס, פרופסור סנייפ. הראיות מתאימות
במידה שווה להשערה שאדון האופל המציא את החידה הזו
במהלך חמישה חודשים או במהלך חמש שניות, אבל בכל
אוכלוסייה נתונה יהיו הרבה יותר אנשים שיכולים לעשות את זה
בחמישה חודשים מאשר בחמש שניות..." הארי הצמיד יד למצחו
שוב. "לעזאזל, איך אני יכול להסביר את זה? אני מניח, מנקודת
המבט שלך, שאדון האופל המציא חידה מתוחכמת ואני פתרתי
אותה וזה גורם לנו להיראות שוויים."

"אני זוכר את שיעור השיקויים הראשון שלך," אמר המורה לשיקויים ביובש. "אני חושב שיש לך עוד לאן לשאוף."
 "הירגע, סוורוס," אמר אלבוס. "הארי כבר השיג יותר מכפי שאתה יודע. אך עם זאת אמור לי, הארי – למה אתה מאמין שאדון האופל פחות ממך? אין ספק שהנשמה שלו פגומה בדרכים רבות. אבל ערמומיות מול ערמומיות – אתה עוד לא מוכן להתמודד מולו, למיטב שיפוטי; ואני יודע את כל רשימת מעלליך."

* * *

הדבר המתסכל בשיחה הזו היה שהארי לא יכול לומר את הסיבות האמיתיות לחוסר ההסכמה שלו, מה שהפר כמה עקרונות יסוד של שיח קואופרטיבי.

הוא לא יכול היה להסביר איך בלטריקס באמת נלקחה מאזקבאן – לא עלידי אתהיודעימי בצורה כלשהי, אלא באמצעות התבונה המשולבת של הארי ופרופסור קווירל.

הארי לא רצה לומר בפני פרופסור מקגונגל שהקיום של נזק מוחי מרמז על כך שאין דבר כזה נשמות. מה שהופך טקס אלמוות מוצלח... טוב, לא לבלתי אפשרי, הארי בהחלט התכוון לפלס דרך לאלמוות קסום יום אחד, אך זה יהיה הרבה יותר קשה וידרוש הרבה יותר תושייה מאשר פשוט לכבול נשמה־קיימת לקמע. מה ששום קסם אינטליגנטי לא היה מנסה לעשות מלכתחילה, אם הוא יודע שהנשמה שלו בת אלמוות.

והסיבה האמיתית שהארי ידע שאדון האופל לא יכול להיות כזה חכם... טוב... אין שום דרך לומר את זה עם טאקט, אבל...

הארי היה בכינוס של הקסמהדרין. הוא ראה את 'אמצעי הבטיחות' הנלעגים, אם אפשר לקרוא להם כך, ששומרים על הקומות הנמוכות ביותר במשרד הקסמים. אפילו לא הייתה להם מפולת הגנב כמו שהייתה לגובלינים כדי לשטוף פולימיצי וקללות אימפריוס של אנשים שנכנסים לגרינגוטס. נתיב ההשתלטות

המתבקש הוא להטיל אימפריו על שר הקסמים ועל כמה ראשי מחלקות, ולשלוח רימון יד בדואר ינשופים לכל מי שחזק מדי לאימפריוס. או לשלוח להם גז מעלף, אם אתה צריך אותם בחיים ובמצב של מוות חי כדי לקחת מהם שערות לשיקויי פולימיצי. ביאורי-הכרה, זיכרונות מזויפים, לחש הקונפונדוס – זה מגוחך, עולם הקסמים זווי בדרכים לרמות. הארי אולי לא יעשה את הדברים האלה בעצמו, במהלך ההשתלטות שלו על בריטניה, מאחר והוא מוגבל על-ידי מוסר... טוב, הארי אולי יעשה חלק מהדברים הפחותים, משום שפולימיצי או קונפונדוס זמני או ביאורי-הכרה במצב קריאה-בלבד כולם נשמעים טובים בהרבה מעוד יום של אזקבאן... אבל...

אם הארי לא היה מוגבל על-ידי מוסר, ייתכן שהיה מוחק את החלקים המרושעים של הקסמהדרין כבר היום; בכוחות עצמו, משתמש רק בכוח הקסם של תלמיד שנה ראשונה, משום שהיה חכם מספיק להבין סוהרסנים. אם כי ייתכן שהארי לא היה נמצא בעמדה פוליטית מזהירה לאחר מכן, חברי הקסמהדרין שישרדו עשויים לחשוב שקל וזול להוקיע את פעולותיו משיקולי יח"צ ולגנות אותו, אפילו אם החכמים יבינו שזה למען טובת הכלל... אבל עדיין.

אם אתה לא מוגבל כלל על-ידי מוסר, חמוש בסודות העתיקים של סלזאר סלית'רין, יש לך עשרות תומכים חזקים כולל לוציוס מאלפוי, ולקח לך יותר מעשר שנים להיכשל במיטוט ממשלת בריטניה הקסומה, זה אומר שאתה טיפש.

"איך אני יכול לנסח זאת...?" אמר הארי. "תראה, המנהל, יש לך מוסר, ויש הרבה טקטיקות שלא תשתמש בהן משום שאתה לא מרושע. ואתה נלחמת באדון האופל, קוסם חזק ביותר שלא היה מוגבל ככה, והחזקת מעמד בכל זאת. אם אתה-יודע-מי היה סופר-חכם בנוסף לזה, הייתם מתים. כולכם. הייתם מתים מיד –"
"הארי", אמרה פרופסור מקגונגל. קולה רעד. "הארי, כמעט כן

מתנו כולנו. יותר מחצי ממסדר עוף-החול מת. אלמלא אלבוס – אלבוס דמבלדור, הקוסם הגדול ביותר מזה מאתיים שנה, הארי – בוודאי היינו נהרגים.”

הארי העביר יד על מצחו. “אני מצטער,” אמר הארי. “אני לא מנסה להקטין את מה שעברתם. אני יודע שאתם יודעים מי היה קוסם אופל מרושע לגמרי ועם עשרות תומכים חזקים, וזה... רע, כן, בהחלט רע. זה פשוט...” “כל זה לא קרוב להיות באותה הסקאלה כמו אויב חכם, שפשוט יצור בשינוי-צורה טוקסין בוטולינום ויגניב מיליונית גרם לספל התה שלכם. האם יש דרך בטוחה להעביר את הנקודה בלי לדבר על דברים ספציפיים? הארי לא היה מסוגל לחשוב על כזו.

“בבקשה, הארי,” אמרה פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל. “בבקשה, הארי, אני מתחננת בפניך – קח את אדון האופל ברצינות! הוא יותר מסוכן מ –” המכשפה המבוגרת נראתה כאילו היא מתקשה למצוא את המילים. “הוא הרבה יותר מסוכן משינוי-צורה.”

הגבות של הארי עלו לפני שהספיק לעצור את עצמו. גיחוך מרושע נשמע מכיוונו של סוורוס סנייפ.

אממ, אמר קול רייבנקלו בתוכו. אממ, ברצינות, פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל צודקת, אנחנו לא מתייחסים לזה ברצינות כמו שהיינו מתייחסים לבעיה מדעית. הדבר הקשה הוא להגיב בצורה כלשהי למידע חדש, במקום פשוט לזרוק אותו מהחלון. כרגע זה נראה כאילו לא שינינו אמונה בכלל אחרי שנתקלנו בטיעון חדש ולא צפוי. הביטול שלנו את אדון האופל כאיום רציני בוסס במקור על העובדה שהאות האפל טיפשי בכירור. יידרש מאמץ ממוקד לבטל את העדכון ולחשוך בכל הדרך המחשבתית שעשינו בהתבסס על ההנחה השגויה הזו, ואנחנו לא משקיעים את המאמץ הזה עכשיו. “בסדר,” אמר הארי, בדיוק כשפרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל נראתה כאילו היא עומדת לדבר שוב. “בסדר, כדי לקחת את זה ברצינות, אני צריך לעצור ולחשוב לחמש דקות.”

"אנא עשה זאת," אמר אלבוס דמבלדור.

הארי עצם את עיניו.

הצד הרייבנקלואי שלו התפצל לשלושה.

הערכת הסתברות, אמר רייבנקלו אחד, שתפקד כבורר. לכך

שאדון האופל חי, וחכם כמונו, ולפיכך מהווה סיכון ממשי.

למה כל האויבים שלו לא מתים כבר? שאל רייבנקלו שתיים,

שהיה התובע.

הערה, אמר רייבנקלו אחד, כבר חשבנו על הטיעון הזה אז

אנחנו לא יכולים להשתמש בו לשנות אמונה שוב בכל פעם

שאנחנו חוזרים עליו.

אבל מה הפגם בהיגיון? שאל רייבנקלו שתיים. בעולמות שבהם

יש לורד וולדמורט חכם, כל חברי מסדר עוף-החול מתו בחמש

השניות הראשונות של המלחמה. העולם לא נראה ככה, ולכן אנחנו

לא חיים בעולם כזה. מש"ל.

האם זה באמת וודאי? שאל רייבנקלו שלוש, שמונה לתפקיד

ההגנה. אולי יש סיבה כלשהי שבגללה לורד וולדמורט לא נתן אז

את כל מה שהיה לו –

כמו מה? דרש רייבנקלו שתיים. בנוסף, יהיה מה שיהיה התירוץ

שלך, אני דורש שההסתברות של ההשערה שלך תיענש בהתאם

לסיבוכיות הגדולה שלה –

תן לשלוש לדבר, אמר רייבנקלו אחד.

אוקיי... תראו, אמר רייבנקלו שלוש. דבר ראשון, אנחנו לא

יודעים שאפשר להשתלט על משרד הקסמים בעזרת שליטה מוחית

ותו לא. אולי בריטניה הקסומה היא בעצם אוליגרכיה ואתה צריך

מספיק כוח צבאי כדי לאיים על ראשי המשפחות שיתמכו בך –

תטיל אימפריוס גם עליהם, התערב רייבנקלו שתיים.

– ולאוליגרכים יש מפולת הגנב בכניסה לבתים שלהם –

עונש על מורכבות! צעק רייבנקלו שתיים. עוד אפיציקלים!

– הו, תהיה היגיוני, אמר רייבנקלו שלוש. לא באמת ראינו

מישהו משתלט על משרד הקסמים עם שתי קללות אימפריוס ממוקמות היטב. אנחנו לא יודעים אם באמת ניתן לעשות את זה בכזו קלות.

אבל, אמר רייבנקלו שתיים, אפילו כשאנחנו מתחשבים בזה... באמת נראה כאילו הייתה צריכה להיות דרך אחרת. עשר שנים להיכשל, באמת? כשאתה משתמש רק בטקטיקות טרור רגילות? זה פשוט... אפילו לא לנסות.

אולי ללורד וולדמורט כן היו רעיונות יצירתיים יותר, השיב רייבנקלו שלוש, אבל הוא לא רצה לחשוף את היד שלו בפני ממשלות של מדינות אחרות, לא רצה להזהיר אותן שידעו עד כמה הם פגיעים ושכדאי להם להתקין את מפולת הגנב במשרדי הקסמים שלהם. לא עד שיהיה לו את בריטניה כבסיס ומספיק משרתים כדי להכניע את כל הממשלות הגדולות האחרות בו זמנית.

אתה מניח שהוא רוצה לכבוש את כל העולם, ציין רייבנקלו שתיים.

טרלוני ניבאה שהוא יהיה שווה לנו, השיב רייבנקלו שלוש בכובד ראש. לפיכך, הוא רוצה להשתלט על העולם.

ואם הוא באמת שווה לך, ואתה כן חייב להילחם בו –

לרגע אחד התודעה של הארי ניסתה לדמיין את מחזה האימים של שני קוסמים יצירתיים שנלחמים במלחמה כוללת זה בזה.

הארי מנה את כל הלחשים והשיקויים בספרי הלימוד לשנה הראשונה שלו שניתן להשתמש בהם כדי להרוג אנשים. הוא לא הצליח לשלוט בעצמו. הוא לא היה מסוגל, פשוטו כמשמעו. הוא ניסה לעצור את המוח שלו מלעשות את זה, אבל זה היה כמו להסתכל על דג ולנסות למנוע מהמוח שלך לשים לב שזה דג. מה שמישהו יוכל לעשות ביצירתיות עם קסם ברמה של שנה שביעית, או של הילאים, או של קסם עתיק ואבוד כמו שהיה ללורד וולדמורט... לא ניתן לחשוב על זה. גאון־יצירתי ופסיכופת עם

כוחות-על־קסומים איננו 'איום', הוא אירוע הכחדה.
 ואז הארי הניד בראשו, מסלק את חוט המחשבה העגום בו הלך.
 השאלה היא האם מלכתחילה יש הסתברות משמעותית לפגוש דבר
 נורא כמו רציונליסט אפל.
 סיכויים אפריוריים שמישהו שינסה טקס אלמוות יצליח לגרום
 לו לעבוד ...

נקרא לזה אחד לאלף, כהערכת-יתר נדיבה; אין זה נכון שקוסם
 אחד מאלף שורד את מותו. אם כן, להארי אין מידע על מספר
 הקוסמים שניסו טקסי אלמוות לפני כן.
 מה אם אדון האופל באמת חכם כמונו? אמר רייבנקלו שלוש.
 אתם יודעים, כמו שטרלוני ניבאה שהוא יהיה שווה לנו. אז הוא
 יגרום לטקס האלמוות שלו לעבוד. נ"ב, אל תשכח את השורה
 'ואחד מהם מוכרח להשמיד את רעהו ולא יותר ממנו אלא זכר'.
 לדרוש רמה כזו של אינטליגנציה זה פרט מעיק נוסף –
 הסיכויים הפריוריים שחבר אקראי באוכלוסייה יהיה כל-כך
 אינטליגנטי הם נמוכים ...

אבל לורד וולדמורט לא היה קוסם שנבחר באקראי, הוא היה
 קוסם ספציפי באוכלוסייה שהובא לתשומת הלב של כולם. חידת
 האות האפל רמזה על סף מינימלי מסוים לאינטליגנציה, אפילו אם
 (היפותטית) נדרש לאדון האופל יותר זמן לחשוב עליה. מצד שני,
 בעולם המוגלגי, כל האנשים הממש אינטליגנטים שהארי הכיר לא
 נהיו דיקטטורים מרושעים או טרוריסטים. הדבר הקרוב ביותר לזה
 בעולם המוגלגי הוא מנהלי קרנות גידור, ואיש מהם לא ניסה
 להשתלט אפילו על מדינת עולם שלישי, עובדה ששמה חסם
 מלמעלה גם על הרוע וגם על הטוב האפשריים שלהם.

ישנן השערות בהן אדון האופל חכם ומסדר עוף-החול לא פשוט
 מת מיד, אבל ההשערות האלה מורכבות יותר ומחייבות עונשי
 מורכבות. אחרי שחושבו עונשי המורכבות של התירוצים הנוספים,
 יהיה יחס סבירות גבוה בין ההשערה 'אדון האופל חכם' ו-'אדון

האופל טיפש' לתצפית של 'אדון האופל לא ניצח מיד במלחמה'. זה בטח ראוי ליחס סבירות של 1:10 לטובת אדון האופל טיפש... אבל אולי לא 1:100. אתה לא באמת יכול לומר של'אדון האופל מנצח מיד' יש הסתברות של יותר מ־99%, בהנחה שאדון האופל התחיל חכם; סך כל התירוצים האפשריים יהיה יותר מ־0.01.

וישנה גם הנבואה... שאולי כן ואולי לא כללה במקור שורה על איך לורד וולדמורט ימות מיד אם יתעמת עם הפוטרים. אולי אלבוס ערך את זיכרונה של פרופסור מקגונגל כדי לפתות את לורד וולדמורט אל מותו. אם לא הייתה שורה כזו, הנבואה נשמעת קצת יותר כאילו אתה יודע מי והילד־שנשא־רבייים נועדו לערוך עימות עתידי כלשהו. אבל במקרה הזה, פחות סביר שדמבלדור היה ממציא תירוץ סביר־למשמע לא לקחת את הארי לאולם הנבואות... הארי החל לתהות אם הוא בכלל יכול להוציא מזה חישוב בייסיאני. כמובן, המטרה של חישוב בייסיאני סובייקטיבי אינה שאחרי שתמציא כמה מספרים תכפיל אותם ותקבל את התשובה הנכונה. המטרה האמיתית היא שהתהליך של המצאת המספרים הללו יכריח אותך למנות את כל העובדות הרלוונטיות ולשקול את כל ההסתברויות הרלוונטיות. כמו להבין, ברגע שממש חשבת על ההסתברות שהאות האפל לא דועך אם אתה יודע מי מת, שההסתברות לא נמוכה מספיק כדי שהתצפית תיחשב ראייה חזקה. גרסה אחת של התהליך הזה היא למנות השערות ולרשום ראיות, להמציא את כל המספרים, לעשות את החישוב, ואז לזרוק את התשובה הסופית וללכת עם תחושת הבטן של המוח שלך אחרי שהכרחת אותו באמת לשקול הכל. הצרה היא שפריטי הראיה לא בלתי־לויים סיבתית, ואם יש עובדות רקע רבות, רלוונטיות וקשורות זו לזו...

...טוב, דבר אחד בטוח.

אם החישוב הזה ניתן לביצוע, הוא דורש נייר ועיפרון. באח שבצעד משרד המנהל פרצו לפתע להבות, הופכות

מכתומות לירוק מבחיל.

"אה!" אמרה פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל לאייהשתיקה הלא נעימה. "זה יהיה עיני־הזעם מודי, אני מניחה."
"הבה נניח את העניין בצד לעת עתה," אמר המנהל בהקלת מה כשפנה גם הוא להביט בפלו. "אני מאמין שאנחנו עומדים לקבל חדשות הנוגעות לו, אחרי הכל."

* * *

השערה: הרמיזוני גריינג'ר

(8 באפריל, 1992, 6:53 בערב)

* * *

בינתיים באולם הגדול של הוגוורטס, בעוד תלמידים שאין להם פגישות סודיות עם המנהל אכלו את ארוחת הערב שלהם מסביב לארבעה שולחנות ענקיים – "זה מוזר," אמר דיין תומאס בכובד־ראש. "לא האמנתי לגנרל כשהוא אמר שמה שלמדנו ישנה אותנו לעד, ולעולם לא נוכל לחזור לחיים הרגילים שלנו לאחר מכן ברגע שנדע. ברגע שנדע מה הוא יכול לראות."

"אני יודע!" אמר שיימוס פיניגן. "גם אני חשבתי שזו סתם בדיחה! כמו, אתה יודע, כל דבר אחר שגנרל כאוס אמר אי־פעם." "אבל עכשיו –" אמר דיין בעצבות. "אנחנו לא יכולים לחזור, נכון? זה יהיה כמו לחזור לבית־ספר מוגלגי אחרי שהיית בהוגוורטס. אנחנו פשוט... אנחנו פשוט צריכים לדבוק זה בזה. זה כל מה שאנחנו יכולים לעשות, או שנשתגע."

שיימוס פיניגן פשוט הנהן ללא מילים לצידו ולקח עוד ביס של סטייק גנו.

השיחה בשולחן גריפינדור נמשכה סביבם. היא לא הייתה חסרת לאות כמו שהייתה אתמול, אך מדי פעם הנושא חזר. "טוב, חייב היה להיות משולש אהבה כלשהו," אמרה מכשפה

משנה שנייה ששמה סמנתה קראולי (היא לא ענתה כששאלו אותה האם יש קשר משפחתי). "השאלה היא, לאן זה הלך לפני שהכל השתבש? מי היה מאוהב במי – והאם האדם הזה אהב אותו בחזרה או לא – אני לא יודעת כמה אפשרויות יש –"

"שישים וארבע," אמרה שרה ואריאביל, יפהפייה פורחת שכנראה הייתה צריכה להתמייין לרייבנקלו או להפלפאף במקום. "לא, רגע, זה לא נכון. כלומר, אם אף אחד לא אהב את מאלפוי ומאלפוי לא אהב אף אחד הוא לא ממש יהיה חלק ממשולש האהבה... זה הולך לדרוש כשפומטיקה, אתם יכולים לחכות שתי דקות?"

"אני, באופן אישי, חושבת שברור שגריינג'ר היא המוירל של פוטר, ושפוטר היא אוספיסטיקר בין מאלפוי וגריינג'ר." המכשפה שדיברה הנהנה במבט של סיפוק-עצמי של מישהו שהרגע פתר במדויק עניין סבוך.

"אלה אפילו לא מילים," התנגד קוסם צעיר. "את פשוט ממציאה אותן תוך כדי." "לפעמים אתה לא יכול לתאר משהו באמצעות מילים אמיתיות."

"זה כליכך עצוב," אמרה שריס נגאסריין, שממש היו לה דמעות בעיניים. "הם פשוט היו – הם פשוט כליכך נועדו להיות ביחד!" "את מתכוונת לפוטר ולמאלפוי?" שאל תלמיד שנה שנייה ששמו קולין ג'ונסון. "אני יודע – המשפחות שלהם שנאו אחת את השנייה כליכך, אין סיכוי שהם לא יתאהבו –" "לא, אני מתכוונת לכל השלושה," אמרה שריס.

זה גרם לעצירה קלה בשיחה. דין תומאס נחנק בשקט מהלימונדה שלו, מנסה לא להשמיע קולות בעודה מטפטפת מפיו ונספגת בחולצה שלו.

"וואו," אמרה מכשפה שחורת שיער בשם ננסי הואה. "זה ממש... מתוחכם מצידך, שריס."

"תראו, חבר'ה, אנחנו צריכים להישאר מציאותיים," אמרה אלואיז רוזן, מכשפה גבוהה שהייתה גנרל בצבא ולפיכך דיברה עם אווירה של סמכות. "אנחנו יודעים – משום שהיא נישקה אותו – שגריינג'ר הייתה מאוהבת בפוטר. אז הסיבה היחידה שתנסה להרוג את מאלפוי היא אם היא יודעת שהיא מאבדת לו את פוטר. אין שום סיבה לעשות את זה מסובך כל-כך – אתם מתנהגים כאילו זה מחזה ולא החיים האמיתיים!"

"אבל אפילו אם גריינג'ר הייתה מאוהבת, זה עדיין מוזר שהיא פשוט תישכר ככה," אמרה קלואי, שגלימותיה השחורות התמזגו עם עורה השחור כלילה וגרמו לה להיראות כמו צללית. "אני לא יודעת... אני חושבת שאולי יש פה יותר מרק סיפור רומנטי שהשתבש. אני חושבת שאולי לרוב האנשים אין מושג בכלל מה קורה."

"כן! תודה לך!" התפרץ דין תומאס. "תראו – אתם לא מבינים – כמו שהארי פוטר אמר לנו – אם לא חזיתם שמשוהו יקרה, אם הוא מפתיע אתכם לחלוטין, אז מה שהאמנתם על העולם כשלא ראיתם את זה בא, לא מספיק כדי להסביר..." קולו של דין דעך כשראה שאיש אינו מקשיב. "זה לגמרי חסר תקווה, נכון?"

"עוד לא הבנת את זה?" שאלה לבנדר בראון, שישבה ממולו עם שני רעיה הכאוטים לשעבר. "איך בכלל נהיית סגן?"

"הו, שקט שניכם!" ירתה לעברם שריס. "ברור ששניכם רוצים את שלושתם לעצמכם!"

"אני רצינית!" אמרה קלואי. "מה אם מה שכאמת קורה שונה מכל הדברים הרגילים שכל האנשים הרגילים מדברים עליהם? מה אם מישהו גם לגריינג'ר לעשות את מה שעשתה, בדיוק כמו שפוטר ניסה לומר לכולם?"

"אני חושב שקלואי צודקת," אמר ילד זר למראה שתמיד הציג את עצמו בתור 'אדריאן טורניפסיד', על אף שהוריו קראו לו דרונגו המשוגע. "אני חושב שכל הזמן הזה הייתה..." אדריאן הנמיך את

קולו באיום, "ל...יד נעלמה..." אדריאן הרים שוב את קולו, "שעיצבה את כל מה שקרה. אדם אחד שהיה מאחורי הכל, מההתחלה. ואני לא מתכוון לפרופסור סנייפ."

"אתה לא מתכוון –" השתקה שרה.

"כן", אמר אדריאן. "מי שבאמת עומדת מאחורי זה – טרייסי

דייוויס!"

"זה גם מה שאני חושבת", אמרה קלואי. "אחרי הכל –" היא העיפה מבט סביב. "מאז הדבר הזה עם הבריונים והתקרה – אפילו העצים מסביב להוגוורטס נראים כאילו הם דועדים, כאילו הם מפחדים –"

שיימוס פיניגן קימט את מצחו במחשבה. "אני חושב שאני יודע מאיפה הארי מקבל את ה... אתם יודעים... שלו", אמר שיימוס, מנמיך את קולו כך שרק לבנדר ודין יוכלו לשמוע.

"או, אני לגמרי מבינה למה אתה מתכוון", אמרה לבנדר. היא לא טרחה להנמיך את קולה שלה. "פלא שהוא לא נשבר והתחיל להרוג את כולם לפני שנים."

"באופן אישי", אמר דין, גם הוא בקול שקט, "אני חושב שהחלק המפחיד באמת הוא – אלה היו יכולים להיות אנחנו." "כן", אמרה לבנדר. "טוב שאנחנו שפויים לגמרי עכשיו." דין ושיימוס הנהנו ברצינות.

* * *

השערה: ג. ל.

(8 באפריל, 1992, 8:08 בערב)

* * *

אש הפלו במשרד המנהל בערה בירוק חיוור, האש מתרכזת בתוך עצמה למערבולת אזמרגדית מסתחררת, ואז התחזקה עוד יותר וירקה דמות אדם לאוויר –

היה טשטוש של תנועה כשהדמות שלפה שרביט, מסתובבת בצורה חלקה עם התנופה של הפלו כמו בצעד בלט, כך שטוח האש שלה היה קשת של 360 מעלות; ובאותה פתאומיות, הדמות נעצרה במקומה.

ברגע הראשון שהארי ראה את האיש הזה, אפילו לפני שראה את העין, הוא הבחין בצלקות על הידיים, בצלקות על הפנים, כאילו האיש נשרף ונחתך בכל גופו; על אף שרק פניו וידיו של האיש היו גלויות. שאר גופו הוסתר, לא עליידי גלימות, אלא על-ידי עור שנראה יותר כמו שריון מאשר בגד; עור אפור כהה, תואם לסבך השיער המאפיר שלו.

הדבר הבא שהראייה של הארי קלטה היה העין בצבע הכחול הבוהק שאיכלסה את צד ימין של פני האיש.

חלק אחד מהתודעה של הארי הבין שהאדם לו קראה פרופסור מְקִיגֶנְגֶל 'עין־הזעם מודי' היה אותו אחד לו דמבלדור קרא 'אלאקטור', בזיכרון שדמבלדור הראה לו; שהיה תמונה מלפני האירוע שצילק כל סנטימטר בגופו של האיש ולקח חתיכה מאפו – וחלק אחר בתודעתו הבחין בזרם האדרנלין. הארי שלף את שרביטו שלו ברפלקס טהור כשהאיש הסתחרר כך מתוך הפלו, היה בזה משהו שהרגיש כמו מארב, היד של הארי כבר החלה לכוון את שרביטו בשביל סומניוס לפני שהצליח לעצור את עצמו. אפילו כעת הגבר המשוריין החזיק את שרביטו מורם, לא מכוון אל איש אבל מכסה את כל החדר, והשרביט הזה כבר היה בקו ישר עם עיניו, כמו חייל המכוון רובה. הייתה סכנה בעמידה של הגבר ובמגפיו היציבות, סכנה בשריון העור שלבש וסכנה בעין הכחולה הבוהקת הזו.

כשהגבר המצולק דיבר, פונה למנהל, קולו היה חד. "אני מניח שאתה חושב שהחדר הזה מאובטח?"

"רק ידידים נמצאים פה," אמר דמבלדור.

ראשו של הגבר נע לעבר הארי. "זה כולל אותו?"

"אם הארי פוטר אינו ידידנו," אמר דמבלדור בקול קודר, "אזי כולנו אבודים לבטח; נניח אם כן שהוא ידיד."
 שרביטו של הגבר נותר יציב, לא מכוון לעבר הארי. "הילד כמעט שלף עליי עכשיו."
 "אה..." אמר הארי. הוא שם לב שידו עדיין אוחזת בשרביטו בחוזקה, ועשה מאמץ מודע להרפות את האחיזה ולהוריד אותו לצידו. "סליחה בקשר לזה, נראית קצת... מוכן לקרב."
 שרביטו של הגבר המצולק זע במקצת מהמקום בו כמעט הצביע על הארי, על אף שלא הונמך, והגבר פלט נביחת צחוק קצרה. "עירנות מתמדת, אה, נערי?" אמר הגבר.
 "זו לא פרנויה אם באמת רודפים אותך," ציטט הארי את הפתגם.

הגבר פנה כולו לעבר הארי; וכמיטב יכולתו לקרוא את הפנים המצולקות, הגבר נראה מתעניין.
 עיניו של דמבלדור קיבלו שוב חלק מהנצנוץ שהיה להן לפני הבריחה מאזקבאן, חיוך מתחת לשפם הכסוף שלו כאילו שהחיוך מעולם לא עזב. "הארי, זהו אלאקטור מודי, הנקרא גם עין־הזעם, שיפקד על מסדר עוף־החול אחריי – אם משהו יקרה לי, זאת אומרת. אלאקטור, זהו הארי פוטר. כולי תקווה ששניכם תסתדרו מצוין."

"שמעתי עליך לא מעט, ילד," אמר עין־הזעם מודי. עינו הטבעית והכהה נותרה מקובעת על הארי, בעוד נקודת הכחול הבוהק הסתובבה בתזזיתיות, עושה סיבובים שלמים בארובתה. "לא הכל טוב. שמעתי שהם קוראים לך מפחידן הסוהרסנים, במחלקה."

לאחר הרהור קל, הארי החליט להשיב בחיוך ידעני.
 "איך עשית את זה, ילד?" שאל הגבר ברכות. עכשיו גם העין הכחולה שלו הייתה מקובעת על הארי. "הייתה לי שיחה קטנה עם אחת ההילאיות שליוותה את הסוהרסן לשם מאזקבאן. בת' מרטין

אמרה שהוא הגיע ישר מהבור, ושאַף אחד לא נתן לו הוראות בדרך. כמובן, ייתכן שהיא משקרת.

"לא היה שום טריק מלוכלך," אמר הארי. "עשיתי את זה בדרך הקשה. כמובן, ייתכן שגם אני משקר."

דמבלדור נשען לאחור בכיסאו, מגחך ברקע, כאילו הוא אחד מהמכשירים של משרד המנהל וזה הצליל שהוא משמיע.

הגבר המצולק פנה להביט במנהל, על אף ששרביטו נותר נמוך ומכוון לכיוון הכללי של הארי. כשדיבר קולו היה מחוספס וענייני. "יש לי קצה חוט לפונדקאי של וולדי. אתה משוכנע שהצל שלו בהוגורטס עכשיו?"

"לא משוכנע – החל דמבלדור.

"מה?" הפריע הארי. אחרי שכמעט הסיק שאדון האופל לא קיים, היה זה הלם לשמוע את העובדה נידונה כלאחר יד. "הפונדקאי של וולדי," אמר מודי קצרות. "זה ששלט בו לפני שהשתלט על גריינג'ר."

"אם הסיפורים נכונים," אמר דמבלדור, "יש מכשיר עוצמה כלשהו שכובל את הצל של וולדמורט לעולם הזה; וכך הוא יכול לשאת ולתת עם פונדקאי על האפשרות להשתלט על גופו, ולתת לו חלק מכוחו ומגאוותו –"

"אז השאלה המתבקשת היא מי השיג יותר מדי כוח יותר מדי מהר," אמר מודי. "ומסתבר שיש בחור שגירש את הבנשי מבנדון, שיפד שבט שלם של ערפדים סוררים באסיה, איתר את וואגה וואגה איש הזאב, והדביר להקה של רולים באמצעות מסננת תה. והוא חולב את זה עד הסוף; יש דיבור על אות מסדר מרלין. נראה שהוא הפך לצ'ארמר ולפוליטיקאי, לא רק לקוסם רביעוצמה." "בחי," מלמל דמבלדור. "אתה בטוח שהוא לא מסתמך על כישוריו שלו?"

"בדקתי את הציונים שלו," אמר מודי. "הרשומות מראות שגילדרוי לוקהרט קיבל 'קדחת' בבגרות בהתגוננות, לא טרח בכלל

להגיע לכשיפומטרי. בדיוק פראייר מהסוג שייקח את העסקה שולדי מציע. "העין הכחולה הסתחררה בטירוף בארובה. "אלא אם אתה זוכר את לוקהרט כתלמיד, וחושב שהיה לו מספיק פוטנציאל כדי לעשות את כל זה בעצמו?"

"לא, אמרה פרופסור מְקִגְוֵנְגֵל, בפנים זעופות. "אין סיכוי, עלי לומר."

"חוששני שמחובתי להסכים, אמר דמבלדור בנימת כאב. "אה, גילדרוי, שוטה אומלל שכמוך..."

החיוך של מודי דמה יותר לנחרת זעם. "שלוש לפנות בוקר מתאים לך, אלבוס? לוקהרט אמור להיות בבית שלו הלילה."

הארי הקשיב לכל זה בדאגה גוברת, תוהה האם אפילו למשדך הקסמים יש כללים בנוגע לשופטים שצריכים לחתום על צווי חיפוש – שלא לדבר על ארגון פורעי החוק אליו הארי גילה שהצטרף כרגע. "סלחו לי," אמר הארי. "מה בדיוק קורה בשלוש לפנות בוקר?"

בטח היה משהו בקולו של הארי שהסגיר אותו, משום שהגבר המצולק הסתובב לעברו. "יש לך בעיה עם זה, ילד?"

הארי עצר, מנסה להבין איך לנסח את זה לזר –

"אתה רוצה לקחת אותו בעצמך?" לחץ הגבר המצולק. "לנקום על ההורים שלך, אה?"

"לא, אמר הארי בנימוס ככל שהצליח. "בכנות – תראה, אם היינו יודעים בוודאות שהוא היה פונדקאי מרצון של אתה-יודע-מי, זה דבר אחד, אבל אם אנחנו לא בטוחים ואתה הולך להרוג אותו –"

"להרוג?" נחר עין-הזעם מודי. "זה מה שיש לו בראש, מודי נקש על מצחו, "שאנחנו רוצים להשיג ממנו, ילד. אם יש לנו מזל, וולדי לא יכול למחוק את הזיכרון של הפראייר בקלות כמו שהיה יכול כשהיה בחיים, ולוקהרט יזכור איך נראה ההורקרוקס."

הארי ציין לעצמו מנטלית את המילה הורקרוקס למחקר עתידי,

ואמר, "אני פשוט מודאג מכך שמישהו חף מפשע – ואחד שנשמע כמו בחור די טוב, אם הוא כן עשה את כל זה בעצמו – עלול להיפגע."

"הילאים פוגעים באנשים," אמר הגבר המצולק בקצרה. "אנשים רעים, אם יש לך מזל. לפעמים אין לך מזל, וזה מה שיש. פשוט תזכור, קוסמי אופל פוגעים בהרבה יותר אנשים מאיתנו." הארי נשם נשימה עמוקה. "אתה יכול לפחות לנסות לא לפגוע באיש הזה, למקרה שהוא לא –"

"מה תלמיד שנה ראשונה עושה בחדר הזה, אלבוס?" דרש הגבר המצולק, מסתובב כעת להביט במנהל. "ואל תגיד לי שזה בגלל מה שעשה כשהיה תינוק."

"הארי פוטר איננו תלמיד שנה ראשונה רגיל," אמר המנהל בשקט. "הוא כבר הגיע להישגים בלתי־אפשריים מספיק כדי להדהים אפילו אותי, אלאקטור. האינטלקט שלו הוא היחיד במסדר שאולי יום אחד ישתווה לזה של וולדמורט עצמו, כפי שאתה ואני מעולם לא הצלחנו."

הגבר המצולק נשען מעל שולחנו של המנהל. "הוא מעמסה. נאיבי. לא יודע שום דבר מזורגג על מה זה מלחמה. אני רוצה שהוא יצא מפה ושהזיכרונות שלו על המסדר ייחקו לפני שאחד המשרתים של וולדי יוציא אותם ישר מהראש שלו –" "למעשה, אני מליטהכרה."

עין־הזעם הפנה מבט צר למנהל, שהנהן.

ואז הגבר המצולק פנה להביט בהארי, מבטיהם נפגשים. הזעם הפתאומי של מתקפת ביאור־ההכרה כמעט גרמה להארי ליפול מכיסאו, כשלהב של פלדה מלובנת חתך את האיש הדמיוני בקדמת תודעתו. להארי לא הייתה הזדמנות להתאמן מאז האימונים של מר בסטר, והוא כמעט איבד את אחיזתו באיש הדמיוני שאחורי־תודעתו העמידה פנים שהיא, כשהעולם של האיש הזה הפך ללבה חורכת ולמטר שאלות. הארי כמעט איבד את

אחיזתו בהעמדת הפנים של ההזיה, בהעמדת הפנים שהאיש הדמיוני צורח בהלם ובכאב כשביאוריהכרה קרע את השפיות שלו ובנה אותה מחדש להאמין שהוא עולה באש –

הארי הצליח לנתק קשר עין, מוריד את עיניו לסנטרו של מודי. "אתה לא מאומן, ילד," אמר מודי. הארי לא הביט בפניו של הגבר, אבל קולו היה קודר וקטלני. "ואני אזהיר אותך רק פעם אחת. וולדי שונה מכל מבארהכרה אחר בהיסטוריה המתועדת. הוא לא צריך להביט לך בעיניים, ואם ההגנות שלך כליכך חלודות הוא יתגנב פנימה בלי שתשים לב לכולם."

"רשמתי לפניי," אמר הארי לסנטר המצולק. הארי היה יותר מעורער מכפי שהודה; מר בסטר לא היה קרוב לעוצמה הזו, ומעולם לא בחן את הארי כך. להעמיד פנים שהוא מישהו שסובל כליכך היה... הארי לא הצליח למצוא את המילים לתאר איך הרגיש להכיל אדם דמיוני שסובל כליכך, אבל זה לא היה נורמלי. "אני מקבל קרדיט על זה שאני מליטהכרה בכלל?"

"אז אתה חושב שאתה כבר מבוגר, הא? תסתכל לי בעיניים!" הארי חיזק את ההגנות שלו והביט פעם נוספת בעין האפורה הכהה ובעין הכחולה הבוהקת.

"ראית פעם מישהו מת?" שאל עינהזעם מודי. "ההורים שלי," אמר הארי בקול שקול. "קיבלתי בחזרה את הזיכרון בינואר כשעמדתי לפני סוהרסן כדי ללמוד את לחש הפטרונוס. אני זוכר את קולו של אתהיודעימי – "צמרמורת עברה בגופו של הארי, שרביטו מתעוות בידו. "הדיווח הטקטי העיקרי שלי הוא שאתהיודעימי יכול לומר את הקללה ההורגת בפחות מחצי שנייה, אבל בטח כבר ידעת את זה."

נשמעה השתנקות מכיוונה של פרופסור מְקִגְוֹנְגֵל, ופניו של סוורוס התכווצו.

"בסדר," אמר עינהזעם מודי בקול רך. חיוך דק ומוזר הופיע על השפתיים שבפנים המצולקות. "אני אציע לך את אותה ההצעה

שאני מציע לכל הילאי מתלמד. תפגע בי פעם אחת, ילד – מכה אחת, לחש אחד – ואני אתן לך את הזכות לענות לי.”
 “אלאָסטור!” קרא קולה של פרופסור מְקֹגֶנְגֶל. “כמובן שאין זה מבחן הגיוני! למר פוטר, יהיו אשר יהיו מעלותיו האחרות, אין מאה שנות ניסיון בלחימה!”

עיניו של הארי הביטו בחטף מסביב לחדר, חולפות על המכשירים המוזרים, עוברות על דמבלדור וסוורוס ומצנפת המיון, נחות לרגע פה ושם. הארי לא היה מסוגל לראות את פרופסור מְקֹגֶנְגֶל ממקומו, אבל זה לא היה משנה. יש רק מכשיר אחד שבאמת רצה להביט בו, והמטרה של יתר המבטים הייתה להסתיר זאת.

“בסדר,” אמר הארי וקפץ מכיסאו, מתעלם מהשאיפה של פרופסור מְקֹגֶנְגֶל ומנחת הספק של המורה לשיקויים. גבותיו של דמבלדור התרוממו, ומודי חייך כמו טיגריס. “תעיר אותי עוד ארבעים דקות אם הוא יפגע בי.” הארי נעמד בעמידה של דרקרב, שרביטו נמוך. “בוא נתחיל –”

* * *

הארי פקח את עיניו, ראשו מרגיש כאילו הוא מלא בצמר גפן. כל השאר עזבו את משרד המנהל, אשה־פלו דעכה; רק דמבלדור עדיין ישב מאחורי שולחנו.
 “שלום, הארי,” אמר המנהל בשקט.
 “אפילו לא ראיתי אותו זז,” התפלל הארי, שרירים חורקים כשהתיישב.

“עמדת במרחק שני צעדים מאלאָסטור מודי,” אמר דמבלדור, “והורדת את העיניים מהשרביט שלו.”
 הארי הנהן בעודו מוציא את גלימת ההיעלמות מנרתיקו. “כלומר – עמדתי בעמידה של דרקרב כדי שיחשוב שאני אידיוט סטנדרטי וימעיט בערכי – אבל אני מוכרח להודות, זה באמת היה

מרשים."

"אז תכננת את הכל מראש, הארי?" אמר דמבלדור.
 "כמובן," אמר הארי. "שים לב שאני עושה את זה ברגע שאני
 מתעורר, ולא עוצר לחשוב על זה."
 הארי משך את ברדס גלימת ההיעלמות על ראשו והביט שוב
 בשעון שראה בחטף מקודם.
 קודם הוא הראה עשרים ושלוש דקות אחרי שמונה, ועכשיו
 הוא הראה חמש דקות אחרי תשע.

* * *

מינרווה הביטה בילד שנעמד בעמידה של דרקרב, שרביטו
 נמוך, לשנייה מינרווה תהתה האם הארי יכול – לא, זה מגוחך
 לגמרי, מדובר בעיני־הזעם מודי וזה מעבר לבלתי אפשרי. כמובן,
 זה מה שחשבה גם על שינוי־צורה חלקי...
 "בוא נתחיל," אמר הארי ונפל.

סוורוס גיחך גיחוך יחיד. "למר פוטר יש יכולות, אני מוכרח
 להודות," אמר המורה לשיקויים. "אם כי לעולם לא אומר זאת
 כשהוא ער, ואם תחזור על המילים אכחיש אותן, משום שהאגו של
 הילד גדול דיו כבר עכשיו. למר פוטר יש יכולות, עיני־הזעם, אבל
 דרקרב אינו אחת מהן."

הגיחוך של עיני־הזעם היה נמוך יותר וקודר יותר. "הו, כן," אמר
 עיני־הזעם. "רק שוטים עורכים דרקרבות. לעמוד ככה ולחכות שאני
 אתקוף, מה הילד חשב לעצמו? אני צריך לתת לו צלקת שיזכור את
 המאורע –"

"אלאסְטור!" נבח אלבוס ברגע שקראה "עצור!", סוורוס זינק
 קדימה, ועיני־הזעם מודי כיוון את שרביטו בכוונה רבה לעבר גופו
 של הארי פוטר.

"שתק!"

גופו של עיני־הזעם כמעט הבהב כשהסתובב על רגל העץ שלו,

מהר מכפי שראתה מישהו עושה זאת ללא קסם, קללת השיתוק האדומה חלפה דרך האוויר שהתרוקן לפתע ובקושי פספסה את סוורוס בדרכה להתרסק בקיר הנגדי, וכשעיניה חזרו למודי היו סביבו שבעה עשר כדורים בוהקים בתבנית של סאגיטה מאגיקה, נראים רק לרגע לפני שנורו במהירות, שובלים זוהרים מאחוריהם, ופגעו במשהו שנפל לרצפה בכום –

* * *

“שוב שלום, הארי,” אמר דמבלדור.
 “אני לא מאמין לזמן התגובה של הבחור הזה,” אמר הארי, מנקה את גלימת ההיעלמות כשקם מהרצפה, בלתי־נראה לעצמו הקודם. “אני לא מאמין גם למהירות התנועה שלו. אני צריך לחשוב על דרך לפגוע בו בלי לומר לחש שיסגיר את זה...”

* * *

– ואז עיני־הזעם התכופף מהר ונמוך, ידיו מכות ברצפת האבן. היא כמעט לא ראתה את שני החוטים הלבנים הזעירים שחלפו דרך החלל שבו היה, אך עיניה הלכו לניצוץ הכחול כשהחוטים פגעו באחד המכשירים של המנהל, ועד שהצליחה להסב את עיניה בחזרה, עיני־הזעם הסתובב בצורה חלקה וקם על רגליו, שרביטו רוקד מהר מכדי שיהיה ניתן לראותו ונשמע קול בום נוסף –

* * *

“שוב שלום, הארי.”
 “סלח לי, המנהל, אבל אתה יכול בבקשה לתת לי לרדת במדרגות שלך ואז לעלות שוב לפני שאעשה את הקפיצה האחרונה שלי אחורה? זה הולך לדרוש יותר משעה אחת של הכנה –”

* * *

מינרווה הביטה פעורת פה בעיך־הזעם מודי, שלא הנמיך את שרביטו; ועל פניו של סוורוס היה מבט של כמעט תדהמה.

”טוב, ילד?” אמר עיך־הזעם מודי. ”מה עוד יש לך?”

ראשו של הארי פוטר הופיע, מרחף באוויר, כשיד בלתי־נראית הסירה את ברדס גלימת ההיעלמות.

”העיך הזאת,” אמר הארי פוטר. בעיניו של הילד היה אור מוזר וחזק. ”זה לא פריט רגיל. היא יכולה לראות דרך גלימת ההיעלמות שלי. התחמקת מהטייזר שיצרתי בשינוי־צורה ברגע שהתחלתי להרים אותו, אף על־פי שלא אמרתי שום לחש. ועכשיו כשראיתי את זה שוב – ראית את כל העצמיים שלי שנוצרו באמצעות מחולל־הזמן ברגע שנכנסת לחדר בפלו, נכון?”

עיך־הזעם חייך, אותו חיוך חשוף שיניים שראתה כשניצב מול וולדמורט עצמו. ”תבלה מאה שנה בציד קוסמי אופל, ותראה הכל,” אמר מודי. ”פעם עצרתי לפני צעיר שניסה את אותו הטריק. הוא גילה בדרך הקשה שטכניקת כפיל־הצל שלו לא משתווה לעיך שלי.”

”אתה רואה בכל הכיוונים,” אמר הארי פוטר, אותו אור מוזר וחזק בעיניו. ”לא משנה לאן העיך מכוונת, היא רואה לכל הכיוונים סביבך.”

חיוך הנמר של מודי התרחב עוד יותר. ”אין עוד ממך בחדר הזה עכשיו,” אמר עיך־הזעם. ”חושב שזה בגלל שוויתרת אחרי הפעם הזו, או בגלל שניצחת? יש לך הימור, ילד?”

”זה הניסיון האחרון שלי משום שהחלטתי להשקיע את שלוש השעות הנותרות שלי בניסיון אחד,” אמר הארי פוטר. ”באשר להאם אנצח –

טשטוש מילא את כל האוויר במשרד המנהל. עיך־הזעם מודי זינק לצד אחד במהירות מסחררת ורגע לאחר מכן ראשו של הארי נורה לאחור והוא צעק ”שתייק!”

שלושה הבהובים חלפו באוויר ליד ראשו של הארי, בדיוק

כשקליע אדום בקע מכיוונו של הארי, נורה מעבר למודי
כשהתחמק לכיוון נוסף –
אם הייתה ממצמצת היא הייתה מחמיצה את זה, הקליע האדום
עשה פניה בזווית באוויר והתנגש באוזנו של מודי.
מודי נפל.

ראשו המרחף של הארי פוטר ירד לגובה של תלמיד שנה
ראשונה על ידיו וברכיו, ואז ירד עוד, פניו נראות מותשות לפתע.
מינרווה מְקוֹגְנֶגֶל אמרה, "מה בשם מרלין –"

* * *

"אז הלכת לפליטיק, אם כך," אמר מודי. ההילאי בגימלאות
ישב בכיסא, שותה לגימות ארוכות ממשקה מאושש שהוציא
מחגורתו.

הארי פוטר הנהן, יושב כעת על כיסא משלו במקום על משענת.
"ניסיתי את המורה להתגוננות ראשון, אבל –" הילד העווה את
פרצופו. "הוא... לא היה זמין. טוב, החלטתי שזה שווה לסכן חמש
נקודות בית, ואם אומרים שהסיכון שווה את זה, אי אפשר להתלונן
כשצריך לשלם. בכל מקרה, הבנתי שאם יש לך עין שרואה דברים
שאנשים אחרים לא יכולים לראות, אז כמו שאייזק אסימוב ציין
במוסד האחר, הנשק שצריך להשתמש בו הוא אור בוקה. אתה
יודע, אם תקרא מספיק מדע בדיוני, תקרא כל דבר לפחות פעם
אחת. בכל מקרה, אמרתי לפרופסור פליטיק שאני צריך לחש
שיעשה המון צורות, בהירות ומהבהבות שימלאו את כל המשרד,
אבל בלתי נראות, כך שרק העין שלך תראה אותן. לא היה לי מושג
מה זה אומר להטיל אשליה ולהפוך אותה לבלתי־נראית, אבל
הנחתי שאם לא אומר את זה בקול רם, פרופסור פליטיק פשוט
יעשה את זה בכל מקרה, וזה מה שהוא עשה. מסתבר שהיה לחש
כזה שאני יכול להטיל בעצמי, אבל פליטיק יצר עבורי מכשיר חד־
פעמי כדי לעשות זאת – אם כי הייתי מוכרח לשכנע אותו שזו לא

רמאות, משום ששום דבר לא יכול להיות רמאות נגד הילאי שחי מספיק שנים כדי לפרוש לגמלאות. ואז עדיין לא ראיתי איך אני יכול לפגוע בך, כשאתה זו כל־כך מהר. אז שאלתי על לחשים מתבייתים, ואז פליטיק הראה לי את הקללה שהטלתי בסוף, המשתק הפונה. זו אחת מההמצאות של פרופסור פליטיק עצמו – הוא אלוף דו־קרב בנוסף להיותו אשף לחשים –

“אני יודע את זה, בן.”

“סליחה. בכל מקרה, הפרופסור אמר שעזב את זירת הדו־קרב לפני שהספיק להשתמש בלחש הזה, משום שהוא עובד רק כמהלך סופי נגד מטרה ללא הגנה. הלחש מתקרב למטרה כמה שהוא יכול במסלול המקורי, ואז ברגע שהוא מזהה שהמטרה מתרחקת שוב, הקללה פונה באוויר ישר לעבר המטרה. הוא יכול לפנות רק פעם אחת – אבל הלחש נשמע דומה מאוד ל’שתק’ והקליע בצבע אדום זהה, אז אם האויב חושב שזה קליע שיתוק רגיל ומנסה התחמקות רגילה, הנעילה המיוחדת באוויר תחסל אותו. אה, והפרופסור ביקש שלא נדבר על המהלך המיוחד שלו, רק למקרה שתהיה לו הזדמנות להשתמש בו בתחרות יום אחד.”

“אבל – אמרה פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל. היא העיפה מבט בעיני־הזעם מודי, שהנהן באישור, ובסוורוס, ששמר על פניו חתומות. “מר פוטר, הרגע שיתקת את עיך־הזעם מודי! צייד קוסמי האופל המפורסם ביותר בהיסטוריית ההילאים! זה לא אמור להיות אפשרי!”

מודי גיחך גיחוך אפל. “מה התשובה שלך לזה, ילד? אני סקרן.”

“טוב...” אמר הארי. “דבר ראשון, פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל, איש מאיתנו לא נלחם ברצינות.”

“איש מכם?”

“כמובן,” אמר הארי. “בקרב רציני, מר מודי היה מפיל את כל העותקים שלי מיד בלי לחכות שיתקפו. ומצידי, אם באמת הייתי

צריך לנצח את ההילאי המפורסם ביותר בהיסטוריית ההילאים, הייתי משכנע את המנהל דמבלדור שיעשה את זה בשבילי. ומעבר לזה... מכיוון שזה לא היה קרב אמיתי... הארי עצר. "איך אני יכול לומר את זה? קוסמים רגילים לדרך רבות שבהם אנשים נלחמים זה בזה עם לחשים במשך זמן. אבל אם שני מוגלגים עם אקדחים עומדים בחדר קטן ויורים אחד על השני... אז מי שפוגע ראשון מנצח. ואם אחד מהם מפספס בכוונה, נותן לאדם השני הזדמנות אחרי הזדמנות – כמו שמר מודי נתן לי הזדמנות אחרי הזדמנות – טוב, אתה צריך להיות די עלוב כדי להפסיד."

"הו, לא כזה עלוב," אמר מודי בחיוך מאיים מעט.

הארי לא נראה כאילו שם לב. "את יכולה לומר שמר מודי בחן אותי כדי לראות אם אני אנסה להילחם בו, או אם אנסה לנצח. כלומר, האם הייתי מגלם תפקיד של מישהו שנלחם – משתמש בלחשים רגילים שאני כבר מכיר, על אף שלא ציפיתי שהתוצאות של הפעולה הזו יהיו ניצחון – או שאבדוק תוכניות לא שגרתיות עד שאמצא משהו שיכול לנצח. כמו ההבדל בין תלמיד שיושב בכיתה משום שזה מה שתלמידים עושים, לבין תלמיד שאכפת לו מספיק כדי לשאול את עצמו מה נדרש כדי באמת ללמוד חומר כלשהו, ומתאמן איך שצריך – את מבינה, פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל? כשאת מסתכלת על זה ככה – הביני שמר מודי נתן לי הזדמנויות, ושאני לא צריך לתקוף מלכתחילה אם אני לא חושב שאנצח – אז אני לא יוצא מזה כליכך טוב, מכיוון שנדרשו לי שלושה ניסיונות לפגוע בו. בנוסף, כמו שאמרתי, בקרב אמיתי מר מודי היה יכול להפוך את עצמו לבלתי־נראה, או להטיל מגנים –"

"אל תסתמך יותר מדי על מגנים, נערי," אמר עין־הזעם. ההילאי העטוף בעור לגם לגימה נוספת מהבקבוקן שלו. "מה שאתה לומד בשנה הראשונה באקדמיה לא נשאר נכון לנצח, לא נגד קוסמי האופל החזקים ביותר. לכל מגן שנוצר אי־פעם יש קללה שעוברת אותו כמו כלום, אם אינך זריז מספיק כדי להטיל מתקפת נגד. ויש

קללה אחת שחודרת הכל, וזו קללה שכל אוכל מוות ישתמש בה. הארי פוטר הנהן ברצינות. "נכון, יש לחשים שאי אפשר לחסום. אני אזכור את זה. למקרה שמישהו ינסה להטיל עליי את הקללה ההורגת. שוב."

"חכמולוגיות כזו גורמת לאנשים למות, נערי, אל תשכח את זה."

אנחה עצובה נשמעה מהילד־שנשאר־בחיים. "אני יודע. סליחה."

"אז, בן, היה לך משהו לומר על זה שאלבוס ואני הולכים לתפוס את לוקהרט?"

הארי פתח את פיו, ואז עצר. "אני לא אומר לך איך לנהל מלחמה," אמר לבסוף הילד־שנשאר־בחיים. "אין לי שום ניסיון בזה. כל מה שאני יודע הוא שישנן השלכות. אנא קח בחשבון שההערכה שלי היא שלוקהרט כנראה חף מפשע, אז אם אתה יכול להימנע מלפגוע בו בלי יותר מדי סיכון –" הילד משך בכתפיו. "אני לא יודע מה המחיר. רק בבקשה, אם אתה יכול, תיזהר לא לפגוע בו אם הוא חף מפשע."

"אם אוכל," אמר מודי.

"ואתה – אתה מתכנן להסתכל בתודעה שלו ולחפש ראיות הקשורות לארון האופל, נכון? אני לא יודע מה החוקים בכריטניה הקסומה בנוגע לראיות חוקיות – אבל כל אחד תמיד אשם בהפרת חוק כלשהו, יש פשוט יותר מדי חוקים. אז אם זה לא קשור לארון האופל, אל תסגיר אותו למשרד הקסמים, פשוט תטיל עליו אובליוויאטה ותלך, טוב?"

מודי קימט את מצחו. "בן, אף אחד לא משיג כוח כליכך מהר בלי לזמום משהו."

"אז תשאיר את זה להילאים הרגילים, אם וכאשר הם ימצאו ראיות בדרך הרגילה. בבקשה, מר מודי. קרא לזה מוזרות של הגידול המוגלגי שלי, אבל אם זה לא קשור למלחמה אני לא רוצה

שנהיה המשרה המרושעת שפורצת לבתים של אנשים באמצע הלילה, מחטטת להם בתודעה ושולחת אותם לאזקבאן. "אני לא מבין את ההיגיון בזה, בן, אבל אני מניח שאני יכול לעשות לך טובה."

"יש משהו נוסף, אלסטור?" חקר אלבוס.
"כן, אמר מודי. "בנוגע למורה הזה שלך להתגוננות מפני כוחות האופל –"

השערה: גילדרוי לוקהרט: סוף

* * *

השערה: דמבלדור

(9 באפריל, 1992, 5:32 בערב)

* * *

כשפרופסור קווירל הרים את התה שלו, כוס התה רטטה באוויר, שולחת את הנוזל השקוף הכהה כמעט מעבר לשפה, כך שרק שלוש טיפות זחלו על צד הספל. הארי היה מחמיץ זאת אם לא היה מביט בקפידה; משום שידו של פרופסור קווירל הייתה יציבה לגמרי לפני ואחרי.

אם התנועה העוויתית הקטנה הזו תתקדם לרעד תמידי, זה יהיה הסוף לכל קסם שאינו נטולי־שרביט בשביל המורה להתגוננות. בתנועות שרביט אין מקום לאצבעות רועדות. עד כמה זה באמת יגביל את פרופסור קווירל אם בכלל, הארי לא היה מסוגל לנחש. המורה להתגוננות בהחלט מסוגל לקסם נטולי־שרביט, אך עם זאת הוא נטה להשתמש בשרביט לדברים גדולים – אבל ייתכן שעבורו זה רק עניין של נוחות...

"טירוף," אמר פרופסור קווירל כשלגם בזהירות מהתה שלו הוא הביט בספל, ולא בהארי, וזה לא רגיל בשבילו – "יכול להיות סימן בפני עצמו."

המשרד הקטן של המורה להתגוננות היה שקט, החדר המוגן מרעש שקט באופן שמשרד המנהל לעולם לא יוכל להיות. לפעמים שניהם סיימו במקרה לשאוף או לנשוף באותו הזמן; ואז הייתה ריקנות שמיעיתית שהייתה כמעט צליל בפני עצמה.

"אני מסכים עם זה במובן מסוים," אמר הארי. "אם מישהו אומר לי שכולם בודים בו ושהתחוננים שלו מאובקים באבקה הנשלטת באמצעות המחשבה, אני יודע שהוא פסיכוטי, משום שזה הסימן הרגיל לפסיכוזה. אבל אם תאמר לי שכל דבר מבלבל מצביע לכיוון דמבלדור כחשוד, זה נראה לי... הגזמה. רק משום שאני לא רואה מטרה אין זה אומר שאין מטרה."

"חסר מטרה?" אמר פרופסור קווירל. "הו, אבל השיגעון של דמבלדור אינו מהסוג חסר המטרה, אלא שיש לו יותר מדי מטרות. ייתכן שהמנהל תכנן את זה כדי לגרום ללוציוס מאלפוי לזרוק את המשחק שלו בשביל לנקום בך – או שזו עשויה להיות אחת מתוך תריסר מזימות אחרות. מי יודע מה המנהל חושב שיש לו סיבה לעשות, כשכבר מצא סיבה לעשות כליכך הרבה דברים מוזרים?" הארי סירב לתה בנימוס, אפילו שידע שפרופסור קווירל ידע מה זה אומר. הוא שקל להביא פחית גוזז משלו – אבל החליט גם נגד זה, אחרי שהבין עד כמה קל יהיה למורה להתגוננות לשגר פנימה קצת שיקוי, אפילו אם שניהם לא יכולים לגעת זה בזה ישירות עם קסם.

"ראיתי כבר קצת מדמבלדור," אמר הארי. "אלא אם כל מה שראיתי הוא שקר, אני מתקשה להאמין שהוא יזמום לשלוח תלמידת הוגוורטס לאזקבאן. אי-פעם."

"אה," אמר המורה להתגוננות ברכות, ההשתקפות הזעירה של ספל התה מנצנצת בעיניו החיורות. "אבל ייתכן שזהו סימן נוסף, מר פוטר. עוד לא הבנת את נקודת המבט של אדם כמו דמבלדור. אם הוא מוכרח, למען מטרה אצילית במידה מספקת, להקריב תלמידה – טוב, במי יבחר, אם לא במי שהכריזה על עצמה

כגיבורה?"

זה גרם להארי לחשוב מעט. ייתכן שזו רק הטיית הבדיעבד, אבל זה כן ריכז חלק ממסת ההסתברות של ההשערה להפלת הרמיוני במיוחד. באופן דומה, פרופסור קווירל באמת צפה מראש שדמבלדור עשוי לסמן את דראקו כמטרה...

אבל אם זה אתה מאחורי זה, פרופסור, ייתכן שעיצבת את תוכניותיך להפליל את המנהל, ודאגת להטיל בו חשד מראש.

לרעיון של 'ראיה' יש משמעות שונה קצת, כשאתה מתעסק עם מישהו שהכריז שהוא משחק את המשחק 'רמה אחת מעליך'.

"אני רואה את הנקודה שלך, פרופסור," אמר הארי באיטיות, איננו מסגיר את מחשבותיו האחרות. "אז אתה חושב שההשערה הסבירה ביותר היא שהיה זה המנהל שהפליל את הרמיוני?"

"לא בהכרח, מר פוטר," פרופסור קווירל רוקן את ספל התה שלו בלגימה אחת ואז הניח אותו, משמיע צליל נקישה חד. "ישנו גם סוורוס סנייפ – אם כי מה הוא יכול להרוויח מכך, איני יכול לנחש. וגם הוא אינו החשוד העיקרי שלי."

"אז מי זה?" שאל הארי, מבולבל מעט. פרופור קווירל בטח לא עומד לומר 'אתה יודע' –

"להילאים יש כלל," אמר פרופסור קווירל. "חקור את הקורבן. הרבה פושעים חושבים שאם הם הקורבנות לכאורה של פשע, לא יחשדו בהם. כליכך הרבה פושעים חושבים זאת, למעשה, שכל הילאי וותיק ראה זאת עשרות פעמים."

"אתה לא מנסה ברצינות לשכנע אותי שהרמיוני –

המורה להתגוננות הביט בהארי באחד המבטים עם העיניים המצומצמות שמשמעו שהוא טיפש.

דראקו? דראקו נחקר תחת וריטסרום – אבל ייתכן שללוציוס יש מספיק השפעה כדי להשפיע על ההילאים ש... הו.

"אתה חושב שלוציוס מאלפוי תקף את בנו שלו?" שאל הארי. "למה לא?" אמר פרופסור קווירל ברוך. "מהעדות המתועדת

של מר מאלפוי, מר פוטר, אני מסיק שזכית להצלחתמה בשינוי העמדות הפוליטיות של מר מאלפוי. אם לוציוס מאלפוי גילה זאת לפני כן... הוא עשוי היה להחליט שהיורש שלו לשעבר הפך למעמסה."

"אני לא קונה את זה," אמר הארי בנימה יבשה.

"אתה נאיבי בצורה גחמנית, מר פוטר. ספרי ההיסטוריה מלאים במחלוקות משפחתיות שהפכו לרצחניות, עקב גורמי אינוחות ואיומים פחותים בהרבה מאלה שמר מאלפוי הציב לאביו. אני מניח שמיד תאמר לי שלורד מאלפוי מאוכליהמוות עדין מכדי להביא על בנו פגיעה שכזו." קמצוץ של סרקזם של עבה.

"טוב, כן," אמר הארי. "אהבה היא דבר אמיתי, פרופסור, תופעה עם השפעות ניתנות לצפייה. מוחות הם אמיתיים, רגשות הם אמיתיים, ואהבה היא חלק מהעולם האמיתי כמו תפוחים ועצים. אם תערוך תחזיות ניסיוניות בלי להתחשב באהבת הורים, יהיה לך קשה מאוד להסביר למה ההורים שלי לא נטשו אותי בבית יתומים אחרי התקרית עם הפרויקט המדעי."

המורה להתגוננות לא הגיב לזה כלל.

הארי המשיך. "ממה שדראקו אומר, לוציוס תיעדף אותו על פני הצבעות חשובות בקסמהדרין. זו ראייה משמעותית, משום שיש דרכים פחות יקרות לזייף אהבה, אם אתה פשוט רוצה לזייף אותה. וזה לא כאילו שההסתברות הפריורית שהורה יאהב את הילד שלו נמוכה. אני מניח שזה אפשרי שלוציוס פשוט מגלם את התפקיד של אב אוהב, והוא וויתר על התפקיד הזה אחרי שגילה שדראקו התרועע עם בנימוגלגים. אבל כמו שאומרים, פרופסור, צריך להבדיל בין אפשרות לסבירות."

"פשע מוצלח אף יותר," אמר המורה להתגוננות, עדיין בנימה

הרכה הזו, "אם איש לא יאמין שזה הוא."

"ואיך בכלל לוציוס יטיל לחשיכוך על הרמיזוני מלכתחילה,

בלי להפעיל את לחשי ההגנה? הוא לא פרופסור – אה, כן, אתה

חושב שזה פרופסור סנייפ.

"טעות", אמר המורה להתגוננות. "לוציוס מאלפוי לא יבטח במשרת לבצע משימה כזו. אבל נניח שמורה כלשהי בהוגוורטס, אינטליגנטית מספיק כדי להטיל לחש זיכרון מוצלח אבל חסרת יכולת לחימה גדולה, מבקרת בהוגסמיד. מסמטה אפלה דמותו עטויית-השחורים של מאלפוי צועדת קדימה – הוא ילך באופן אישי, עבור דבר כזה – ואומרת לה מילה יחידה."

"אימפרינו."

"לגלימנס, למעשה", אמר פרופסור קווירל. "אני לא יודע אם לחשי ההגנה של הוגוורטס יופעלו בגלל מורה שחוזרת תחת השפעת קללת האימפריוס. ואם אני לא יודע, גם מאלפוי כנראה לא יודע. אבל מאלפוי הוא מליטהכרה מושלם לכל הפחות; ייתכן שהוא מסוגל להשתמש בביאוריהכרה. ובאשר למטרה... אולי אורורה סיניסטרה; איש לא יחשוד במורה לאסטרונומיה שמסתובבת בלילה."

"או אפילו יותר מתבקש, פרופסור ספראוט", אמר הארי. "משום שהיא האדם האחרון שמישהו יחשוד בו."

המורה להתגוננות היסס לרגע. "ייתכן."

"למעשה", אמר אז הארי, מקמט את מצחו במחשבה, "אני מניח שאתה לא יודע בעל-פה מי מהמורים הנוכחיים היה בסביבה כשמר האגריד הופלל ב-1943?"

"דמבלדור לימד שינויי-צורה, קטלברן לימד חיות פלא, ווקטור לימדה כשפומטיקה", אמר מיד פרופסור קווירל. "ואני מאמין שבתשדה בְּבלינג, שמלמדת כיום רונות עתיקות, הייתה אז מדריכה ברייבנקלו. אבל מר פוטר, אין סיבה להניח שמישהו מלבד אתה יודע-מי היה מעורב בעניין הזה."

הארי משך בכתפיו. "נראה שווה לשאול את השאלה, רק כדי לבדוק. בכל מקרה, פרופסור, אני מסכים שישנה אפשרות שמישהו מבחוץ הפעיל ביאוריהכרה על חבר בסגל הוגוורטס – ולאחר מכן

הטיל עליו אובליוויאטה, אין סיכוי שמישהו ישכח את זה. אבל אני לא חושב שלוציוס מאלפוי הוא מועמד סביר לתפקיד המושך בחוטים. אפשרי אך כלל לא סביר שכל האהבה לכאורה של לוציוס לדראקו היא רק תחושת חובה, וכל זה נעלם בענן עשן. ואפשרי אך לא סביר שכל מה שלוציוס עשה בפני הקסמהדרין היה רק העמדת פנים. אנשים, אינם תמיד תוכם כברים, כמו שאמרת. אבל יש ראייה אחת שלא מתאימה.

”והיא?” שאל המורה להתגוננות, עיניו עצומות למחצה. “לוציוס ניסה לסרב למאה אלף אוניות בתמורה לחייה של הרמיוני. ראיתי עד כמה הקסמהדרין היה מופתע כשלוציוס אמר שהוא מסרב לזה על אף חוקי הכבוד. הקסמהדרין לא ציפה לזה ממנו. למה שלא פשוט ייקח את הכסף בעודו מעמיד פנים שהוא מתרעם וחורק בשיניו? לא באמת יהיה אכפת לו עד כדי כך לזרוק את הרמיוני לאזקבאן.”

השתררה שתיקה. “ייתכן שהוא נסחף עם התפקיד שגילם, אמר פרופסור קווירל. “זה קורה, מר פוטר, בלהט הרגע.”

”ייתכן”, אמר הארי, “אבל זה עוד חוסר-סבירות שצריך לשער – וכשאתה מוסיף את זה לתירוצים הרבים שבתיאוריה, היא כבר אינה יכולה להיות בראש הרשימה. עוד מישהו שאתה חושב שאני צריך לחשוב עליו, בטווח כל האפשרויות האחרות?”

שקט ארוך השתרר. עיניו של המורה להתגוננות ירדו אל ספל התה הריק שלפניהם, נראות מרוחקות בצורה יוצאת דופן.

”אני מניח שאני יכול לחשוב על חשוד אחרון”, אמר המורה להתגוננות לבסוף.

הארי הנהן.

לא נראה כאילו המורה להתגוננות שם לב, הוא פשוט המשיך לדבר. “האם המנהל אמר לך משהו – אפילו רמז – על הנבואה של פרופסור טרלוני?”

”הא?” אמר הארי אוטומטית, ממיר את ההלם הפתאומי שלו

להעמדת הפנים הטובה ביותר שהצליח להפיק. זו בטח אינה הרמה הנכונה כדי לשטות את פרופסור קווירל אבל הארי היה בטוח שהוא לא יכול לקחת את הזמן לענות – רגע, אבל איך לעזאזל פרופסור קווירל ידע על זה – “פרופסור טרלוני ניבאה נבואה?”
 “אתה היית שם לשמוע את ההתחלה,” אמר פרופסור קווירל, מקמט את מצחו. “אתה צעקת לכל בית-הספר שהנבואה לא יכולה להיות עליך, משום שאתה לא מגיע, אתה כבר נמצא.”

הוא מגיע. זה שיקרע לגזרים את כ –

וזה כל מה שפרופסור טרלוני הספיקה לומר לפני שדמבלדור תפס אותה ונעלם.

“אה, הנבואה הזו,” אמר הארי. “סליחה! לגמרי שכחתי ממנה.”

הארי חשב שהדגיש יותר מדי את ההצהרה האחרונה, והוא 80% ציפה שפרופסור קווירל יאמר, אהא, מר פוטר, מה היא הנבואה המסתורית האחרת שעשית מאמצים כאלה להכחיש – “זוהי שטות,” אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בחדות, “אם אכן אתה אומר לי את האמת. נבואות אינן עניין פעוט. הפכתי במחשבתי על המעט ששמעתי, אבל רסיס קטן שכזה הוא פשוט מעט מדי.”

“אתה חושב שזה שמגיע, הוא זה שהפליל את הרמיוני?” שאל הארי, כשהתודעה שלו הקצתה השערה נוספת, נשוא לא ידוע, זה שמגיע.

“בלי להעליב את העלמה גריינגר,” אמר המורה להתגוננות, מקמט את מצחו שוב, “ייתכן שחייה או מותה לא היו כה משמעותיים. אבל מישהו כן אמור לבוא – אחד שעלפי הפרשנות שלך לא נמצא כבר – ומישהו משמעותי כליכך, שחקן לא ידוע... מי יודע מה עוד הוא עשה?”

הארי הנהן ונאנח מנטלית, משום שהוא ייאלץ לערוך את חישוב סיכויי לורד-וולדמורט שלו שוב, עם ראייה נוספת.

פרופסור קווירל דיבר עם עיניים עצומות למחצה, מביט מבעד לחרכים. "יותר מאשר על מי הנבואה דיברה – מי נועד לשמוע אותה? נאמר שעתידות נאמרים לאלה שבכותם לגרום להם לקרות, או למנוע אותם. דמבלדור. אני. אתה. כרביעי מרוחק, סוורוס סנייפ. אבל מבין הארבעה הללו, דמבלדור וסנייפ יהיו בנוכחותה של טרלוני פעמים רבות. אתה ואני היחידים שלא בילו זמן רב במחיצתה עד יום הראשון ההוא. אני חושב שסביר למדי שהנבואה הזו יועדה לאחד מאיתנו – לפני שדמבלדור לקח את החוזה. האם המנהל לא אמר לך דבר נוסף?" קולו של פרופסור קווירל דרש כעת. "אני חושב ששמעתי יותר מדי כוח בהכחשה הזו, מר פוטר."

"בכנות, לא," אמר הארי. "זה באמת פרח לי מהראש."

"אז אני מרוגז למדי בגלל דמבלדור," אמר פרופסור קווירל

ברכות. "למעשה, אני חושב שאני כועס."

הארי לא אמר דבר. הוא אפילו לא הזיע. זו אולי סיבה גרועה לביטחון עצמי, אבל במקרה המסוים הזה, הארי חף מפשע במקרה. פרופסור קווירל הנהן פעם אחת, בחדות, כאילו בהכרה. "אם אין עוד דבר שצריך להיאמר בינינו, מר פוטר, אתה רשאי ללכת." "אני יכול לחשוב על עוד חשוד," אמר הארי. "מישהו שלא

שמת ברשימה שלך בכלל. האם תנתח אותו בעבורי, פרופסור?" השתרר עוד אחד מרגעי השתיקה הללו שהיה כמעט צליל בפני עצמו.

"באשר לחשוד הזה," אמר פרופסור קווירל ברכות, "אני חושב שמוטב שתחקור אותו בעצמך, מר פוטר, ללא עזרתי. שמעתי בקשות כאלה בעבר, והניסיון מלמד אותי לסרב. או שאעשה עבודה טובה מדי בלהרשיע את עצמי, ואשכנע אותך שאני אשם – או שתחליט שההרשעה שלי נעשתה ביד רפה, ושאני אשם. רק אומר שלהגנתי – אצטרך סיבה טובה מאוד לסכן את הברית השברירית שלך עם היורש לבית מאלפוי."

* * *

השערה: המורה להתגוננות מפני כוחות האופל
(8 באפריל, 1992, 8:37 בערב)

* * *

"...אז אני חושש שעליי לעזוב אתכם, " אמר דמבלדור בחומרה.
"הבטחתי לקוירינוס... כלומר, הבטחתי למורה להתגוננות... שלא
אעשה שום ניסיון לגלות את זהותו האמיתית, בעצמי או באמצעות
אחרים."

"ומה גרם לך להבטיח הבטחה טיפשית שכזו, אם כך?" ירה
עיץ־הזעם מודי.

"היה זה תנאי שאינו פתוח למשא ומתן להעסקה, או כך לפחות
אמר. " דמבלדור העיף מבט בפרופסור מְקֶגוֹנְגֶל, חיוך אירוני חולף
לרגע על פניו. "ומינרובה הבהירה לי היטב שבית־הספר הוגוורטס
זקוק למורה ראוי להתגוננות מפני כוחות האופל השנה, אפילו אם
אצטרך לגרור את גרינדלוולד מנירמנגרד ולקוות שהוא זוכר לי
חסד נעורים כדי שישתכנע לקחת את המשרה."

"לא ניסחתי זאת בדיוק כך –"

"ההבעה שלך אמרה זאת בעבורך, יקירתי."

וכך ארבעתם – הארי, פרופסור מְקֶגוֹנְגֶל, המורה לשיקויים,
ואלאסטור מודי, הידוע גם כ"עיץ־הזעם" – היו ספונים לברם
במשרד המנהל.

מוזר עד כמה משרד המנהל נראה... לא מאוזן... ללא המנהל.
אם אין לכם אשף עתיק וכמוש שיגרום לכול להיראות דציני, אתם
פשוט ארבעה אנשים שמנסים לערוך פגישה רצינית בעודם
מוקפים בשליפציקים ביזאריים ורעשניים.

גלוי לגמרי ממקום מושבו של הארי, על ידית הכיסא, היה חפץ
בצורת חרוט קטום שהסתובב באיטיות מסביב לאור מרכזי שעמעם

אך לא הסתיר; ובכל פעם שהאור המרכזי פעם, המערכת השמיעה צליל וורופ-וורופ-וורופ שנשמע מרוחק בצורה מוזרה, מעומעם כאילו הגיע מאחורי ארבעה קירות מוצקים, אף על-פי שהחרוט-הקטום-המסתובב היה במרחק של מטר.

וורופ... וורופ... וורופ...

ובנוסף ישנם הגופים הנושמים עדיין של הארי פוטר שהסתיר בפניה שקטה אחת, מנקה את הבלאגן שהיה שלו ביותר ממובן אחד. (רק גוף אחד לא היה בתוך עותק של גלימת ההיעלמות; אבל נדרש רק מאמץ ריכוז קטן לראות את העצמיים האחרים שלו מתחת לגלימה שהוא אדונה – מאמץ שהארי השתדל לא להשקיע קודם, כדי להימנע מלקבל מידע זמני מוקדם שהוא רוצה לקבוע על-ידי הבחירה שלו.) הדבר העצוב היה שבשלב הזה, העובדה שהגוף שלו שכב בגלוי בפניה לא נראתה מטורפת כלל. זה פשוט היה... הוגוורטס.

"בסדר", אמר מודי, נראה חמוץ למדי. מתוך שריון העור שלו הגבר המצולק הוציא תיקייה שחורה. "זה עותק של מה שהאנשים של אמיליה אספו. היא כמעט בוודאות יודעת שיש לנו את זה, אבל הכל מתחת לשולחן, זה ברור? בכל אופן –"

ומודי אמר להם שהמחלקה לאכיפת חוקי הקסם חושבת שהיא יודעת מי הוא באמת 'קווירינוס קווירל'. תלמיד הוגוורטס רגיל למראה (אם כי מוכשר מספיק כך שרק בקושי לא היה מדריך ראשי) שיצא לחופשה באלבניה אחרי שסיים את לימודיו, נעלם, חזר 25 שנה לאחר מכן, ואז נקלע למלחמת הקוסמים –

"היה זה רצח בית מונרו שעשה את שמו של וולדי", אמר מודי. "עד אז הוא היה פשוט עוד קוסם אפל עם שגעון גדלות ובלטריקס בלק. אבל אחרי זה –" מודי נחר. "כל שוטה במדינה התקבץ לשרת אותו. היית מקווה שהקסמהדרין ייעשה רציני, ברגע שהיה מבין שוולדי מוכן להרוג את חבריו הקדושים. וזה בדיוק מה שהממזרים עשו – קיוו שממזר אחר יהפוך לרציני. איש מהפחדנים לא רצה

לצעוד קדימה. היו אלה מונרו, קראוץ', בונז, ולונגבוטום. אלה היו כמעט כל אלו במשרד הקסמים שהעזו לומר מילה שעלולה לפגוע בוולדי."

"כך הבית שלך נעשה לבית־אצולה, מר פוטר, " התערב קולה הרציני של פרופסור מְקִגוֹנְגֵל. "ישנו חוק עתיק לפיו אם מישהו שם קץ לבית עתיקי־ימין, זה שנוקם את נקמת דמו נעשה לבית־אצולה. אין ספק, בית פוטר כבר היה עתיק יותר משושלות מסוימות שנקראו עתיקות־ימין. אבל התואר שלך נהיה אציל של בריטניה רק אחרי סוף המלחמה, כהכרה בכך שנקמת את בית מונרו עתיק־הימין."

"שטף של הכרת תודה וכל זה, " אמר עיִן־הזעם מודי בחמיצות. "זה לא החזיק מעמד, אבל לפחות ג'יימס ולילי קיבלו תואר מפונפן ומדליה חסרת־תועלת לקחת לקבר שלהם. אבל נשים בצד שמונה שנים של אימה מוחלטת אחרי שמונרו נעלם ורגולוס בלק – הוא היה המקור האישי של מונרו אצל אוכלי־המוות, אנחנו די בטוחים – הוצא להורג עלידי וולדי. זה היה כמו סכר שנפרץ ודם ששוטף החוצה, מטביע את כל המדינה. אלבוס דמבלדור המזורגג בכבודו ובעצמו נאלץ להיכנס לנעליו של מונרו, וזה בקושי הספיק בשביל שנשרוד."

הארי הקשיב בתחושה מוזרה של חוסר־מציאותיות. חלק מזה הרגיש נכון, מתאים לתצפיות – במיוחד לנאום שפרופסור קווירל נשא לפני חגיהמולד – אך עם זאת...

הם מדברים פה על פרופסור קווירל.

"אז זוהי הזהות האמיתית של פרופסור קווירל, על־פי המחלקה, " עיִן־הזעם מודי סיים את דיווחו. "עכשיו מה אתה חושב, בן?"

"טוב..." אמר הארי באיטיות. יכולה להיות מסכה מתחת למסכה. "המחשבה המתבקשת הבאה היא שה'דיוויד מונרו' הזה מת במלחמה אחרי הכל, וזה רק מישהו אחר שמעמיד פנים שהוא

דיוויד מונרו שמעמיד פנים שהוא פרופסור קווירל. "זה מתבקש?" אמרה פרופסור מקגונגל. "מרלין הקדוש..."
 "באמת, ילד?" שאל עיין-הזעם מודי, עינו הכחולה מסתחררת במהירות. "הייתי אומר שזה קצת... פרנואידי."
 אתה לא מכיר את פרופסור קווירל, הארי לא אמר. "זו תיאוריה שקל לבדוק," אמר הארי בקול רם. "פשוט תבדוק האם המורה להתגוננות זוכר משהו מהמלחמה שדיוויד מונרו האמיתי היה יודע. אם כי אני מניח שאם הוא מגלם את התפקיד של דיוויד מונרו שמעמיד פנים שהוא מישהו אחר, יש לו תירוץ טוב להעמיד פנים שהוא מעמיד פנים שהוא לא יודע על מה אתה מדבר –"
 "קצת פרנואידי," אמר הגבר המצולק, קולו עולה. "לא פרנואידי מספיק! עירנות מתמדת! תחשוב על זה, נערי – מה אם דיוויד מונרו האמיתי מעולם לא חזר מאלבניה?"
 השתררה שתיקה.

"אני מבין..." אמר הארי.

"כמובן שאתה מבין," אמרה פרופסור מקגונגל. "אל תשימו לב אליי, בבקשה. אני פשוט אשב פה בשקט ואצא מדעת." "בעבודה מהסוג הזה, אתה לומד שישנם שלושה סוגים של קוסמי אופל," אמר מודי בנימה קודרת; השרביט שלו לא היה מכוון על איש, הוא היה בזווית קלה מטה, אבל הוא היה בידו. הוא לא עזב את ידו לרגע מאז שנכנס לחדר. "ישנם קוסמי אופל בעלי שם אחד. ישנם קוסמי אופל בעלי שני שמות. וישנם קוסמי אופל המחליפים שמות כמו שאתה ואני מחליפים בגדים. אני ראיתי את 'מונרו' שובר שלושה אוכלי-מוות כמו זרדים. אין הרבה קוסמים כל-כך טובים בגיל ארבעים וחמש. דמבלדור, אולי, אבל לא הרבה אחרים."

"אולי זה נכון," אמר המורה לשיקויים מהמקום בו ארב. "אבל מה עם זה, עיין-הזעם? תהא אשר תהא זהותו, מונרו בוודאי היה אויבו של אדון האופל. שמעתי אוכלי-מוות מקללים את שמו אפילו

אחרי שחשבו שהוא מת. הם חששו ממנו מאוד. "כשזה נוגע למורים להתגוננות מפני כוחות האופל," אמרה פרופסור מְקִגוֹנְגֵל בקול מדוקדק, "אני מוכנה לקבל את זה ולומר תודה."

מודי הסתובב להביט בה במבט זועם. "איפה לעזאזל 'מונרו' היה כל השנים שנעלם בהן, אה? אולי הוא חשב שיוכל לעשות לעצמו שם בכריטניה בכך שיתנגד לוולדי, ונעלם בדיוק כשגילה שהוא טועה. אז למה שיחזור עכשיו, הא? מה התוכנית החדשה שלו?"

"הוא, אה..." הארי ניסה בהיסוס. "הוא אומר שהוא תמיד רצה להיות מורה דגול להתגוננות מפני כוחות האופל משום שכל הקוסמים הלוחמים הגדולים ביותר לימדו בהוגוורטס. והוא סוג של כן מורה מדהים להתגוננות מפני כוחות האופל, למעשה... כלומר, אם הוא פשוט רצה להעמיד פנים, הוא היה יכול לעשות עבודה הרבה פחות טובה..."

פרופסור מְקִגוֹנְגֵל הנהנה בנחרצות.

"נאיבי," אמר מודי בנימה יבשה. "אני מניח שלא תהיתם האם המורה שלכם להתגוננות מפני כוחות האופל סידר שכל בית מונרו יימחק?"

"מה?" קראה פרופסור מְקִגוֹנְגֵל.

"הקוסם המסתורי שלנו שומע על ילד אבוד מבית עתיקי-ימין בכריטניה," אמר מודי. "נכנס לנעליו של 'דיוויד מונרו', אבל מתרחק ממשפחת מונרו האמיתית. אבל בסופו של דבר המשפחה תשים לב שמשוהו לא בסדר. אז המתחזה הזה איכשהו מעודד את וולדי למחוק את כולם – אולי מדליף סיסמה להגנות שלהם שהם נתנו לו – ואז הוא לורד בקסמהדרין!"

נראה שהתחולל קרב בתודעה של הארי בין הפלפאף אחד, שמעולם לא בטח במורה להתגוננות מלכתחילה; והפלפאף שני, שהיה הרבה יותר מדי נאמן לידידו של הארי, פרופסור קווירל,

מכדי להאמין למשהו כזה רק משום שמודי אמר.
זה באמת קצת ברור, עם זאת, ציין החלק הסליתי'רני שלו.
כלומר, אתה באמת מאמין שבנסיבות טבעיות, מישהו יסיים בתור
היורש האחרון לבית עתיקיומין וגם לורד וולדמורט יהרוג את
המשפחה שלו וגם הוא מוכרח לנקום את מות הסנסיי שלו
לאומנויות לחימה? אם כבר, הייתי אומר שהוא הגזים בניסיון
למצב את הזהות החדשה שלו בתור הגיבור הספרותי המושלם.
דברים מהסוג הזה לא קורים בחיים האמיתיים.

זה מגיע מתום שגדל בלי לדעת על המורשת שלו, העיר המבקר
הפנימי של הארי. שיש עליו נבואה. אתה יודע, אני לא חושב
שקראנו פעם סיפור על שני גיבורים שקולים בגורלם שמתחרים
לראות מי קלישאתי מספיק כדי להביס את הנבל –
כן, ענה הארי המרכזי מעל לצלילי הוורופ ברקע, יש לנו חיים
ממש עצובים ואתה לא עוזר.

יש רק דבר אחד לעשות בשלב הזה, אמר רייבנקלו. וכולנו
יודעים מה הוא, אז למה להתוכח?
אבל, השיב הארי, איך אנחנו יכולים לבדוק בצורה ניסויית האם
פרופסור קווירל הוא דיוויד מונרו המקורי? כלומר, איזה מין בר-
תצפית מתנהג בצורה שונה כתלות בהאם הוא דיוויד מונרו האמיתי
או מתחזה?

"מה אתה רוצה שאעשה בקשר לזה, עיךהזעם?" דרשה
פרופסור מקגונגל. "אינני יכולה –"
"את יכולה," אמר הגבר המצולק, מביט בה במבט יוקד. "פשוט
תפטרי את המורה המזורגג להתגוננות מפני כוחות האופל."
"אתה אומר את זה כל שנה," אמרה פרופסור מקגונגל.
"כן, ואני תמיד צודק!"
"עירנות מתמדת או לא, אלסטור, חייבים ללמד את
התלמידים!"

מודי נחר. "בה! אני נשבע שהקללה נעשית גרועה משנה לשנה,

ואתם מסרבים יותר ויותר לשחרר אותם. פרופסור קווירל היקר שלך יצטרך להיות גרינדלוולד במסווה כדי שיפוטר!"
 "באמת?" הארי לא היה מסוגל שלא לשאול. "כלומר, האם הוא

באמת יכול להיות –"

"אני בודק את התא של גרינדי כל חודשיים," אמר מודי. "הוא

עדיין היה שם במרץ."

"האם האדם שבתא שלו יכול להיות מתחזה?"

"אני עושה בדיקת דם לוודא את הזהות שלו, בן."

"איפה אתה שומר את הדם שאתה משתמש בו להשוואה?"

"במקום בטוח." משהו דומה לחיך מתח את השפתיים

המצולקות. "האם שקלת את משרד ההילאים אחרי שתסיים

ללמוד?"

"אלאסטור," אמרה פרופסור מְקִגוֹנְגֵל בחוסר־רצון. "למורה

להתגוננות באמת יש... מצב בריאותי. אני מניחה שתאמר שזה

מחשיד בפני עצמו – אבל אין ביטחון שיהיה זה דבר רע שיעשה

שימנע מאיתנו לחדש את העסקתו."

"כן, התנומות הקטנות שלו," אמר מודי בנימה אפלה. "אמיליה

חושבת שהוא נקלע לדרכה של קללה מדרגה גבוהה. לי זה נשמע

כמו טקס אפל שהשתבש!"

"אין לך שום הוכחה לזה!" אמרה פרופסור מְקִגוֹנְגֵל.

"הבחור יכול באותה מידה ללבוש שלט שכתוב עליו 'קוסם

אופל' באותיות ירוקות זוהרות מעל הראש שלו."

"אה..." אמר הארי. זה לא נראה כמו זמן טוב במיוחד לשאול

מה מר מודי חושב על עמדת ה'לא כל טקסי הקורבן הם מרושעים'.

"סלח לי, אבל אמרת מקודם שפרופסור קווירל – אני מתכוון

לדיוויד מונרו הישן – אני מתכוון למונרו משנות השבעים – בכל

מקרה, אמרת שהאיש הזה השתמש בקללה ההורגת. מה זה אומר?

האם מישהו חייב להיות קוסם אופל בשביל להשתמש בה?"

מודי הניד בראשו. "אני השתמשתי בה בעצמי. כל מה שדרוש

זה כוח ומצברות מסוים." השפתיים המחייכות חשפו שיניים.
"הפעם הראשונה שהטלתי אותה הייתה על קוסם בשם גרלד גרייס,
אתה יכול לשאול אותי מה הוא עשה אחרי שתסיים ללמוד
בהוגוורטס."

"אבל למה אינְעליה־מחילה, אם כך?" שאל הארי. "כלומר, גם
קללת החיתוך יכולה להרוג מישהו. אז למה עדיף להשתמש
בְרִדוֹקְטוֹ מאשר באַבְדָּה קְרֶבֶךְ –"

"סתום את הפה שלך!" אמר מודי בחדות. "מישהו עשוי להבין
את זה לא נכון, כשאתה אומר את הלחש הזה. אתה נראה צעיר
מכדי להטיל אותו, אבל יש דבר כזה שנקרא פולימיצי. ותשובה על
השאלה שלך, יש שתי סיבות שהלחש הזה בספר השחור ביותר.
הסיבה הראשונה היא שהקללה ההורגת פוגעת ישירות בנשמה,
והיא תמשיך להתקדם עד שתפגע באחת. דרך מגנים. דרך קירות.
יש סיבה שלהילאים שנלחמו באוכלי־מוות היה אסור להשתמש בה
לפני חוק מונרו."

"אה," אמר הארי. "זו באמת נשמעת כמו סיבה מצוינת
לאסור –"

"לא סיימתי, בן. הסיבה השנייה היא שהקללה ההורגת לא
דורשת רק הרבה קסם. אתה צריך להתכוון לזה. אתה צריך לרצות
שמישהו ימות, ולא למען טובת הכלל. להרוג את גרייס לא החזיר
את בלייר רוש, או את ניית'ן רהפוס, או את דיוויד קפיטו. זה לא
היה בשביל צדק, או כדי למנוע ממנו לעשות את זה שוב. רצייתי
שהוא ימות. אתה מבין עכשיו, נערי? אתה לא צריך להיות קוסם
אפל כדי להשתמש בקללה הזו – אבל אתה גם לא יכול להיות
אלבוס דמבלדור. ואם עצרו אותך בגלל שהרגת איתה, אין שום
הגנה."

"אני... מבין," מלמל הילד־שנשא־רבחיים. אתה לא יכול לרצות
שהאדם ימות בערך אינסטרומנטלי בדרך לתוצאה חיובית עתידית,
אתה לא יכול להטיל את זה אם אתה מאמין שזה רוע הכרחי, אתה

צריך באמת לרצות שהוא ימות כדי שיהיה מת, בתור ערך טרמינלי כפונקציית התועלת שלך. "העדפה מגולמת בקסם למוות על פני חיים, מכה ישירות במישור של כוח חיים טהור... זה באמת נשמע כמו לחש שקשה לחסום."

"לא קשה, ירה מודי. "כלתי אפשרי."

הארי הנהן בחומרה. "אבל דיוויד מונרו – או מי שלא יהיה – השתמש בקללה ההורגת נגד אוכלי-מוות לפני שהם מחקו את המשפחה שלו. זה אומר שהוא היה צריך כבר לשנוא אותם? נגיד, הסיפור על אומנויות הלחימה כנראה נכון?" מודי הניד בראשו קלות. "אחת מהאמיתות האפלות בנוגע לקללה ההורגת, בן, היא שברגע שהטלת אותה בפעם הראשונה, לא דרושה כל-כך הרבה שנאה כדי לעשות זאת שוב."

"היא פוגעת בתודעה?"

מודי הניד בראשו שוב. "לא. ההריגה היא זו שעושה את זה. רצח קורע את הנשמה – אבל זה בדיוק כמו עם הקללה החותכת. הקללה ההורגת לא סודקת את הנשמה. היא פשוט דורשת נשמה סדוקה כדי להטילה." אם הייתה הבעה עצובה על הפנים המצולקות, היא לא ניתנה לקריאה. "אבל זה לא אומר לנו הרבה על מונרו. אלה כמו דמבלדור שלעולם לא יוכלו להטיל את הקללה, משום שהם לעולם לא ייסדקו לא משנה מה – הם הנדירים, נדירים מאוד. דרוש רק סדק קטן."

בחזהו של הארי הייתה תחושה כבדה ומוזרה. הוא תהה מה זה בדיוק אומר, שלילי פוטר ניסתה להטיל על לורד וולדמורט את הקללה ההורגת בנשימתה האחרונה. אבל זה בטח נסלח, זה נכון וטוב שאם תשנא את הקוסם האפל שבא להרוג את התינוק שלה, לועג לה על כך שאין היא יכולה לעצור אותו. יש משהו לא בסדר בכהורה אם אתה לא יכול להטיל אֶבְדָה קְדָבְרָה במצב כזה. ושום לחש אחר לא היה חודר את המגינים של אדון האופל; אתה מוכרח לפחות לנסות לשנוא את אדון האופל מספיק כדי לרצות שימות

כדי שימות, אם זו הדרך היחידה להציל את התינוק שלך.

דרוש רק סדק קטן...

"מספיק," אמרה פרופסור מְקִגוֹנְגֵל. "מה אתה רוצה שנעשה?"
חיוכו של מודי התעוות. "תיפטרי מהמורה להתגוננות ותראי
אם כל הצרות שלך נעלמות באורח מסתורי. אני מתערב איתך על
אוניה שזה מה שיקרה."

פרופסור מְקִגוֹנְגֵל נראתה כאילו היא סובלת. "אלאסטור –
אבל – האם אתה תעביר את השיעורים –"
"הא! אמר מודי. "אם אי פעם אומר כן לשאלה הזו, תבדקו
אותי לפולימיצי, משום שזה לא אני."

"אני אבחן את זה בצורה ניסויית," אמר הארי. ואז, כשכולם
הביטו בו, "אני אשאל את פרופסור קווירל שאלה שדיוויד מונרו
האמיתי היה יודע – כמו מי עוד היה בסלית'רין במחזור של 1945,
או משהו כזה – בתקווה שזה לא יעורר חשד. זו לא תהיה הוכחה
חותכת, הוא היה יכול ללמוד את התפקיד, אבל זו תהיה ראייה. אבל
עדיין, מר מודי, אפילו אם פרופסור קווירל הוא לא מונרו המקורי,
אני לא בטוח שלהיפטר ממנו זו פעולה חופשית. הוא הציל את חיי
פעמיים –"

"מה? דרש מודי. "מתי? איך?"

"פעם אחת כשהפיל חבורה של מכשפות שזימנו אותי לעבר
הקרקע, ופעם אחרת כשהבין שהסוהרסן שואב אותי דרך השרביט
שלי. ואם פרופסור קווירל לא היה זה שסידר את דראקו מאלפוי,
אז הוא הציל את חיי, והעניינים היו גרועים בהרבה אם לא היה
עושה זאת. אם המורה להתגוננות לא עומד מאחורי זה – הוא לא
מישהו שאנחנו יכולים להרשות לעצמנו פשוט להיפטר ממנו."
פרופסור מְקִגוֹנְגֵל הנהנה בתקיפות.

* * *

השערה: סוורוס סנייפ

(8 באפריל, 1992, 9:03 בערב)

* * *

הארי ופרופסור מְקִגוֹנְגֵל עמדו כעת על המדרגות המסתובבות לאיטן, פונות מבלי לרדת; או לפחות הארי אחד עמד על המדרגות הללו – שלושת העצמיים האחרים שלו נותרו מאחור במשרד המנהל.

“אני יכול לשאול אותך שאלה פרטית?” שאל הארי, אחרי שחשב שהתרחקו מספיק כדי שלא יישמעו. “ובמיוחד, פרטית ביחס למנהל.”

“כן,” אמרה פרופסור מְקִגוֹנְגֵל, לא ממש נאנחת. “אם כי אני מקווה שאתה מבין שאינני יכולה לעשות שום דבר שמתנגש עם החובות שלי ל –”

“כן,” אמר הארי, “על זה בדיוק אני צריך לשאול אותך. לפני הקסמהדריין, כשלוציוס מאלפוי אמר שהרמיוני לא שייכת לבית פוטר ושהוא לא ייקח את הכסף, את אמרת להרמיוני איך להישבע את השבועה. אני רוצה לדעת, אם משהו כזה יעלה שוב, האם המחויבות הראשונה שלך היא לתלמידת הוגוורטס הרמיוני גריינג'ר, או לראש מסדר עוף-החול, אלבוס דמבלדור.”

פרופסור מְקִגוֹנְגֵל נראתה כאילו מישהו הכה אותה בפנים עם מחבת בישול מברזל יצוק, לפני כמה דקות, והרגע נאמר לה שמישהו עומד לעשות זאת שוב, ושסור לה להירתע. הארי נרתע קצת בעצמו. מתישהו לאורך הדרך הוא צריך לאמץ לעצמו הרגל לא לנסח דברים בצורה הכי קשה שאפשר.

הקירות הסתובבו סביבם, מאחוריהם, ואיכשהו, הם ירדו. “הו, מר פוטר,” אמרה פרופסור מְקִגוֹנְגֵל בנשיפה איטית. “הלואי שלא היית שואל אותי שאלות כאלה... הו, הארי, לא חשבת אז, כלל לא. רק ראיתי הזדמנות לעזור לעלמה גריינג'ר ו... כן מויינתי לגריפינדור, אחרי הכל.”

"יש לך הזדמנות לחשוב עכשיו," אמר הארי. זה לא יצא כמו שצריך, אבל הוא מוכרח לומר זאת ככל מקרה, משום ש – "אני לא מבקש ממך להיות נאמנה לי. אבל אם את יודעת – אם את כן בטוחה – מה תעשי כשזה מגיע לתלמיד הגוורטס חף מפשע מול מסדר עוף-החול בפעם השנייה..."

אבל פרופסור מְקִגְוֹנְגֵל הנידה בראשה. "אני לא בטוחה," לחשה המורה לשינויי-צורה. "אני לא יודעת אם הייתה זו הבחירה הנכונה אפילו אז. אני מצטערת. אני לא יכולה להחליט דברים נוראים כאלה!"

"אבל את תעשי משהו אם זה יקרה שוב," אמר הארי. "חוסר בחירה הוא גם בחירה. את לא יכולה פשוט לדמיין שאת עושה בחירה כרגע?"

"לא," אמרה פרופסור מְקִגְוֹנְגֵל, נשמעת מחוזקת מעט; והארי הבין שהוא הציע לה בטעות דרך החוצה. המילים הבאות של הפרופסור איששו את חששותיו. "בחירה נוראה שכזו, מר פוטר – אני חושבת שמוטב שלא אבחר עד שאהיה מוכרחה."

הארי נאנח מנטאלית. הוא הניח שאין לו זכות לצפות מפרופסור מְקִגְוֹנְגֵל לומר משהו אחר. בדילמה מוסרית שבה אתה מפסיד משהו כך או כך, לעשות את הבחירה ידגיש רע כך או כך, אז אתה יכול לחסוך לעצמך זמנית מעט כאב מנטלי בכך שתסרב להחליט. במחיר של לא להיות מסוגל לתכנן שום דבר מראש, ובמחיר של הטייה עצומה לטובת חוסר פעולה או להמתין עד שיהיה מאוחר מדי... אבל אתה לא יכול לצפות ממכשפה לדעת את זה. "בסדר," אמר הארי.

אם כי זה לא היה בסדר, לא באמת. דמבלדור אולי ירצה שהחוב יוסר, גם פרופסור קווירל ירצה שהארי לא יימצא בחוב הזה. ואם המורה להתגוננות הוא באמת דיוויד מונרו, או יכול באופן משכנע להופיע כדיוויד מונרו, אז לורד וולדמורט לא השמיד את בית מונרו, טכנית. ובמקרה כזה מישהו עשוי להעביר החלטה

בקסמהדרין שמבטלת את מעמד האצולה של בית פוטר, שניתן לו על שנקם את חורבנו של בית מונרו עתיקהיומין.

ובמקרה כזה, שבועת האמונים של הרמיוני לבית פוטר תהיה בטלה ומבוטלת.

או אולי לא. הארי לא ידע דבר על העניינים החוקיים, במיוחד לא האם בית פוטר יקבל את הכסף *בחזרה* אם משהו יצליח לשלוח את הרמיוני לאזקבאן. רק מפני שאיבדת משהו, אין זה אומר שהתשלום חוזר אליך, מבחינה חוקית. הארי לא היה בטוח והוא לא העז לשאול פרקליט קסום...

...יהיה נחמד להיות מסוגל לבטוח במבוגר אחד לפחות שייקח את הצד של הרמיוני במקום את זה של דמבלדור, אם עניין כזה יאיים לעלות שוב.

המדרגות עליהן עמדו חדלו מלהסתובב, והם ניצבו לפני צידם האחורי של גרגויילי האבן הגדולים, שזזו הצידה ברעש, חושפים את המסדרון.

הארי צעד החוצה –

יד תפסה בכתפו של הארי.

"מר פוטר", אמרה פרופסור מְקוֹנְגֵל בקול נמוך, "למה אמרת לי לפקוח עין על פרופסור סנייפ?"
הארי הסתובב שוב.

"אמרת לי לפקוח עין, ולראות אם הוא השתנה", המשיכה פרופסור מְקוֹנְגֵל, נימת קולה מלאה דחיפות. "למה אמרת את זה, מר פוטר?"

לקח להארי רגע, בשלב זה, לחשוב לאחור ולהיזכר למה באמת אמר את זה. הארי ונוויל הצילו את לסאת' לסטריינג' מבריונים, ואז הארי התעמת עם סוורוס במסדרון ואז, לפחות על־פי מילותיו של המורה לשיקויים, 'כמעט מת' –

"גיליתי משהו שגרם לי לדאוג", אמר הארי לאחר רגע. "ממישהו שהכריח אותי להבטיח שלא אספר לאיש." סוורוס

הכריח את הארי להבטיח שלא יחלוק את השיחות שלהם עם איש, והארי עדיין היה כבול עלידי ההבטחה הזו.

"מר פוטר – החלה פרופסור מקגונגל, ואז נשפה, הבזק החדות נעלם במהירות כמו שהופיע. "לא משנה. אם אינך יכול לומר, אינך יכול לומר."

"למה את שואלת?" שאל הארי.

פרופסור מקגונגל נראתה כאילו היא מהססת –

"בסדר, אני אהיה ספציפי יותר," אמר הארי. אחרי שפרופסור קווירל עשה את זה לו כמה פעמים, הארי התחיל לקלוט את זה. "איזה שינוי כבר ראית בפרופסור סנייפ שאת מנסה להחליט האם לספר לי עליו?"

"הארי –" אמרה המורה לשינויי־צורה, ואז סגרה את פיה.

"ברור שאני יודע משהו שאת לא יודעת," אמר הארי בסיוע. "את רואה, זו הסיבה שאנחנו לא תמיד יכולים לדחות ניסיון לבחור בדילמות המוסריות הנוראיות שלנו."

פרופסור מקגונגל עצמה את עיניה, נשמה נשימה עמוקה, צבטה את גשר אפה כמה פעמים. "בסדר," היא אמרה. "זה דבר עדין... אבל מדאיג. איך אני יכולה לנסח את זה... מר פוטר, האם קראת הרבה ספרים שילדים צעירים לא אמורים לקרוא?"

"קראתי את כולם."

"מובן שקראת. טוב... אני לא ממש מבינה את זה בעצמי, אבל מאז שסוורוס מועסק בבית־הספר הזה, משחר לטרף בגלימה המוכתמת האיומה הזו, ישנו סוג מסוים של נערות שבוהות בו בעיניים כלות –"

"את אומרת את זה כאילו זה דבר רע?" אמר הארי. "כלומר, אם יש משהו שכך הבנתי מהספרים הללו הוא שאתה לא אמור להטיל ספק בהעדפות של אנשים."

פרופסור מקגונגל הביטה בהארי במבט מאוד מוזר.

"כלומר," אמר הארי שוב, "ממה שקראתי, כשאהיה קצת יותר

מבוגר יש משהו כמו 10% סיכוי שאני אהשוב שפרופסור סנייפ מושך, והדבר החשוב בשבילי הוא פשוט לקבל את מה שאני – “בכל מקרה, מר פוטר, סוורוס תמיד היה אדיש לחלוטין למבטים של הנערות הצעירות הללו. אבל עכשיו –” פרופסור מְקִגוֹנְגֵל נראתה כאילו הבינה משהו פתאום, והרימה את ידיה להתרות, “אנא אל תטעה בכוונתי, פרופסור סנייפ בהחלט לא ניצל אף אחת מהמכשפות הצעירות! בהחלט לא! הוא מעולם לא חיך לעבר אחת מהן, לא ששמעתי. הוא אמר לנערות הצעירות להפסיק לבהות בו. ואם הן ממשיכות לבהות בו, הוא מסב את מבטו. זאת ראיתי במו עיניי.”

“אה...” אמר הארי. “סליחה, אבל זה שקראתי את הספרים הללו לא אומר שהבנתי אותם. מה כל זה אומר?”
 “שהוא מבחין,” אמרה פרופסור מְקִגוֹנְגֵל בקול נמוך. “זה דבר עדין, אבל כעת משראיתי זאת, אני משוכנעת. וזה אומר... אני חוששת מאוד... שהקשר שהחזיק את סוורוס לאלבוס... אולי נחלש, או אפילו נשבר.”

$$2+2=...$$

“סנייפ ודמבלדור?” ואז הארי שמע את המילים שיצאו מפיו והוסיף במהירות, “לא שיש משהו רע בזה –”
 “לא!” אמרה פרופסור מְקִגוֹנְגֵל. “הו, למען השם – אני לא יכולה להסביר לך את זה, מר פוטר!”
 האסימון נפל לבסוף.
 הוא עדיין מאוהב באימא שלי?
 זה היה משהו בין עצוב בצורה יפהפייה, ועלוב, במשך חמש שניות לפני שהאסימון השלישי נפל.
 כמובן, זה היה לפני שנתתי לו עצות מועילות במערכות יחסים רומנטיות.

“אני מבין,” אמר הארי בזהירות לאחר כמה רגעים. יש זמנים שבהם לומר ‘אופס’ פשוט לא מספיק. “את צודקת, זה לא סימן

טוב."

פרופסור מקגונגל כיסתה את פניה בידיה. "מה שאתה חושב עליו, ואני מבטיחה לך שזה גם טעות, אני לא רוצה לשמוע על זה, לעולם."

"אז..." אמר הארי. "אם, כמו שאמרת, הקשר שהחזיק בין פרופסור סנייפ לדמבלדור באמת נשבר... מה הוא יעשה?"
שתיקה ארוכה השתררה.

* * *

מה הוא יעשה?

מינרווה הורידה את ידיה, מביטה מטה אל פניו המורמות של הילד־שנשאר־בחיים. שאלה פשוטה אחת לא הייתה אמורה לגרום לה כזו מצוקה. היא הכירה את סְוֵרוֹס במשך שנים; שניהם התחברו, בצורה מוזרה, על־ידי הנבואה ששניהם שמעו. אם כי מינרווה חשדה, ממה שידעה על חוקי הנבואות, שהיא רק שמעה אותה במקרה. היו אלה מעשיו של סְוֵרוֹס שהביאו להגשמת הנבואה. והאשמה, שברוך־הלב שנבע מהחלטה הזו, עינתה את המורה לשיקויים במשך שנים. היא לא הייתה מסוגלת לדמיין מי היה סְוֵרוֹס בלעדי זה. התודעה שלה הייתה ריקה כשניסתה לדמיין; המחשבות שלה קלף חלק.

וודאי שסְוֵרוֹס אינו האדם שהיה פעם, האדם הכועס והשוטה שהביא את הנבואה לוולדמורט בתמורה לקבלה לאוכלי־המוות. היא הכירה אותו במשך שנים, ובוודאי סְוֵרוֹס כבר איננו האדם הזה...

האם היא באמת מכירה אותו בכלל?

האם מישוהו ראה אי־פעם את סְוֵרוֹס סנייפ האמיתי?

* * *

"אינני יודעת," אמרה פרופסור מקגונגל לבסוף. "באמת אינני

לא יודעת כלל. אינני יכולה לדמיין אפילו. האם אתה יודע על כך משהו, מר פוטר?"

"אה... אמר הארי. "אני חושב שאני יכול לומר שהראיות שלי מצביעות לאותו כיוון כמו שלך. כלומר, הן מגדילות את הסבירות שפרופסור סנייפ כבר לא מאוהב באימא שלי."

פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל עצמה את עיניה. "אני מרימה ידיים."
 "אני לא יודע על שום דבר רע שעשה חוץ מזה, עם זאת," הוסיף הארי. "אני מניח שהמנהל אישר לך לשאול אותי על זה?"
 פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל הסבה ממנו את פניה, מביטה בקיר. "בבקשה לא, הארי."

"בסדר," אמר הארי, ופנה ומיהר אל המסדרונות, שומע את פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל הולכת לאט יותר בעקבותיו, ואת קול הרעם של הגרגוילים חוזרים למקומם.

* * *

היה זה בבוקר שאחרי הבא, במהלך שיעור שיקויים, ששיקוי העמידות לקור של הארי גלש מהקדרה שלו בקצף ירוק וריח מחליא מעט, ופרופסור סנייפ, נראה יותר מיואש מנגעל, אמר להארי להישאר אחרי השיעור. להארי היו חשדות משלו בנוגע לעניין הזה, וברגע ששאר התלמידים יצאו – הרמיוני, כהרגלה בימים האחרונים, הייתה הראשונה לצאת מהדלת – הדלת נטרקה וננעלה מאחורי התלמידים העוזבים.

"אני מתנצל על שהרסתי את השיקוי שלך, מר פוטר," אמר בשקט סוורוס סנייפ. על פניו הייתה הבעה מוזרה שהארי ראה רק פעם אחת לפני כן, במסדרון, לפני זמן מה. "זה לא יבוא לידי ביטוי בציון שלך. אנא שב."

הארי התיישב ליד שולחנו, ממלא את הזמן בניקוי עוד קצת מהכתם הירוק שעל משטח העץ, בעוד המורה לשיקויים מטיל כמה לחשי פרטיות.

כשהמורה לשיקויים סיים, הוא דיבר שוב. "אני... לא יודע כיצד לגשת לנושא, מר פוטר, אז פשוט אומר זאת... למול הסוהרסן, השגת מחדש את זיכרון הלילה שבו מתו הוריק?"
הארי הנהן בשתיקה.

"אם... אני יודע שזה לא זיכרון נעים, אבל... אם תוכל לספר לי מה קרה...?"

"למה?" שאל הארי. קולו היה רציני, בהחלט לא לועג לפנים המפצירות שהארי מעולם לא ציפה לראות מהאישי הזה. "אני לא חושב שזה יהיה משהו נעים גם בשבילך, פרופסור – קולו של המורה לשיקויים היה כמעט לחישה. "דמיינתי זאת כל לילה בעשר השנים האחרונות."

אתה יודע, אמר הצד הסלית'ריני של הארי, יכול להיות שזה לא רעיון כזה טוב לתת לו סגירת מעגל, אם הנאמנויות מבוססות האשמה שלו כבר רעועות – שתוק. נדחה.

זה לא משהו שהארי באמת יכול היה לסרב לו. הוא קיבל הצעה אחת מהצד הסלית'ריני שלו, וזה הכל.

"האם תאמר לי בדיוק איך קרה ששמעת את הנבואה?" שאל הארי. "אני מצטער שאני עושה מזה עסקה, אני כן אספר לך אחר-כך, אלא שזה יכול להיות ממש חשוב –"

"אין הרבה לומר. באתי להתראיין על-ידי סגנית המנהל לתפקיד המורה לשיקויים, ולכן המתנתי מחוץ לחדר בפונדק ראש החזיר כשהמועמדת לפניי, סיביל טרלוני, באה לתפקיד המורה לגילוי-עתידות. ברגע שטרלוני סיימה לדבר ברחתי, זונח את ההזדמנות שלי ללמד בהוגוורטס, והלכתי לאדון האופל." פניו של המורה לשיקויים היו מתוחות וקפוצות. "אפילו לא עצרתי לחשוב מדוע החידה הזו נפלה לידיי, לפני שמכרתי אותה לאחר."

"דיאיון עבודה?" אמר הארי. "שבו אתה ופרופסור טרלוני במקרה הגשתם את מועמדותכם, ופרופסור מקגונגל ראינה? זה

נראה... כמו צירוף מקרים גדול למדי..."

"חוזים הם כלי המשחק של הזמן, מר פוטר. צירוף מקרים נמצא מתחתיהם, והם מעליו. אני הייתי זה שנועד לשמוע את הנבואה ולהפוך לשוטה שלה. נוכחותה של מינרווה לא שינתה את מה שקרה. לא היה שום לחש זיכרון כמו שחשבת, אני לא יודע מדוע חשבת זאת, אבל לא היה שום לחש זיכרון, לא יכול להיות שום לחש זיכרון. לקול של חוזה יש איכות, אניגמה שאפילו ביאור-הכרה לא יכול לחלוק, איך אפשר להטמיע זאת בזיכרון מזויף? אתה חושב שאדון האופל יאמין למילה שלי? אדון האופל לקח את תודעתי וראה את התעלומה, אפילו אם לא היה מסוגל לאחוז בה, וכך הוא ידע שהנבואה אמיתית. אדון האופל היה יכול להרוג אותי שם, אחרי שלקח את מה שרצה – הייתי שוטה בהחלט שהלכתי אליו – אבל הוא ראה בי משהו שאני לא מבין, ולקח אותי לאוכלי-המוות, אם כי בתנאים שלו ולא בשלי. כך גרמתי לכך, גרמתי להכל, מראשית עד אחרית, תמיד במעשיי שלי." קולו של סוורוס נעשה ניחר למדי, פניו היו מלאות בכאב חשוף. "כעת אמור לי, בבקשה, כיצד לילי מתה?"

הארי בלע את רוקו פעמיים, והחל לשחזר.

"ג'יימס פוטר צעק ללילי לברוח איתי, שהוא יעכב את אתה-יודעימי."

"אתה-יודעימי אמר – הארי עצר, צמרמורות עוברות על עורו, שריריו מתכווצים כאילו הוא מתכוונן להתקף. הזיכרון חזר בעוצמה, מלווה בקור ובאפלה. "הוא השתמש... בקללה ההורגת... ואז הוא עלה למעלה איכשהו, אני חושב שהוא בטח עף, אני לא זוכר צעדים על המדרגות או משהו כזה... ואז אימא שלי אמרה, 'לא, לא את הארי, בבקשה לא את הארי!' או משהו כזה, ואדון האופל – הקול שלו היה כליכך גבוה, כמו מים ששורקים מקומקום, רק קך – אדון האופל אמר –"

זווי הצידה, אישה! לא בשבילך באתי, אלא בשביל התינוק.

המילים היו ברורות מאוד בזיכרונו של הארי.
 – " הוא אמר לאימא שלי לזוז מהדרך, שהוא בא רק כשבילי,
 ואימא שלי התחננה לרחמים, ואדון האופל אמר – "

אני נותן לך הזדמנות נדירה לנוס.

– " שהוא נדיב ושהוא נותן לה הזדמנות לברוח, אבל הוא לא
 יטרח להילחם בה, ושאפילו אם היא תמות, היא לא יכולה להציל
 אותי – " קולו של הארי היה לא יציב, – " אז היא צריכה לזוז לו
 מהדרך. ואז אימא שלי התחננה בפני אדון האופל שיקח את חייה
 במקום את שלי – ואדון האופל – אדון האופל אמר לה – והקול
 שלו היה נמוך יותר אז, כאילו הוא מפסיק את העמדת הפנים – "

טוב ויפה, אני מקבל את העסקה.

– " הוא אמר שהוא מקבל את ההצעה שלה, ושהיא צריכה
 לעזוב את השרביט שלה כדי שיוכל להרוג אותה. ואז אדון האופל
 חיכה, פשוט חיכה. אני, אני לא יודע מה לילי פוטר חשבה, זה לא
 היה הגיוני מלכתחילה אפילו, מה שהיא אמרה, זה לא כאילו אדון
 האופל יהרוג אותה ואז פשוט ילך, כשהוא בא לשם בשבילי. לילי
 פוטר לא אמרה כלום, ואז אדון האופל התחיל לצחוק עליה וזה
 היה נורא ואז – ואז היא ניסתה סוף־סוף את הדבר היחיד שלא היה
 לנטוש אותי או פשוט לוותר ולמות. אני לא יודע אם היא הייתה
 יכולה אפילו, אם הקסם היה עובד עבורה, אבל כשאתה חושב על
 זה, היא הייתה חייבת לנסות. הדבר האחרון שאימא שלי אמרה היה
 'אֶבְדָּהּ קַ' – אבל אדון האופל התחיל את הקללה שלו ברגע שאמרה
 'אֶבְ' והוא אמר את זה בפחות מחצי שנייה והיה הבזק של אור ירוק
 ואז – ואז – ואז – "

"זה מספיק."

לאט, כמו גופה שצפה אל פני המים, הארי חזר מהיכן שהיה.
 "זה מספיק," אמר המורה לשיקויים בקול ניחר. "היא מתה...
 לילי מתה בלי כאב, אם כך? אדון האופל... לא עשה לה שום דבר,
 לפני שמתה?"

היא מתה בחושבה שנכשלה, ושאדון האופל הולך להרוג את
התינוק שלה. זה קָאָב.

"הוא – אדון האופל לא עינה אותה –" אמר הארי. "אם זה מה
שאתה שואל."

מאחורי הארי, הדלת נפתחה.

הארי עזב.

היה זה יום שישי, 10 באפריל, 1992.

פּוּק פּוּק פּוּק

יום חמישי, 16 באפריל, 1992.

ביתהספר היה כמעט נטוש כעת, תשעעשיריות מהתלמידים חזרו הביתה לחופשת חג הפסחא, כמעט כל מי שהכירה לא היה. סוזן נשארה משום שהדודה־רבא שלה הייתה עסוקה, גם רון נשאר מסיבות שלא ידעה – אולי משפחת וויזלי ענייה עד כדי כך שהאכלת כל הילדים שבוע נוסף תהיה עול משמעותי? אבל הכל היה בסדר בסוף, משום שרון וסוזן היו בערך היחידים שנותרו שעדיין דיברו איתה. (לפחות מאלה שהיא רצתה לדבר איתם. לְבַנְדֵר הייתה נחמדה אליה, וטְרַייסי הייתה, אמ, טְרַייסי, אבל לבלות שעה פנויה עם אף אחת מהן זה לא מרגיע; ובכל מקרה, שתיהן לא נשארו לחופשת הפסחא.)

אם היא אינה יכולה ללכת הביתה – והיא לא יכלה ללכת הביתה, שיקרו להורים שלה ואמרו להם שיש לה אבעבועות זוהרות – אז טירת הוגוורטס כמעט־ריקה זה הדבר השני הכי טוב. היא אפילו יכולה לבקר בספרייה בלי שאנשים יבהו בה, משום

שלא היו שיעורים ואף אחד לא ניסה לעשות שיעורי בית.

תהיה זו טעות לחשוב שהרמוני טיילה במסדרונות בוכה כל היום. הו, היא בכתה הרבה ביומיים הראשונים, כמובן, אבל יומיים זה מספיק. היו חלקים בספרים של הארי שדיברו על כך שאפילו אנשים ששוקקו בתאונות דרכים לא היו אומללים כפי שציפו,

שישה חודשים לאחר מכן, בדיוק כשם שזוכי לוטו לא היו מאושרים כפי שציפו. אנשים התאימו את עצמם, רמת האושר שלהם חזרה לנקודה הקבועה, החיים המשיכו.

צל נפל על הרמיוני הקוראת והיא הסתובבה, השרביט שהוסתר בחיקה עולה ישר אל פניו המופתעות של –

“סליחה!” אמר הארי פוטר, מרים במהירות את כפות ידיו להראות שידו השמאלית ריקה, וידו הימנית מחזיקה בנרתיק קטיפה אדום קטן. “סליחה. לא התכוונתי להבהיל אותך.”

השתררה שתיקה איומה, פעימות הלב שלה מתגברות וכפות ידיה מתחילות להזיע, כשהארי פוטר פשוט הביט בה. היא כמעט רצתה לדבר איתו, בבוקר הראשון של שארית חייה; אבל כשירדה לארוחת הבוקר הארי פוטר נראה כליכך נורא – אז היא לא התיישבה לידו בשולחן ארוחת הבוקר, רק אכלה בשקט כבועה של אף-אחד-לא-יִושב לידה, וזה היה נורא, אבל הארי לא בא אליה, והיא... פשוט לא דיברה איתו מאז. (לא קשה להימנע מכולם, אם את נמנעת מחדר המועדון של רייבנקלו, ובורחת משיעורים לפני שמישהו מספיק לדבר איתך.)

ומאז היום ההוא היא תהתה מה הארי חושב עליה עכשיו – אם הוא שונא אותה מאחר שגרמה לו לאבד את כל כספו – או אם הוא כאמת מאוהב בה וזו הסיבה שעשה זאת – או אם וויתר על התקווה שתעמוד בקצב שלו משום שהיא לא יכולה להפחיד סוהרסנים – היא לא יכולה להתמודד איתו עכשיו, פשוט לא. עברו עליה לילות ללא שינה במחשבה מה הארי חושב עליה עכשיו, והיא פחדה, והיא נמנעה מהילד שבזבו את כל כספו כדי להציל אותה, והיא הייתה דבר נורא, בזוי וכפוי טובה ואדם איום ו –

ואז עיניה ירדו מטה וראו שהארי הכניס את ידו לנרתיק הקטיפה האדומה והוציא ממתק עטוף בנייר אדום בצורת לב, והמוח שלה נמס כמו שוקולד שהושאר בשמש.

“עמדתי לתת לך עוד מרחב,” אמר הארי פוטר, “אלא שקראתי

על התיאוריות של קריטק' על הדוניזם ועל איך לאמן את היונה הפנימית שלך ואיך משובים מידיים קטנים, חיוביים ושלייליים, שולטים בסתר ברוב מה שאנחנו באמת עושים, וחשבתי שיכול להיות שאת נמנעת ממני משום שלראות אותי גורם לך לחשוב על דברים שמרגישים כמו קישורים שלייליים, ואני ממש לא רוצה לתת לזה להימשך עוד בלי לעשות עם זה משהו, אז לקחתי שקית שוקולדים מהתאומים וויזלי ואני הולך לתת לך אחד כל פעם שאת רואה אותי כחיזוק חיובי אם זה בסדר מבחינתך –

“תנשום, הארי, הארי”, אמרה הרמיוני בלי לחשוב.

הייתה זו המילה הראשונה שאמרה לו מאז יום המשפט.

השניים הביטו זה בזה.

הספרים הביטו בהם מהמדפים מסביבם.

הם הביטו זה בזה זמן מה נוסף.

“את אמורה לאכול את השוקולד”, אמר הארי, מושיט את הממתק בצורת הלב כמו מתנה ליום האהבה. “אלא אם פשוט לקבל שוקולד זה מספיק בתור חיזוק חיובי, ובמקרה כזה את בטח צריכה לשים אותו בכיס שלך או משהו.”

היא ידעה שאם תנסה לדבר שוב היא תיכשל, אז היא לא ניסתה.

ראשו של הארי נשמט מעט. “האם את שונאת אותי עכשיו?”

“לא!” היא אמרה. “לא, אל תחשוב ככה, הארי! פשוט –

פשוט – פשוט הכל!” היא הבינה שהשרביט שלה עדיין מופנה כלפי הארי, והיא הנמיכה אותו. היא ניסתה מאוד לא לפרוץ בדמעות. “הכל!” היא חזרה, ולא הצליחה למצוא משהו טוב יותר לומר, אף על-פי שהייתה משוכנעת שהארי רצה להגיד לה להיות ספציפית.

“אני חושב שאני מבין”, אמר הארי בזהירות. “מה את קוראת?”

לפני שהספיקה לעצור אותו, הארי התכופף מעל שולחן

הספרייה לראות את הספר שקראה, מטה את ראשו לפני שהספיקה

לחשוב להזיז את הספר –

הארי בהה בדף הפתוח.

"הקוסמים העשירים בעולם ואיך הם נהיו כאלה," קרא הארי את כותרת הספר מהשוליים העליונים. "מספר ששים וחמש, סר גארט', בעלים של חברת תחבורה שניצחה במלחמות היבוא-יצוא של המאה ה-19... מונופול על OT3... אני מבין."

"אני מניחה שאתה הולך לומר לי שאני לא צריכה לדאוג לשום דבר ושאתה תסדר את הכל?" זה יצא חריף יותר ממה שהתכוונה, והיא הרגישה עוד דקירת אשמה על כך שהיא אדם נורא.

"נה," אמר הארי, נשמע עולץ בצורה מוזרה. "אני יכול לדמיין את עצמי בנעליים שלך מספיק טוב כדי לדעת שאילו את היית משלמת מלא כסף כדי להציל אותי, אני הייתי מנסה להחזיר לך. הייתי יודע שזה מטופש במובן מסוים, ועדיין הייתי מנסה להחזיר לך הכל בעצמי. אין שום סיכוי שאני לא אבין את זה, הרמיוני."

פניה של הרמיוני התכווצו והיא הרגישה לחות בזוויות עיניה. "עם זאת, תני לי להזהיר אותך," הארי המשיך, "אני עשוי לפתור את החוב ללוציוס בעצמי אם אמצא דרך לעשות את זה לפניך, יותר חשוב לסדר את זה כמה שיותר מהר מאשר מי מאיתנו מסדר את זה. משהו מעניין בינתיים?"

שלושה רבעים ממנה רצו במעגלים והתנגשו בעצים כשניסתה להבין את ההשלכות של מה שהארי אמר כרגע (האם הוא עדיין מכבד אותה כגיבורה? או שזה אומר שהוא חושב שהיא לא יכולה לעשות את זה בעצמה?) ובינתיים חלק הרבה יותר הגיוני מהרמיוני דפדף בספר לעמוד 37 שבו היה הדבר המבטיח ביותר שראתה עד כה (אם כי בדמיון שלה היא תמיד עשתה את זה בעצמה והפתיעה לגמרי את הארי) –

"חשבתי שזה נראה מעניין למדי," אמר קולה.

"מספר ארבע-עשרה, 'קרוזיר', שם אמיתי לא ידוע," קרא הארי. "וואו, זה... כובע המגבעת המשובץ הצעקני ביותר שראיתי מימי. עושר, לפחות שש מאות אלף אוניות... אז בערך שלושים

מיליון פאונד, לא מספיק כדי להפוך מוגל למפורסם, אבל טוב מספיק בשביל אוכלוסיית הקוסמים הקטנה, אני מניח. על-פי השמועה, השם הברזי המודרני של ניקולס פֶּלאַמֶל בן השש-מאות, הקוסם היחיד הידוע בכך שהצליח בתהליך האלכימי המסובך להפליא של יצירת אבן החכמים, שמאפשרת הפיכה של מתכות בסיסיות לזהב או לכסף... בנוסף לסם החיים שמאריך ללא הגבלה את הנעורים והבריאות של המשתמש... אממ, הרמיוני, זה נראה כמו זיוף ברור."

"קראתי עוד איזכורים לניקולס פֶּלאַמֶל," אמרה הרמיוני. "עלייתך ונפילתך של אומנויות האופל טוען שהוא אימן בסתר את המבלדר להילחם בגרינדלוולד. יש הרבה ספרים שמתייחסים לסיפור הזה ברצינות, לא רק הספר הזה... אתה חושב שזה טוב מכדי להיות אמיתי?"

"לא, ברור שלא," אמר הארי. הארי משך את הכיסא שלידה והתיישב במקומו הקבוע לימינה, כאילו מעולם לא עזב; היא נאלצה לבלוע קול שעלה בגרונה. "הרעיון של 'טוב מכדי להיות אמיתי' הוא לא היסק סיבתי, היקום לא בודק האם התוצאה של המשוואות 'טובה מדי' או 'רעה מדי' לפני שהוא מתיר אותה. אנשים חשבו פעם שמטוסים וחסונים לאבעבועות שחורות זה טוב מכדי להיות אמיתי. מוגלגים גילו דרכים להגיע לכוכבים אחרים בלי להשתמש בקסם, ואת ואני יכולים להשתמש בשרביטים שלנו בשביל לעשות דברים שפיזיקאים מוגלגים חושבים שהם בלתי אפשריים פשוטו כמשמעו. אני אפילו לא יכול לדמיין מה חוקי הקסם האמיתיים יוכלו לעשות."

"אז מה הבעיה אם כך?" שאלה הרמיוני. הקול שלה נשמע רגיל יותר באוזניה כעת.

"טוב..." אמר הארי. הילד הושיט את ידו מעל זרועה המושטת, גלימותו מתחככות בשלה, ונקש באצבעו על אילוסטרציה של אבן מאירה באור אדום מאיים ונוטפת נוזל ארגמני. "הבעיה הראשונה

היא שאין סיבה הגיונית שאותו חפץ יהפוך עופרת לזהב וגם ייצר סם שישאיר מישהו צעיר. אני תוהה אם יש לזה שם רשמי בספרות? משהו כמו 'אפקט ההעלאה לאחת-עשרה', אולי? אם כולם יכולים לראות פרח, את לא יכולה לומר שפרחים הם בגודל של בתיים. אבל אם את מאמינה בצלחות מעופפות, את יכולה לומר שחללית האם היא בגודל של עיר, או בגודל של הירח, משום שאיש לא יכול לראות אותה בכל מקרה. דברים ניתנים לצפיה חייבים להיות כפופים לראיות, אבל כשמישהו ממציא סיפור, הוא יכול להקצין את הסיפור כמה שהוא רוצה. אז אבן החכמים נותנת לך כמות אינסופית של זהב וגם חיי נצח, לא משום שיש תגלית קסומה אחת שתייצר את שתי ההשפעות הללו, אלא משום שמישהו המציא סיפור על משהו סופר-שמח."

"הארי, יש הרבה דברים בקסם שהם לא הגיוניים," היא אמרה. "מסכים," אמר הארי. "אבל הרמיוני, הבעיה השנייה היא שאפילו קוסמים לא מטורפים מספיק כדי להתעלם באגביות מההשלכות של זה. כולם ינסו לגלות מחדש את הנוסחה לאבן החכמים, מדינות שלמות ינסו ללכוד את הקוסם בן-ההאלמוות ולהוציא ממנו את הסוד –"

"זה לא סוד." הרמיוני הפכה דף, מראה להארי את התרשימים. "ההוראות בדף הבא. זה פשוט כלי-כך קשה עד שרק ניקולס פלאמל עשה את זה."

"אז מדינות שלמות ינסו לחטוף את פלאמל ולהכריח אותו לעשות עוד אבנים. באמת, הרמיוני, אפילו קוסמים לא ישמעו על חיי נצח ו... ו...", הארי פוטר עצר, הרהיטות שלו מכזיבה אותו, "ופשוט ימשיכו כרגיל. בני-אנוש הם משוגעים, אבל הם לא עד כדי כך משוגעים!"

"לא כולם חושבים כמוך, הארי." יש לו נקודה, אבל... כמה אזכורים שונים של ניקולס פלאמל היא מצאה? מעבר להקוסמים העשירים בעולם ולעלייתן ונפילתן של אומנויות האופל, היה גם

סיפורים מזמנים עתיקים קמעא, ואת ביוגרפיות של המפורסמים
בזכות...

"בסדר, פרופסור קווירל היה חוטף את הפלאמל הזה. זה מה שאדם רשע או אדם טוב או פשוט אדם אנוכי יעשה אם הוא חושב כמו שצריך. המורה להתגוננות מכיר הרבה סודות והוא לא היה מפספס את זה." הארי נאנח והרים את מבטו; היא עקבה אחריו, אבל כנראה שפשוט הביט בספרייה, שורות על גבי שורות של מדפי ספרים. "אני לא רוצה להתערב בפרויקט שלך," אמר הארי, "ואני בהחלט לא רוצה לרפות את ידיך, אבל... בכנות, הרמיוני, אני לא בטוח שתמצאי רעיונות טובים לעשות כסף בספר כזה. כמו בבדיחה שאומרת שאם כלכלן רואה שטר של עשרים פאונד על הרצפה, הוא לא יטרח להרים אותו, משום שאם הוא היה אמיתי, מישוהו אחר כבר היה מרים אותו. כל דרך להרוויח הרבה כסף שכולם מכירים ברמה שבה היא נמצאת בספרים כאלה... את מבינה מה אני אומר? לא יכול להיות שכולם יכולים להרוויח אלף אוניות בחודש בשלושה צעדים פשוטים, אחרת כולם היו עושים את זה." "אז? זה לא יעצור אותך," אמרה הרמיוני, קולה נהיה גס שוב. "אתה עושה דברים בלתי אפשריים כל הזמן, אני מתערכת שעשית משהו בלתי אפשרי בשבוע שעבר ולא טרחת לספר לאף אחד." (השתררה שתיקה קצרה, שהייתה, לו העלמה גריינג'ר הייתה יודעת, בדיוק באורך של שתיקה שהיית שותק לו נלחמת בעיך הזעם מודי בדיוק לפני שמונה ימים וניצחת.) "לא בשבעת הימים האחרונים, לא," אמר הארי. "תראי... חלק מהטריק בלעשות את הבלתי אפשרי הוא לבחור אילו דברים בלתי אפשריים את מנסה לעשות, ולנסות רק כשיש לך יתרון מיוחד. אם יש שיטה להרוויח כסף בספר הזה שנשמעת קשה לקוסם, אבל קלה אם נשתמש במק פלוס הישן של אבא, אז יש לנו תוכנית." "אני יודעת את זה, הארי," אמרה הרמיוני, קולה רועד רק מעט. "ניסיתי לראות אם יש פה משהו שאני יכולה להבין איך לעשות."

חשבתי, אולי החלק הקשה בליצור את אבן החכמים הוא שהמעגל האלכימי צריך להיות סופר מדויק, ואני אוכל לעשות את זה כמו שצריך אם אשתמש במיקרוסקופ מוגלגי –

“זה מבריק, הרמיוני!” הילד הוציא במהירות את השרביט שלו ואמר “קוֹנְיִטוּס”, ואז המשיך אחרי שהרעשים הקטנים של הספרים הפרועים יותר גוועו. “אפילו אם אבן החכמים היא רק מיתוס, אותו הטריק יכול לעבוד בדברים אלכימיים קשים אחרים –

“טוב, זה לא יכול לעבוד”, אמרה הרמיוני. היא טסה ברחבי הספרייה למצוא את הספר היחיד על אלכימיה שלא היה במדור הספרים המוגבלים. ואז – היא נזכרה באכזבה המוחצת, כל התקווה הפתאומית מתאדה כמו אד. “משום שכל המעגלים האלכימיים צריכים להיות מדויקים ‘עד עובי שערות ילד’, זה לא מדויק יותר באלכימיות מסוימות על פני אחרות. ולקוסמים יש כלמשקפות, ולא שמעתי על לחשים שאתה משתמש בהם בכלמשקפות כדי להגדיל דברים ולעשות אותם במדויק. הייתי צריכה להבין את זה!”

“הרמיוני”, אמר הארי ברצינות, כשהחל לחפור שוב בנרתיק הקטיפה האדומה, “אל תענישי את עצמך כשיש לך רעיון מבריק שלא עובד. את צריכה לעבור הרבה רעיונות פגומים כדי למצוא אחד שעובד. ואם תשלחי למוח שלך משוב שלילי בכך שתקמטי את מצחך כשאת חושבת על רעיון פגום, במקום להבין שהצעת רעיונות זו התנהגות טובה שצריך לעודד את המוח שלך לעשות, מהר מאוד לא תחשבי על רעיונות בכלל.” הארי הניח שני שוקולדים בצורת לב ליד הספר. “הנה, קחי עוד שוקולד. מלבד זה ממקודם, אני מתכוון. זה כדי לתגמל את המוח שלך על כך שייצר אסטרטגיה מועמדת טובה.”

“אני מניחה שאתה צודק”, אמרה הרמיוני בקול קטן, אבל היא לא נגעה בשוקולד. היא החלה לדפדף לעמוד 167, שם הייתה לפני שהארי נכנס.

(הרמיוני גריינג'ר אינה זקוקה לסימניות, כמובן.)

הארי נשען מעט קדימה, ראשו כמעט נוגע בכתפה, מביט בדפים כשהפכה אותם, כאילו יוכל להפיק מידע משמעוטי מלראות עמוד למשך רבע שנייה. ארוחת הבוקר לא היתה לפני זמן רב, והיא הייתה מסוגלת לזהות שהארי אכל פודינג בננה לקינוח מהריח הקל של הבל פיו.

הארי דיבר שוב. "אז אחרי שאמרנו את כל זה... ובבקשה תקחי את זה בתור חיזוק חיובי... האם באמת ניסית להמציא דרך לייצור המוני של חיי אלמוות כרי לשלם את החוב שלי ללוציוס מאלפוי?" "כן," היא אמרה בקול קטן אף יותר. אפילו כשניסתה לחשוב כמו הארי, נראה שהיא עדיין לא קלטה את זה. "אז מה אתה עשית כל הזמן הזה, הארי?"

הארי עשה פרצוף נגעל. "ניסיתי לאסוף ראיות בכל תעלומת 'מי הפליל את הרמיוני גריינג'ר'."

"אני..." הרמיוני הרימה את מבטה להביט בהארי. "לא אני... צריכה להיות זו שפותרת את התעלומה שלי?" זו לא הייתה המחשבה הראשונה שלה, העדיפות הראשונה שלה, אבל עכשיו כשהארי הזכיר זאת...

"זה לא יעבוד במקרה הזה," אמר הארי בנימה מפוכחת. "יש יותר מדי אנשים שידברו איתי ולא איתך... ואני מצטער לומר שחלקם דרשו שאבטיח שלא אדבר עם אף אחד אחר. מצטער, אני לא חושב שאת יכולה לעזור בזה הרבה."

"אוקיי, אני מניחה," אמרה הרמיוני בקול מלא עופרת. "בסדר. אתה תעשה הכל. אתה תאסוף את כל הרמזים ותדבר עם כל החשודים בזמן שאני יושבת פה בספרייה. תגיד לי בסוף כשמתברר שזה היה פרופסור קווירל שעשה את זה."

"הרמיוני...?" שאל הארי. "למה כל-כך חשוב מי עושה את זה? לא אמור להיות חשוב יותר לפתור את הכל, מאשר מי פותר את זה?"

"אני מניחה שאתה צודק", הרמיוני אמרה. היא הרימה את ידיה ולחצה על עיניה. "אני מניחה שזה כבר לא משנה. כולם הולכים לחשוב – אני יודעת שזו לא אשמתך, הארי, אתה היית – אתה היית טוב, אתה היית ג'נטלמן מושלם – אבל לא משנה מה אעשה, הם כולם יחשבו שאני סתם – מישהי להציל בשבילך." היא עצרה, ואמרה, בקול רועד, "ואולי הם צודקים, הארי."
"רגע, רגע, עצרי שנייה –"

"אני לא יכולה להפחיד סוהרסנים. אני יכולה לקבל קס"ם בלחשים, אבל אני לא יכולה להפחיד סוהרסנים."
"יש לי צד אפל מסתורי!" לחשש הארי, אחרי שסובב את ראשו כדי לסרוק את הספרייה. (היה נער אחד בפינה מרוחקת, שאמנם הביט לכיוונם מפעם לפעם, אבל הוא היה רחוק מכדי לשמוע משהו אפילו בלי מחסום ההשקטה.) "יש לי צד אפל שהוא כהחלט לא ילד, ומי יודע איזה דברים קסומים מטורפים אחרים הולכים לי בראש – פרופסור קווירל טען שאני הופך למי שאני מאמין שאני – זה הכל דמאות, את לא מבינה, הרמיוני? יש סידור שהנהלת בית הספר אירגנה שאני לא אמור לדבר עליו כדי שלילד־שנשאר־בחיים יהיה הרבה יותר זמן ללמוד כל יום, אני מדמה ואת עדיין מנצחת אותי בשיעור לחשים. אני – אני כנראה לא – הילד־שנשאר־בחיים הוא כנראה אפילו לא משהו שאת יכולה לקרוא לו ילד – ואת עדיין מתחרה עם זה. את לא מבינה, אם אנשים לא היו שמים לב אליי, את היית נראית כמו המכשפה החזקה ביותר שנראתה מזה מאה שנה? כשאת יכולה להילחם בשלושה בריונים מבוגרים ממך ולנצח?"

"אני לא יודעת", היא אמרה, לוחצת את ידיה על עיניה שוב. "כל מה שאני יודעת זה – אפילו אם כל זה נכון – איש לעולם לא יראה אותי בתור עצמי, לעולם."
"בסדר", אמר הארי אחרי זמן מה. "אני מבין למה את מתכוונת. במקום זוג החוקרים המפורסם, פוטר וגריינג'ר, זה יהיה הארי

פוטר ועוזרת המעבדה שלו. אממ... הנה רעיון. מה אם לא אתרכז בלהרוויח כסף לזמן מה? כלומר, אני לא צריך לשלם את החוב עד שאסיים ללמוד בהוגוורטס. אז את יכולה לעשות את זה בעצמך ולהראות לעולם שעדיין יש לך את זה. ואם במקרה תפצחי את סוד חיי הנצח בדרך, פשוט נקרא לזה בונוס."

המחשבה על הארי שמסתמך עליה למצוא פתרון הרגישה... כמו משא מוחץ של אחריות להפיל על ילדה מסכנה בת שתים-עשרה אחרי טראומה, והיא רצתה לחבק אותו על כך שהציע לה דרך לשחזר את הכבוד העצמי שלה כגיבורה, ושזה מה שמגיע לה על שהייתה אדם נורא ושדיברה בחריפות להארי כל הזמן, כשהוא היה חבר טוב יותר מכפי שאיפפעם הייתה בשבילו, ושטוב שהוא חושב שהיא עדיין יכולה לעשות דברים, ו...

"יש משהו רציונלי ומדהים שאתה עושה כשהתודעה שלך מתרוצצת להמון כיוונים שונים?" היא הצליחה לומר.

"הרגישה שלי היא בדרך כלל לזהות את הרצונות השונים, לתת להם שמות, לחשוב עליהם בתור אינדיבידואלים נפרדים, ולתת להם להתווכח בראש שלי. עד כה אלה שיש להם קיום עקבי הם צדדי הפלפאף, רייבנקלו, גריפינדור וסליטרין שלי, המבקר הפנימי שלי, והעותקים המדומים שיש לי שלך, של נוויל, של דראקו, של פרופסור מקגונגל, של פרופסור פליטיק, של פרופסור קווירל, של אבא, של אימא, של ריצ'רד פיינמן ושל דאגלס הופשטטר."

הרמיוני שקלה לנסות זאת לפני שההיגיון הבריא שלה הזהיר שזו עשויה להיות העמדת פנים מסוכנת. "יש עותק שלי בתוך הראש שלך?"

"כמובן שיש!" אמר הארי. הילד נראה לפתע הרבה יותר פגיע.

"את רוצה לומר שאין עותק שלי שחי בתוך הראש שלך?"
היה כזה, היא הבינה; ולא רק זה, הוא דיבר בדיוק בקול של הארי.

"זה מערער למדי עכשיו כשאני חושבת על זה," אמרה הרמיוני.
 "כן יש לי עותק שלך שחי בתוך הראש שלי. הוא מדבר אלי עכשיו
 בקול שלך וטוען שזה נורמלי לגמרי."

"טוב," אמר הארי ברצינות. "כלומר, אני לא רואה איך אנשים
 יכולים להיות חברים בלי זה."

היא המשיכה לקרוא את הספר שלה, והארי נראה מסופק
 מלקרוא את הדפים מעבר לכתפה.

היא הגיעה עד למספר שבעים, קת'רין סקוט, שכנראה המציאה
 דרך להפוך חיות קטנות לטארט לימון, כשאזרה סוף-סוף את
 האומץ לדבר.

"הארי?" היא אמרה. (היא נשענה מעט הרחק ממנו כעת, אם
 כי היא לא הבינה זאת.) "אם יש עותק של דראקו מאלפוי בתוך
 הראש שלך, זה אומר שאתה חבר של דראקו מאלפוי?"

"טוב..." אמר הארי. הוא נאנח. "כן, התכוונתי לדבר איתך על
 זה בכל מקרה. הלוואי שהייתי מדבר מוקדם יותר. בכל אופן, איך
 אני יכול לנסח את זה... השחתתי אותו?"

"למה אתה מתכוון בהשחתתי?"

"פיתיתי אותו לצד האור של הכוח."

הפה שלה נותר פעור.

"את יודעת, כמו הקיסר ודארת' וויידר, רק הפוך."

"דראקו מאלפוי," היא אמרה. "הארי, יש לך שמץ של מושג –"

"כן."

"איזה מין דברים מאלפוי אמר עליי? מה שהוא אמר שהוא
 יעשה לי, ברגע שתהיה לו הזדמנות? אני לא יודעת מה הוא אמר
 לך, אבל דפני גְרִינְגֶ'רס אמרה לי מה מאלפוי אומר כשהוא
 בסלית'רין. אני לא יכולה להעלות את זה על דל שפתי, הארי!
 פשוטו כמשמעו, אני לא יכולה לומר את זה בקול!"

"מתי זה היה?" שאל הארי. "בתחילת השנה? האם דפני אמרה

מתי זה היה?"

"לא", אמרה הרמיוני. "משום שזה לא משנה מתי זה היה, הארי. כל מי שאומר דברים כאלה – כמו מה שמאלפוי אמר – הוא לא יכול להיות אדם טוב. זה לא משנה למה פיתית אותו, הוא עדיין אדם רקוב, משום שלא משנה מה, אדם טוב לעולם –"

"את טועה", אמר הארי, מביט ישר בעיניה. "אני יכול לנחש מה דראקו איים לעשות לך, משום שבפעם השנייה שפגשתי אותו, הוא דיבר על לעשות את זה לילדה בת עשר. אבל את לא מבינה, ביום שבו דראקו מאלפוי הגיע להוגוורטס, הוא בילה את כל חייו לפני כן כשמגדלים אותו אוכלי-מוות. הייתה נדרשת התערבות על-טבעית כדי שתהיה לו המוסריות שלך בהינתן הסביבה שלו –"

הרמיוני הנידה בראשה בתקיפות. "לא, הארי. אף אחד לא צריך לומר לך שלפגוע באנשים זה לא בסדר, זה לא משהו שאתה לא עושה בגלל שהמורה אומרת שזה לא בסדר, זה משהו שאתה לא עושה משום – משום שאתה יכול לראות כשאנשים אחרים סובלים, אתה לא מבין, הארי?" הקול שלה רעד כעת. "זה לא – זה לא כלל שאנשים מצייתים לו כמו כללים של אלגברה! אם אתה לא דואה את זה, אם אתה לא מרגיש את זה פה," ידה דפקה על מרכז חזה, לא בדיוק על הלב שלה, אבל זה לא משנה משום שהכל במוח בכל מקרה, "אז פשוט אין לך את זה!"

פתאום היא חשבה שאולי להארי אין את זה.

"יש ספרי היסטוריה שלא קראת," אמר הארי בשקט. "יש ספרים שעדיין לא קראת, הרמיוני, והם עשויים להעניק לך תחושה של פרספקטיבה. לפני כמה מאות שנים – אני חושב שזה בהחלט היה קיים במאה השבע-עשרה – היה זה בידור כפרי פופולרי לקחת סל כביסה עם תריסר חתולים חיים –"

"מספיק," היא אמרה.

"– ולצלות אותו על מדורה. סתם חגיגה רגילה. כיף נקי. ואזוקף לזכותם את זה, זה נקי יותר מלשרוף נשים שנחשדו כמכשפות. משום שהאופן שבו אנשים בנויים, הרמיוני, האופן

שבו אנשים בנויים להרגיש בפנים – " הארי הניח את ידו על ליבו שלו, במיקום המדויק אנטומית, ואז עצר והזיז את ידו להצביע על ראשו בגובה האוזן, – " הוא שכואב להם כשהם רואים שכואב לחברים שלהם. מישוה בתוך חוג הדאגה שלהם, חבר בשבת שלהם. לתחושה הזו יש מתג כיבוי, מתג כיבוי שכתוב עליו 'אויב' או 'זר' או לפעמים 'לא מוכר'. ככה אנשים בנויים, אם הם לא לומדים אחרת. אז, לא, זה לא אומר שדראקו מאלפוי היה לא-אנושי או אפילו מרושע בצורה יוצאת דופן, אם הוא גדל להאמין שזה כיף לפגוע באויבים שלו – "

"אם אתה מאמין בזה, " היא אמרה בקול לא יציב, "אם אתה יכול להאמין בזה, אז אתה מרושע. אנשים תמיד אחראיים למה שהם עושים. זה לא משנה מה אנשים אומרים לך לעשות, אתה זה שעושה את זה. כולם יודעים את זה – "

"לא נכון! את גדלת בחברה של אחרי מלחמת-העולם השנייה, שבה רק מילאטי פקודות' במבטא אוסטרי זה משהו שכולם יודעים שהרעים אומרים. במאה החמש-עשרה היו קוראים לזה נאמנות מכובדת. " קולו של הארי עלה. "את חושבת שאת, שאת פשוט טובה יותר גנטית מכל מי שחי אז? שאילו היו מעבירים אותך כתינוקת למאה החמש-עשרה בלונדון, היית מבינה לגמרי בעצמך שלשרוף חתולים זה לא בסדר, שלשרוף מכשפות זה לא בסדר, שעבדות זה לא בסדר, שכל ישות תבונית צריכה להיות בחוג הדאגה שלך? את חושבת שהיית מסיימת להבין את זה ביום הראשון שלך בהוגוורטס? איש מעולם לא אמר לדראקו שהוא אחראי באופן אישי להפוך ליותר מוסרי מהחברה שבה גדל. ועל אף זה, נדרשו לו רק ארבעה חודשים כדי להגיע לנקודה שבה יתפוס בתמוגלגים שנופלת מראש בניין. " המבט בעיניו של הארי היה יוקד מכפי שראתה אי-פעם. "אני לא סיימתי להשחית את דראקו מאלפוי, אבל אני חושב שהוא התקדם לא רע בינתיים. "

הבעיה בזיכרון כל-יך טוב היא שהיא כן זכרה.

היא זכרה את דראקו מאלפוי תופס את פרק זרועה, חזק כל-כך עד שהייתה לה חבורה לאחר מכן, כשנפלה מגג הוגוורטס.

היא זכרה את דראקו מאלפוי עוזר לה לקום אחרי שקללת המעידה המסתורית ההיא שלחה אותה מועדת לצלחת האוכל של קפטן נבחרת הקווידיץ' של סלית'רין.

והיא זכרה – למעשה, זו הייתה הסיבה שהעלתה את הנושא מלכתחילה – איך הרגישה כששמעה את עדותו של דראקו מאלפוי תחת וריטסרום.

"למה לא אמרת לי את זה?" שאלה הרמיוני, ועל אף ניסיונותיה, קולה עלה בטון. "אילו הייתי יודעת –" "זה לא היה סוד שהייתי חופשי לגלות לך," אמר הארי. "דראקו הוא זה שהיה בסכנה, אם אביו היה מגלה."

"אני לא טיפשה, מר פוטר. מה הסיבה האמיתית שלא רצית לומר לי, ומה כאמת עשית עם מר מאלפוי?"

"אה. טוב... הארי הפר קשר עין, והביט מטה אל השולחן. "דראקו מאלפוי אמר להילאים תחת וריטסרום שהוא רצה לדעת אם הוא יכול לנצח אותי, אז הוא הזמין אותי לדרקרב כדי לבחון זאת אמפירית. אלה היו המילים המדויקות שלו על-פי התמליל."

"כן," אמר הארי, עדיין לא מביט בעיניה. "הרמיוני גריינג'ר. כמובן שהיא תזכור את הניסוח המדויק. לא משנה אם היא כבולה לכיסא שלה, עומדת למשפט על ניסיון לרצח בפני כל הקסמהדרין –"

"מה כאמת עשית עם דראקו מאלפוי?" "הארי התכווץ ואמר, "כנראה לא בדיוק מה שאת חושבת, אבל..."

האימה גדלה וגדלה בתוכה, והתפרצה לבסוף.

"עשית איתו מדע?"

"טוב –"

"עשית איתו מדע? היית אמור לעשות מדע איתי!"

"זה לא היה ככה! זה לא כאילו עשיתי איתו מדע אמיתי! זה היה רק, את יודעת, ללמד אותו פיסות בלתי מזיקות של מדע מוגלגי, כמו פיזיקה בסיסית עם אלגברה וכולי – זה לא כאילו עשיתי איתו מחקר קסום מקורי, כמו שעשיתי איתך –"
"ואני מניחה שלא סיפרת לו עליי, גם כן?"

"אממ, ברור שלא?" אמר הארי. "עשיתי איתו מדע מאז אוקטובר, והוא לא ממש היה מוכן לשמוע עלייך אז –"
תחושת בגידה שאינה ניתנת לביטוי במילים גאתה וגאתה בתוכה, השתלטה על הכל, קולה עולה, עיניה רושפות, אפה שהייתה משוכנעת שהחל לדלוף, הצריכה בגרונה. היא דחפה את עצמה לאחור ונעמדה מהשולחן ולקחה צעד אחורה, כדי להביט מטה אל זה שבגד בה, וקולה כמעט הגיע לצווחה כשצעקה, "זה לא בסדר! אתה לא יכול לעשות מדע עם שני אנשים באותו הזמן!"
"אה –"

"כלומר, אתה לא יכול לעשות מדע עם שני אנשים שונים ולא לספר להם אחד על השני!"

"אה..." אמר הארי בזהירות. "כן חשבתי על זה, והייתי זהיר מאוד לא לערבב את המחקר שלך עם משהו שעשיתי איתו –"
"היית זהיר," היא הייתה מלחששת את זה אם זה היה מכיל אותיות שורקות.

הארי הרים את ידו, פורע את שערו המבולגן, ואיכשהו זה גרם לה לרצות לצרוח עליו אפילו יותר. "העלמה גריינג'ר," אמר הארי, "אני חושב שהשיחה הזו נהייתה מטפורית ברמה שהיא, אממ..."
"מה?" היא צווחה עליו במלוא ריאותיה בתוך מחסום ההשקטה שלהם.

ואז היא הבינה שנעשתה כה אדומה עד שלו היה לה כוח קסם של מבוגרת השיער שלה היה עולה באש ספונטנית.
המבקר היחיד הנוסף בספרייה, הנער הרייבנקלואי שישב

בפינה המרוחקת, בהה בשניהם בעיניים פעורות בעודו עושה ניסיון עצוב להסתיר זאת עליידי החזקת ספר קצת מתחת לפניו. "אוקיי", אמר הארי באנחה קטנה. "אז, אם נזכור היטב שזו הייתה רק מטפורה גרועה, ושמדענים אמיתיים משתפים פעולה אחד עם השני כל הזמן, אני לא חושב שזו הייתה בגידה. מדענים שומרים בסוד פרויקטים שהם עובדים עליהם לעיתים קרובות. את ואני עורכים מחקר ושומרים עליו בסודיות, והיו סיבות לא לומר לדראקו מאלפוי במיוחד – הוא לא היה נשאר איתי בכלל בהתחלה, אם היה יודע שאני חבר שלך ולא יריב שלך. ודראקו היה זה שהיה בסיכון אם הייתי אומר למישהו אחר עליו –

"זה באמת הכל?" היא שאלה. "באמת, הארי? לא רצית לגרום לשנינו להרגיש מיוחדים, כאילו אנחנו היחידים שאתה רוצה להיות איתם והיחידים שזוכים להיות איתך?"

"זו לא הסיבה שאני –"

הארי עצר.

הארי הביט בה.

כל הדם דהר בחזרה לפניה, קיטור אמור היה לצאת מאוזניה, מה שהיה אמור להתיך את הראש שלה לבשר נוזלי שיזרום במורד צווארה, כשהבינה מה בדיוק פלטה.

הארי הביט בה, אימה מוחלטת נשקפת מפניו.

"טוב..." היא אמרה בקול גבוה למדי, "זה... הו, אני לא יודעת, הארי! האם זו רק מטפורה? כשבן משלם מאה אלף אוניות כדי להציל בת מאבדון בטוח, מותר לה לתהות, אתה לא חושב? זה כמו לקנות פרחים, רק, אתה יודע, קצת יותר מזה –

הארי דחף את עצמו מהשולחן ועשה צעד מועד לאחור, אפילו כשהרים את ידיו וניפנף בהן בפראות. "זו לא הסיבה שעשיתי את זה! עשיתי את זה בגלל שאנחנו חברים!"

"רק חברים?"

הנשימות של הארי החלו להאיץ ולהתקרב להיפרונוטילציה.

"חברים ממש טובים! חברים אקסטרה-מיוחדים! חברים הכי טובים לתמיד, אולי! אבל לא חברים מהסוג הזה!"

"האם עד כדי כך נורא לחשוב על זה?" היא אמרה, קולה נתקע

בגרונה. "כלומר – אני לא אומרת שאני מאוהבת כך, אבל –"
"הו, את לא? תודה לאל." הארי הרים את שרוול גלימתו וניגב את מצחו. "תראי, הרמיוני, בבקשה אל תביני לא נכון, אני בטוח שאת בן אדם נפלא –"

היא מעדה צעד לאחור.

"– אבל – אפילו עם הצד האפל שלי –"

"זה הסיפור?" אמרה הרמיוני. "אבל אני – אני לא –"

"לא, לא, אני מתכוון, יש לי צד אפל מסתורי וכנראה עוד דברים קסומים מוזרים שמתרחשים, את יודעת שאני לא ילד רגיל, לא באמת –"

"זה בסדר להיות לא רגיל," היא אמרה, מרגישה מיואשת

ומבולבלת יותר ויותר. "אני בסדר עם זה –"

"אבל אפילו אם נשים בצד את כל הדברים הקסומים המוזרים

שנותנים לי להיות יותר מבוגר ממה שאני אמור להיות, עדיין לא הגעתי לגיל ההתבגרות ואין הורמונים במחזור הדם שלי והמוח שלי לא מסוגל פיזית להתאהב במישהו. אז אני לא מאוהב כך! אני לא יכול להיות מאוהב כך! למיטב ידיעתי בשלב זה, בעוד שישה חודשים המוח שלי הולך להתעורר ולהחליט להתאהב בפרופסור סנייפ! אה, אני יכול להבין מזה שאת הגעת לגיל ההתבגרות?"

"איפ," אמרה הרמיוני בקול גבוה. היא התנוודה במקומה,

ורגע לאחר מכן הארי רץ לצידה ועזר לה לרדת ולהתיישב על הרצפה, תומך בגופה בידיים איתנות.

האמת היא שהיא כן דיידתה למשרד של פרופסור מֶקְגוֹנְגֶל

בדצמבר, לא בהפתעה גמורה מכיוון שכבר קראה את מה שצריך לקרוא, אבל עדיין בתחושת כחילה מסוימת, וגילתה בהקלה גדולה שלמכשפות יש לחשים להתמודד עם אי-הנוחות ומה הארי חושב

לעצמו שהוא שואל ילדה תמימה ומסכנה שאלה כזו –

“תראי, אני מצטער, ” אמר הארי בפראות. “אני באמת לא מתכוון לרוב הדברים כמו שהם נשמעים! אני בטוח שכל מי שיסתכל מבחוץ על כל המצב ויציע סיכויי הימורים על עם מי אתחתן בסוף ישייך לך הסתברות גבוהה יותר מכל אחד אחר שאני יכול לחשוב עליו –”

האינטליגנציה שלה, שבקושי החלה לאסוף את עצמה בחזרה, התפוצצה במטר של ניצוצות ולהבות.

– “אם כי לא בהכרח הסתברות של יותר מחמישים אחוז, כלומר, במבט מבחוץ יש הרבה אפשרויות אחרות, ומי שאני מחבב לפני שהגעתי לגיל ההתבגרות זו לא דיאגנוסטיקה חזקה במיוחד למי שאהיה איתו בעוד שבע שנים – אני לא רוצה להישמע כאילו אני מבטיח משהו –”

הגרונן שלה השמיע סוג של קולות גבוהים ומזורים והיא לא הקשיבה בדיוק למה. כל היקום שלה הצטמצם לקולו הנורא של הארי.

– “וחוץ מזה קראתי על פסיכולוגיה אבולוציונית, – ו... ובכן, יש כל מיני השערות שגבר אחד ואישה אחת שחיים ביחד באושר ועושר עד עצם היום הזה, זה יותר היוצא מן הכלל מאשר הכלל, ובשבטי ציידים-לקטים זה היה יותר להישאר ביחד שנתיים או שלוש כדי לגדל ילד בשלבים הכי פגיעים שלו – ו... אני מתכוון, בהתחשב בכמה אנשים גומרים אומללים נורא בנישואים מסורתיים, זה נראה מסוג הדברים שמצריכים חשיבה-מחודשת מתוחכמת – במיוחד אם באמת נפתור את עניין חיי הנצח –”

* * *

טָאנוּ וּלְפָה, מהשנה החמישית ברייבנקלו, התרומם לאיטו מהשולחן בספרייה לידו ישב, ממנו ראה את גֵּיִינְגֵר בורחת מהספרייה ביפחות. הוא לא שמע את הוויכוח, אבל ברור שהוא

היה אחד מאלה.

לאט ובברכיים רועדות, טאנו ניגש לילד־שנשאר־בחיים, שבהה לכיוון דלתות הספרייה, שעדיין רעדו מהכוח שבו נטרקו.

טאנו לא רצה במיוחד לעשות זאת, אבל הארי פוטר כן מויין לרייבנקלו. הילד־שנשאר־בחיים היה, טכנית, חברו לבית רייבנקלו. וזה אומר שיש קוד.

הילד־שנשאר־בחיים לא אמר כלום כשטאנו התקרב אליו, אבל המבט שלו לא היה ידידותי.

טאנו בלע את רוקו, הניח יד על כתפו של הארי פוטר, ודקלם, קולו נשבר רק מעט, "מכשפות! לך תבין, הא? "

"הסר את ידך לפני שאשליך אותה אל החושך החיצון."

דלתות הספרייה נטרקו שוב לאחר עזיבה נוספת.

לַמַּץ זָמַן, תּוֹלַק אֵי

16 באפריל, 1992.

12:07 בצהריים.

ארוחת צהריים.

הארי רקע ברגליו כשצעד לשולחן גריפינדור הנטוש ברובו, מזהה במבט שארוחת הצהריים היום היא ברין וכדורי רופו. הארי שמע שהשיחה הסובבת הייתה בנושא קווידיץ'; סביבה קולית שהייתה גרועה קצת יותר ממסורים חלודים, אבל טובה יותר מהקשקושים של שולחן רייבנקלו על הרמיוני. בית גריפינדור, לפחות, התחיל פחות אוהד לדראקו מאלפוי והיה לו יותר תמריץ פוליטי לייחל שכולם פשוט ישכחו כמה עובדות מצערות; ואם זו איננה הסיבה הנכונה לשתיקה, לפחות זו שתיקה. דין, שיימוס ולבנדר עזבו לחופשה, אבל לפחות זה השאיר את...

"מה הייתה כל ההמולה הזו בשולחן המורים?" שאל הארי את המוחהקבוצתי של התאומים וויזלי, כשהחל לשים לעצמו אוכל על הצלחת. "נראה כאילו זה בדיוק נגמר כשנכנסתי."

"פרופסור טרלוני האהובה-אך-מגושמת שלנו –"

"שפכה סיר מרק שלם על עצמה –"

"שלא לדבר על מר האגריד."

מבט מהיר לשולחן המורים אישר שהמורה לגילוי עתידות נופפה בפראות בשרביטה בעוד הענק-למחצה מנקה את בגדיו

במטפחת. לא נראה כאילו מישהו מקדיש להם תשומת לב, אפילו לא פרופסור מְקִגְוֹנְגֵל. פרופסור פליטיק עמד על כיסאו כרגיל, המנהל נעדר שוב (הוא לא היה ברוב ימי החופשה), הפרופסורים ספראוט, סיניסטררה ווקטור אכלו בקבוצה הרגילה שלהן, ו –
 “אתם יודעים, ” אמר הארי, כשהפנה את מבטו להביט באשליית התקרה של השמיים הכחולים הבהירים, “זה עדיין מטריד אותי לפעמים.”

“מה?” אמר פרד או ג'ורג'.

המורה החזק והמסתורי להתגוננות 'נח', או מה־שלא־הייתה־הבעיה־של־לעזאזל, ידיו מנסות לתפוס בפולקע על צלחתו שנראה שמצליח לחמוק ממנו.
 “אה, כלום, ” אמר הארי. “אני עדיין לא ממש התרגלתי להוגוורטס.”

הארי המשיך לאכול בשתיקה, בעוד וויזלים שונים דיברו על חומר ביזארי ומעוות־מחשבה בשם התותחים מצ'אדלי.
 “איזה מין מחשבות מסתוריות ועמוקות אתה חושב?” שאלה מכשפה צעירה למראה עם שיער קצר שישבה בקרבת מקום.
 “כלומר, אני סתם סקרנית. אני בריאן, דרך אגב. ” היא בהתה בו באחד מהמבטים מהם הארי החליט להתעלם בנחישות עד שיהיה מבוגר יותר.

“אז, ” אמר הארי, “את מכירה את תוכנות האינטליגנציה המלאכותית הפשוטות האלה, כמו ELIZA, שמתוכנתות להשתמש במילים במשפטים תקינים תחבירית באנגלית, אלא שאין להן שום הבנה של מה שהן אומרות?”

“כמובן, ” אמרה המכשפה. “יש לי תריסר כאלה בתיבה.”
 “טוב, אני די בטוח שההבנה שלי בבנות היא בערך ברמה הזו.”
 דממה פתאומית השתררה.

לקחו להארי כמה שניות להבין שלא, האולם הגדול לא מביט בו, ואז הארי סובב את ראשו להביט.

הדמות שמעדה לתוך האולם הגדול הייתה מר פילץ, השרת הסמלי של הוגוורטס; שהיווה, יחד עם החתולה הטורפת שלו גברת נוריס, היתקלות אקראית ברמה נמוכה שהארי פשוט חלף על פניה עם אוצר המוות ברמה האפית שלו. (הארי התייעץ פעם עם התאומים וויזלי בנוגע לאפשרות מתיחה על המטרה הראויה הזו, ואז פרד או ג'ורג' העיר בשקט שמר פילץ מעולם לא נראה משתמש בשרביט, וזה מוזר, בעצם, בהתחשב במידה שבה לחשים יהיו שימושיים בתפקיד שלו, וזה גורם לך לתהות למה דמבלדור נתן לאיש תפקיד בהוגוורטס, והארי סתם את הפה.)

כרגע בגדיו החומים של מר פילץ היו פרוצים וספוגים בזיעה, כתפיו עלו וירדו בגלוי כשהתנשם, והחתולה הנוכחית-תמיד שלו הייתה חסרה.

"טרול –" השתנק מר פילץ. "במרתף –"

* * *

מינרווה מקגונגל נעמדה משולחן המורים מהר כליכך עד שהכיסא שלה נפל מאחוריה.

"ארגוס! היא צעקה. "מה קרה לך?"

ארגוס פילץ דידה קדימה מהדלתות הענקיות, פלג גופו העליון מוכתם בפסים ונקודות ארגמן קטנות, כאילו מישהו השפריץ רוטב סטייק על פניו. "טרול – אפור – גבוה ממני פי שניים – הוא – הוא –" ארגוס פילץ כיסה את פניו בידיו. "הוא אכל את גברת נוריס – אכל את כולה, בביס אחד –"

מינרווה הרגישה דקירה של חרדה בעצמי האחר שלה, היא לא אהבה במיוחד את החתולה האחרת אבל שתיהן היו בנות למשפחת החתוליים.

מהומה התעוררה באולם הגדול. סוורוס נעמד משולחן המורים, עושה זאת איכשהו בלי למשוך תשומת לב לעצמו, ויצא מהדלתות הענקיות בלי מילה נוספת.

כמוכן, חשבה מינרווה, המסדרון בקומה השלישית – זו יכולה להיות הסחת דעת –

היא הקצתה מנטלית את כל העניינים הללו לטיפולו של סוורוס, שלפה את שרביטה, הרימה אותו גבוה, וירתה חמישה ניצוצות של אש סגולה.

השתררה שתיקה המומה למעט היפחות השבורות של ארגוס. "נראה שיש לנו יצור מסוכן שמסתובב חופשי בהוגוורטס," היא אמרה לסגל שבשולחן המורים. "אבקשכם לסייע בחיפוש במסדרונות." ואז היא פנתה אל התלמידים הצופים בהלם, והרימה את קולה. "מדריכים – הובילו את תלמידי הבתים שלכם חזרה למעונות תיכף ומייד!"

פרסי וויזלי זינק משולחן גריפינדור. "בואו אחרי!" הוא אמר בקול גבוה. "היצמדו זה לזה, תלמידי הראשונה! לא, לא אתם – אבל עד אז המדריכים האחרים כבר החלו להרים את קולם שלהם והמולה מחודשת פרצה.

ואז קול קר וצלול דיבר מתחת לשצף הרעש.

"סגנית המנהל."

היא הסתובבה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ניגב ברוגע את ידיו על מפית כשנעמד משולחן המורים. "עם כל הכבוד," אמר הגבר בעל הזהות העלומה, "אינך מומחית בטקטיקות קרב, מדאם. במצב כזה, יהיה נכון יותר –"

"אני מתנצלת, פרופסור," אמרה פרופסור מקגונגל כשפנתה לעבר הדלתות הגדולות. פיליוס ופומונה כבר קמו ללכת בעקבותיה, רובאוס האגריד מתנשא מעל כולם כשהענק-למחצה קם. היא עברה חוויות דומות יותר מדי פעמים בשלב זה. "ניסיון מר לימד אותי שבמקרים כאלה, אין זה זמן טוב להקשיב לעצתו של המורה המכהן להתגוננות מפני כוחות האופל. אכן, אני חושבת שיהיה זה נכון ששנינו נחפש את הטרול יחד, כך שלא ידבוק בך

חשד לאירועים לא נאותים שיתרחשו בזמן הזה. " ללא היסוס, המורה להתגוננות נע בתנועה חלקה לעבר שולחן גריפינדור ומחא כף בצליל של רצפה נשברת.

"מישל מורגן מבית גריפינדור, השנייה בשרשרת הפיקוד של הצבא של פיניני, " אמר המורה להתגוננות בשקט שהשתרר. "אנא יעצי לראש הבית שלך."

מישל מורגן טיפסה על הספסל שלה ודיברה, המכשפה הזעירה נשמעת הרבה יותר בטוחה בעצמה מאיך שמינרווה זכרה אותה בתחילת השנה. "תלמידים שהולכים במסדרונות יהיו פרושים ויהיה בלתי אפשרי להגן עליהם. כל התלמידים צריכים להישאר באולם הגדול וליצור מקבץ במרכז... לא מוקפים בשולחנות, טרול פשוט יקפוץ מעל שולחנות... כשההיקף מוגן על-ידי תלמידי שנה שביעית. רק מהצבאות, לא משנה עד כמה הם טובים בדדקרב, כך שלא ייכנסו לקו האש אחד של השני." מישל היססה. "אני מצטערת, מר האגריד, אבל – אתה לא תהיה בטוח, אתה צריך להישאר מאחור עם התלמידים. וגם פרופסור טרלוני לא צריכה להתעמת עם טרול לבדה," מישל נשמעה הרבה פחות מתנצלת בנוגע לחלק הזה, "אבל אם היא מצוותת לפרופסור קווירל השניים יכולים להוות יחידה קרבית אמינה ויעילה. זה הניתוח שלי, פרופסור."

"ראוי, בהתחשב בכך שנתפסת בהפתעה," אמר המורה להתגוננות. "עשרים נקודות קווירל. אבל את מתעלמת מהנקודה הפשוטה יותר שכית אין משמעו ביטחון, ושטרול חזק מספיק כדי לתלוש מציריה דלת דיוקן –"

"מספיק," ירתה מינרווה. "תודה לך, העלמה מורגן." היא הביטה בשולחנות הצופים. "תלמידים, עשו כפי שהיא אמרה." היא הסתובבה שוב לשולחן המורים. "פרופסור טרלוני, את תתלווי למורה להתגוננות –"

"אה," אמרה סיביל בקול מהוסס. מתחת לאיפור המוגזם שלה

ולסבך הצעיפים, האישה נראתה חיוורת למדי. "אני חוששת – אינני מרגישה בטוב היום – למעשה, אני חשה חולשה –" "את לא תצטרכי להילחם בטרול", אמרה מינרווה בחדות, סבלנותה פוקעת, כהרגלה כשהיא מתעסקת עם האישה הזו. "פשוט תישארי עם המורה להתגוננות ואל תתני לו לצאת משדה הראייה שלך לרגע, את תצטרכי להיות מסוגלת להעיד אחר-כך שהיית איתו כל הזמן." היא פנתה לרובאוס. "רובאוס, אני משאירה אותך אחראי כאן. שמור עליהם." הגבר הענק התיישר למשמע הדבר, מאבד את ההבעה העגמומית שלו ומהנהן לעברה בגאווה. ואז מינרווה הביטה בתלמידים והרימה את קולה. "מיותר לגמרי לציין שמי שיעזוב את האולם הגדול מכל סיבה שהיא יסולק. לא יתקבלו שום תירוצים. האם אני מובנת?"

התאומים וויזלי, איתם יצרה קשר עין ישיר, הנהנו בכבוד. היא פנתה ללא כל מילה נוספת וצעדה לעבר דלתות האולם עם המורים האחרים מאחוריה.

על הקיר הרחוק של האולם, אליו איש לא שם לב, שעון הראה 12:14 בצהריים.

* * *

...והוא עדיין לא הבין.

טיק.

כשהארי הביט בעיניים מצומצמות בעקבות המורים שעזבו, תוהה מה באמת קורה ומה זה אומר, כשהתלמידים התקבצו להמון קל יותר להגנה ושרביטים הבזיקו להרחיף שולחנות כדי שלא יפריעו להם, הארי עדיין לא הבין.

טיק.

"לא כל המורים היו צריכים ליצור זוגות?" שאל תלמיד גריפינדור מבוגר יותר שאת שמו הארי לא הכיר. "כלומר – זה יהיה איטי יותר, אבל בטוח יותר, אני חושב –"

טיק.

מישהי אחרת ענתה לזה, מרימה את קולה, אבל הארי פספס את הרוב, העיקר היה שטרוליהרים הם חסינים לקסם וחזקים להפליא ויכולים להתחדש אבל הם עדיין דועשים אז אם אתה שומע אותם מתקרבים, לא אמורה להיות בעיה למורה בהוגוורטס לעטוף אותם במשהרמשהו הבלתי שביר של נאָדִים.

טיק.

והארי עדיין לא הבין.

טיק.

קולות הקהל היו שקטים, אנשים דיברו בקולות נמוכים אחד עם השני בעודם מביטים סביב, מצפים לשמוע צליל של דלת מתרסקת או שאגה זועמת.

טיק.

חלק מהתלמידים העלו השערות בלחישות על מה המורה להתגוננות יכול להשיג בכך שיבריה פנימה טרול, והאם הוא כועס על כך שפרופסור מְקִגְוֹנְגֵל עלתה על הניסיון שלו להסתת דעת, ולשם מה הייתה הסתת הדעת הזו.

טיק.

והמחשבה עדיין לא עלתה בהארי, לא עד שכל התלמידים יצרו מסה של אולי מאה גופים, תלמידי שנה שביעית גאים עם הבעות קודרות מסיירים סביבם עם שרביטים שלופים, ומישהו הציע לעשות ספירת ראשים, ומישהו אחר ענה בסרקסטיות שזה היה יכול להיות הגיוני ביום אחר, אבל כרגע כמעט כולם חזרו הביתה לחופשת האביב ואף אחד לא באמת ידע כמה תלמידים אמורים להיות נוכחים, שלא לדבר על האם מישהו חסר.

טיק.

ואז הארי תהה איפה הרמיוני.

טיק.

הארי הביט אל מקבץ הרייבנקלואים, הוא לא ראה את הרמיוני

אבל מצד שני כשכולם מצטופפים מספיק לא תצפה לראות תלמידים קטנים יותר מבעד להמון, בינות לתלמידי השנים הגבוהות.

טיק.

הארי העיף מבט להפלפאפים כדי לראות האם הוא יכול להבחין בנוויל, ואף על פי שנוויל עמד מאחורי תלמיד גבוה בהרבה ממנו, העיבוד החזותי של הארי הצליח לאתר אותו כמעט מיד. הרמיוני לא הייתה גם עם ההפלפאפים, לא שהארי הצליח לראות – והיא בהחלט לא תהיה עם הסלית'רינים –

טיק.

הארי דחף את דרכו דרך ההמון הצפוף, הולך מסביב לתלמידים גדולים ובמקרה אחד פשוט מתכופף מתחת לרגליים שלהם, עד שעמד בינות לרייבנקלואים והצליח לוודא שאכן, אין הרמיוני.

טיק.

”הרמיוני גְרִינגֶר!” אמר הארי בקול רם. ”האם את פה?”
איש לא ענה.

טיק.

היכנסהו באחורי תודעתו התהוותה תחושת אימה גוברת, בעוד חלקים אחרים בתוכו ניסו להחליט עד כמה בדיוק להיכנס לפאניקה. השיעור הראשון בהתגוננות מפני כוחות האופל היה מעורפל למדי בתודעתו של הארי, אבל הוא זכר במרוחק משהו על זה שטרולים מסוגלים לעקוב אחרי טרף בודד ולא מוגן.

טיק.

חוט מחשבה אחר בדק אפשרויות ראשוניות, מה הוא יכול לעשות בדיוק? השעה עדיין לא 3 אחר-הצהריים אז הוא לא יכול להגיע לעכשיו הזה עם מחולל-הזמן שלו. אפילו אם יוכל להתגנב החוצה מהחדר הזה – בטח יש דרך לעטות את הגלימה שלו בלי שיבחינו בו, איזו הסחה שיוכל להשתמש בה – אין לו מושג איפה הרמיוני, וטירת הוגוורטס ענקית.

טיק.

חלק אחר בתודעתו ניסה למדל אפשרויות. ממה שהתלמידה
האחרת אמרה, טרולים הם לא טורפים שקטים, הם רועשים –
להרמיוני לא יהיה מושג שזה טרול, אז היא תלך לחקור את
הרעש. היא גיבורה, לא ככה?

– אבל להרמיוני יש עכשיו גלימת היעלמות ומטאטא בנרתיק
שלה. הארי התעקש על כך בשבילה ובשביל נוויל, ופרופסור
מְקוֹגוֹנְגֵל אמרה לו שזה נעשה. זה אמור להיות מספיק לאפשר
להרמיוני לברוח, אפילו אם היא גרועה על מטאטא. כל מה שהיא
צריכה לעשות זה להגיע לחלק מהגג, זהו יום בהיר ואור שמש
אמור להיות רע לטרולים איכשהו, הארי זכר את החלק הזה ולפיכך
הרמיוני תזכור אותו במדויק. ובוודאי, אפילו אם הרמיוני רוצה
להוכיח את עצמה שוב, היא לא יכולה להיות טיפשה מספיק
בשביל לתקוף טרול הרים.

טיק.

היא לא.

טיק.

זה פשוט לא היא.

טיק.

ואז הארי חשב על העובדה שמישהו כבר ניסה להפליל את
הרמיוני גריינג'ר ברצח באמצעות לחשי זיכרון. עשה זאת בתוך
הוגוורטס, בלי להפעיל שום אזעקה. והוא סידר שדראקו מאלפוי
ימות באיטיות מספקת כך שלחשי ההגנה לא יופעלו במשך שש
שעות ואיש לא יוכל להשתמש במחולל-זמן כדי לבדוק. ושמי
שהיה חכם מספיק כדי להגניב טרול מעבר ללחשי ההגנה העתיקים
של הוגוורטס בלי שהמנהל יבוא לחקור את היצור המוזר יכול
להיות חכם מספיק כדי לעשות גם את הצעד המתבקש הנוסף
ולהטיל קללה על חפצי הקסם של הרמיוני...

טיק.

חלק ממנו הרגיש משהו דומה לפאניקה גואה כשנקודת המבט השתנתה, קוביית נקר משנה כיוון, מה לעזאזל הארי חשב לעצמו כשנתן להרמיוני ולנוויל להישאר בהוגוורטס רק משום שנתן להם כמה תכשיטים מטופשים, זה לא הולך לעצור אף אחד שרוצה להרוג אותם.

טיק.

חלק אחר בתודעתו החל להתנגד, לטעון שהאפשרות לא וודאית, שזה מורכב וההסתברות בקלות יכולה להיות מתחת ל-50%. הוא יכול היה בקלות לדמיין את עצמו נכנס לפאניקה בפני כולם ושאו הרמיוני תחזור מהשירותים שמחוץ לאולם הגדול. או אם הטרול לא היה קרוב אליה בכלל... כמו בסיפור על הילד שצעק זאב, איש לא יאמין לו בפעם הבאה אם היא באמת תהיה בצרות; זה יכול לבזבז קרדיט מוניטיני שהוא יצטרך אחר-כך למשהו אחר...

טיק.

הארי זיהה מופע של תבנית הפחד-מפני-מבוכה שעצרה את רוב האנשים מלעשות כל דבר בתנאי אי-וודאות, ומחץ אותו בחוזקה. אפילו אז מוזר כמה כוח רצון נדרש לאזור כדי להחליט לצעוק בקול רם לפני כולם, אם הוא פשוט לא ראה את הרמיוני בהמון זה יהיה מביך...

טיק.

הארי נשם נשימה עמוקה וצעק חזק ככל שהצליח, "הרמיוני ג'יינג'ר! האם את פה?"

התלמידים פנו להביט בו. ואז חלקם הביטו סביב בעצמם. הרעש בחדר פחת כשחלק מהשיחות נדמו.

"האם מישהו ראה את הרמיוני ג'יינג'ר מאז – מאז בערך עשר וחצי היום? האם למישהו יש מושג איפה היא יכולה להיות?" המולת הרקע דעכה עוד.

איש לא הרים את קולו לצעוק עליו משהו, במיוחד לא, אל

תדאג, הארי, אני כאן.

"הו, מרלין," אמר מישהו מקרוב, ואז רעש הרקע עלה שוב, עם נימה חדרשה ונסערת.

הארי הביט בידי, משתיק את הקשקושים ומנסה לחשוב, לחשוב, לחשוב –

טיק.

טיק.

טיק.

סוזן בונה וילד אדום שיער עם שרביט חבוט למראה דחפו את דרכם דרך ההמון והגיעו להארי באותו הזמן.

"אנחנו צריכים להודיע למורים איכשהו –"

"אנחנו מוכרחים למצוא אותה –"

"למצוא אותה?" אמרה סוזן בחדות, מסתובבת לעבר הילד

השני. "איך נעשה את זה, קפטן וויזלי?"

"נלך ונחפש אותה!" ענה לה רון וויזלי בחדות זהה.

"אתה משוגע? כבר יש מורים שמחפשים במסדרונות, מה גורם

לך לחשוב שיש לנו סיכוי טוב יותר מהם להיתקל בגנרל גריינג'ר?

ההבדל היחיד הוא שאנחנו ניאכל עלידי הטרול! ואז יסלקו

אותנו!"

מוזר עד כמה לשמוע רעיונות גרועים של מישהו אחר גורם

לרעיון הנכון להיראות ברור בניגוד אליהם.

"אוקיי כולם! תקשיבו!"

אנשים הסתובבו להביט.

"שקט! כולם! סתמו!"

גרונו של הארי כאב אחרי זה, אבל זה השיג את תשומת הלב

של כולם.

"יש לי מטאטא," אמר הארי בקול רם ככל שהצליח בגרון

כואב. הוא זכר את אזקבאן, ואת המטאטא שהחזיק רק שניים,

כשביקש אחד שיכול לשאת שלושה. "יש בו שלושה מקומות. אני

צריך תלמיד אחד משנה שביעית מהצבאות שיבוא איתי. אנחנו הולכים לעוף במסדרונות מהר ככל האפשר ולחפש את הרמינוני גריינג'ר, לאסוף אותה, ואז לחזור לפה מיד. מי איתי?" האולם הגדול נעשה דומם לחלוטין.

* * *

תלמידים העיפו מבט זה בזה באיננוחות. התלמידים הצעירים הביטו בציפייה בתלמידים המבוגרים, בזמן שהם הביטו בתלמידים ששמרו על ההיקף. רוב אלה בהו ישר קדימה, מכוונים את שרביטיהם למקרה שהטרול יבחר ברגע הזה לפרוץ דרך קיר. איש לא זע. איש לא דיבר.

הארי פוטר דיבר שוב. "אנחנו לא הולכים להילחם בטרול. אם נראה אותו פשוט נעוף ואין שום סיכוי שהוא יוכל להשיג אותנו על מטאטא. אני אקח אתריות לסדר את זה מול ההנהלה. בבקשה." אנשים המשיכו להביט באנשים אחרים.

* * *

הארי הביט בקהל הדומם, בתריסר תלמידי השנה השביעית שהביטו בחומרה החוצה, מרגיש את הקור שוטף אותו. היכנסהו באחורי תודעתו פרופסור קווירל צחק בבוז ולעג לרעיון ששוטים רגילים יעשו אי־פעם משהו מועיל מרצונם החופשי בלי שרביט שמכוון לראש שלהם... טיק.

הפיתרון הרגיל לאפקט הצופה מן הצד הוא להתמקד באינדיבידואל יחיד. "בסדר", אמר הארי, מנסה לשמור על הקול המצווה של הילד־שנשאר־בחיים שלא מפקפק בציות. "העלמה מורגן, בואי איתי עכשיו. אין לנו זמן לבזבז." המכשפה בשמה קרא הסתובבה מהמקום שבו הביטה במבט

יציב החוצה, הבעתה מבועתת לרגע לפני שפניה נחתמו.

”סגנית המנהל הורתה לכולנו להישאר כאן, מר פוטר.”

להארי נדרש מאמץ לפתוח את שיניו החשוקות. ”פרופסור קווירל לא אמר את זה וגם את לא. פרופסור מקגונגל לא מבינה בטקטיקה, היא לא חשבה לבדוק אם חסרים לנו תלמידים והיא חשבה שזה רעיון טוב להתחיל להציע תלמידים במסדרונות. אבל פרופסור מקגונגל מבינה אחרי שמציינים בפניה את הטעויות שלה, את ראית שהיא הקשיבה לך ולפרופסור קווירל, ואני משוכנע שהיא לא תרצה שפשוט נתעלם מהעובדה שהרמינוי גריינגר נמצאת שם בחוץ, לבד –”

טיק.

”אני הייתי מצפה מהפרופסור לומר שהיא לא רוצה שעוד תלמידים יסתובבו במסדרונות. הפרופסור אמרה שאם מישהו יעזוב מכל סיבה הוא יסולק. אולי אתה לא צריך לדאוג בנוגע לזה בגלל שאתה הילד־שנשאר־בחיים, אבל זה לא יעזור לנו!”

טיק.

היכנשהו באחורי מוחו, פרופסור קווירל צחק עליו. לצפות שמישהו דגיל יפעל בלי בהירות אסטרטגית מוחלטת, בלי מיקוד ברור של האחריות עליו, כשיש לו תירוץ טוב לא לעשות כלום... ”חיים של תלמידה מונחים על הכף,” אמר הארי בקול שקול. ”יכול להיות שהיא נלחמת בטרול ברגע זה. מתוך סקרנות, זה מזיו לך משהו בכלל?”

טיק.

פניה של העלמה מורגן התעוותה. ”אתה – אתה הילד־שנשאר־בחיים! פשוט לך בעצמך ותנקוש באצבעות שלך אם אתה רוצה לעזור לה!”

טיק.

הארי בקושי היה מודע למה שאמר. ”זה רק תחכום ובלופים, אין לי כוח כזה בחיים האמיתיים, ילדה צעירה זקוקה לעזרתך.”

האם את גריפינדורית או לא?"

"למה אתה אומר אתה כל זה לי?" צעקה העלמה מורגן. "אני לא אחראית פה! מר האגריד אחראי!"

השתררה שתיקה מביכה שהקיפה את כל החדר. הארי הסתובב להביט מעלה אל הענק־למחצה שהתנשא מעל קהל התלמידים, בעוד כל הראשים פנו להביט בו כאחד.

"מר האגריד," אמר הארי, מנסה לשמור על קולו מצוה. "אתה צריך לאשר את המשלחת הזו ואתה צריך לעשות את זה עכשיו." רובאוס האגריד נראה חלוק בדעתו, אם כי היה קשה לשפוט עם הראש העצום המוקף בזקן ושיער פרוע; רק עיניו נראו חיות, משובצות בכל השיער הזה. "אה..." אמר הענק־למחצה. "אמרו לי לשמור על כולכם שמה בטוחים –"

"מעולה, עכשיו אנחנו יכולים לשמור גם על הרמיוני גריינג'ר בטוחה? אתה יודע, התלמידה שהופללה ברצח שלא ביצעה שצריכה משהו שיעזור לה?"

הענק־למחצה נראה מופתע כשהארי אמר את המילים. הארי הביט בגבר העצום, מייחל בייאוש שיקלוט את הרמז, מקווה שהמילים לא הסגירו כלום לאף אחד אחר – הוא לא יכול להיות רק שרירים, ג'יימס ולילי בוודאי היו חברים של האיש הזה לא רק מרחמים –

"הופללה?" קרא קול אנונימי מהמקום שבו התקבצו הסלית'ריינים. "הא, אתה עדיין בזה? היא באמת תקבל את מה שמגיע לה אם יאכלו אותה."

נשמע קצת צחוק, אפילו כשקריאות תרעומת עלו ממקום אחר. פניו של הענק־למחצה נעשו קשות. "אתה תישאר פה, נערי," אמר מר האגריד בקול רועד שאמור היה להיות עדין כנראה. "אני אלך ואחפש אותה בעצמי. האמת היא, טרולים הם יכולים להיות שמה קצת טריקיים – תה צריך לתפוס תם בקרסול ולנער אותם כמו שצריך, או שהם יקרעו תך לשתיים פשוט ככה –"

"האם אתה יכול לרכב על מטאטא, מר האגריד?"

"אה – רובאוס האגריד קימט את מצחו. "לא."

"אז אתה לא יכול לחפש מהר מספיק. שנה שישית! אני קורא לכל תלמידי השנה השישית! יש פה תלמידי שנה שישית שאינם פחדנים חסרי-תועלת?"

שתיקה.

"שנה חמישית? מר האגריד, תגיד להם שמותר להם ללכת איתי ולהגן עליי! אני מנסה להיות הגיוני, לעזאזל!"

הענק-למחצה פכר את ידיו בהבעה מיוסרת. "אה – אני – משהו נשבר בהארי והוא החל לצעוד ישר לכיוון דלתות האולם הגדול, דוחף הצידה את כל מי שעמד בדרכו כאילו היה פסל בצק. (הוא לא רץ, משום שריצה היא הזמנה למישהו לעצור אותך.) היכנסהו בתודעתו הוא נע בחדר ריק מלא בבובות מכניות שהסיחו את דעתו בקולות תנועות השפתיים חסרי המשמעות שלהם – דמות ענקית הציבה את עצמה בדרכו. הארי הביט מעלה.

"אני לא יכול לתת לך לעשות את זה שמה, הארי פוטר, לא אתה מכל האנשים. יש דברים מוזרים בטירה הזו, ומישהו אולי רוצה לפגוע בעלמה גריינג'ר – או שאולי הוא רוצה לפגוע בך." קולו של רובאוס האגריד היה מלא חרטה אך תקיף, וידיו העצומות ניצבו לצידו כמו מלגוזות. "אני לא יכול לתת לך לצאת לך החוצה שמה, הארי פוטר."

"שתק!"

הקליע האדום התרסק בצד ראשו של האגריד וגרם לגבר הענק למצמץ בהפתעה. ראשו הסתובב מהר מכפי שמשוהו כל-יך גדול היה אמור להיות מסוגל, והוא הרעים, "מה את חושבת שאת עושה שמה!" על דמותה הצעירה של סוזן בונז.

"סליחה!" היא צרחה. "אינסנדיום! גליסאוו!"

ידיו של הגבר הענק, שטפחו על הלהבות שפרצו בזקנו, לא

הצליחו לתפוס אותו כשהתרסק לרצפה, אבל זה כבר לא היה משנה
כי הארי כבר עבר אותו ו –

נוויל לונגבוטום צעד לפניו, נראה נואש אך נחוש, שרביטו של
הילד ההפלאפאי כבר בידו.

ידו של הארי נורתה לשרביטו ברפלקס טהור, הוא בקושי
הצליח לעצור את עצמו לפני שנוויל יוכל לירות בו, מביט בסגן
שלו כאילו העולם השתגע.

"הארי!" התפרץ נוויל. "הארי, מר האגריד צודק, אסור לך, זו

יכולה להיות מלכודת, יכול להיות שהם רוצים אותך –"

כל שריריו של נוויל קפאו והוא נפל לרצפה, קשה כמו לוח.

רון וויזלי חיזור למראה צעד מאחורי נוויל, שרביטו שלו שלוף,

ואמר, "לך".

"רון, חתיכת משוגע, מה אתה עושה –" נשמע קול מזוהה

בצורה עמומה בתור החבר של העלמה קלירווטר, אבל הארי כבר
רץ לעבר הדלת בלי להביט לאחור, אפילו כשקולותיהם של רון
וסוזן נשמעו בלחש. נשמעה קריאת תרעומת עצומה, וקולות בלתי
מזוהים החלו לצעוק.

ואז הארי יצא, ידו נשלחת לנרתיקו וקולו אומר "מטאטא",

כשמאחוריו הדלתות הגדולות החלו להיסגר שוב.

הארי המשיך לרוץ דרך אולם הכניסה כשהמטאטא התלת-
מושבי על ארכופיו החל לפרוץ מהנרתיק, מדקלם כמה מילות
קללה בראשו וחושב *זה מה שקורה כשאתה מנסה להתנהג בצורה
הגיונית עם החלק במוח שלו שלא ניסה לפתח תבנית חיפוש
לכסות מקומות בהם הרמיוני עשויה להיות. הספרייה הייתה
בקומה השלישית וכמעט בצד השני של הטירה... הארי כמעט הגיע
לגרם מדרגות השיש הגדול כשהמטאטא היה בידו ו"עלה!" הוא
היה באוויר והאיץ מעלה לעבר הקומה השנייה –*

"גה!" צרח הארי ובקושי הצליח לסובב את המטאטא שלו

באוויר כך שלא ישפד את אחת מהדמויות האנושיות שהסתתרו

בראש המדרגות. היה רגע מבעית של לנסות לא ליפול מהמטאטא, לעשות את הפיתולים שישאירו אותו בארכופים על אף העובדה שהיה ממש קרוב לרצפה ולא היה לו מקום לתמרון ואז –

“פרד? ג’ורג’?”

“אנחנו לא יכולים להבין איך למצוא אותה!” פלט אחד מהתאומים וויזלי, ידיו מתעוותות במצוקה. “התגנבנו החוצה משום שחשבנו שנוכל למצוא את העלמה גריינג’ר – מוכרחה להיות דרך מהירה למצוא מישהו בהוגוורטס, אנחנו בטוחים בזה – אבל אנחנו לא יכולים להבין מה היא!”

הארי בהה בשניהם, תלוי הפוך מהמטאטא, שם הותיר אותו התמרון הנואש שלו, וברפלקס גמור הפה שלו אמר, “טוב, למה הייתם כל־כך בטוחים שתוכלו למצוא אותה?”

“אנחנו לא יודעים!” צעק התאום השני.

“האם הצלחתם למצוא בעבר אנשים בהוגוורטס?”

“כן! אנחנו – והתאום שדיבר עצר בפתאומיות, שני הג’ינג’ים

בוהים במרחק בהבעה ריקה.

נשמע קול ריסוק מרעים, כמו שתי דלתות עצומות שנפתחו על־

ידי מישהו מאוד, מאוד חזק.

הארי הסתובב באוויר להפנות את שני המושבים הפנויים לתאומים וויזלי, הוא לא אמר כלום, לא הייתה להם סיבה להסגיר את המיקום שלהם אם הם לא מוכרחים. נראה כאילו הזמן זו לאט מדי כשהתאומים וויזלי טיפסו למושבים, הלב של הארי פועם בחוזקה על אף החישוב המנטלי שמר האגריד לא אמור להגיע בריצה אפילו לתחתית המדרגות בזמן. ואז השלושה האיצו חזק והרחק לעבר המסדרון הקרוב ביותר, רצפת האבן תחתיהם מיטשטשת והקירות כאילו משמיעים צליל ווש (אם כי הייתה זו רק הרוח באוזניהם) כשחלפו על פניהם; הארי נזכר שהוא רוכב על מטאטא ארוך של שלושה אנשים בקושי בזמן כדי להאט לפנייה הבאה.

ועכשיו כל המושבים במטאטא היו תפוסים, אבל אם הם יצליחו למצוא את הרמיוני אז – הארי יוכל לעטות את גלימת ההיעלמות שלו, זה אמור להסתיר אותו מהטרול, וזה יפנה מקום להרמיוני –

הארי התכופף נמוך לפני שקשת אבן פתאומית הורידה לו את הראש.

“מצאנו את ג’סי!” אמר התאום שישב מאחורי הארי. “אני יודע שמצאנו! בפעם ההיא שהיינו צריכים לומר לו שפילץ’ מחפש אותו!”

“איך?” שאל הארי, רוב מוחו עסוק בלא למות בתאונה אווירית איומה. הוא היה צריך להאט בשביל בטיחות, אבל היה בו מתח הולך וגובר, אימה חסרת מקור. הוא לא יכול להאט, משהו נורא יקרה אם הוא יאט...

“אנחנו –” אמר התאום שישב רחוק יותר. “אנחנו לא זוכרים!” עוד פנייה חדה במה שהארי העריך שהיו 0.3% ממהירות האור, והם עברו במסדרון מתפתל שהארי תמיד לקח מהאולם הגדול לספרייה אלא שזו לא הדרך הקצרה ביותר אם אתה על מטאטא, הוא היה צריך לקחת את המסדרון המערבי הארוך והישר במקום זאת –

החלק במוחו שלא ניווט השיג את המציאות. “מישהו התעסק עם התודעה שלכם!” צעק הארי כשהשתחל במסדרון המתפתל מהר כליכך עד שהתאום האחורי התנגש לפעמים בקירות כשאורך המטאטא התנגש עם היכולות האוויריות הלא מתאימות של הארי.

“מה?” קרא פרד או ג’ורג’.

“מי שהגיע להרמיוני התעסק גם עם התודעות שלכם!” זה יכול להיות לחש מחיקת זיכרון, זה יכול להיות לחש זיכרון-מזויף שלא נשתל כמו שצריך, אבל כרגע הארי לא יכל לחשוב –
המטאטא פנה ונורה מעלה לצד גרם מדרגות לוליני, השלושה

משתתחים כנגד המטאטא כך שיוכלו לעבור בפתח שנפתח לקומה השלישית, והם היו לפני הספרייה, המטאטא מאט ונעצר בצווחה על אף המחסור בכל דבר שהוא עשוי לעצור כנגדו באמצעות חיכוך. הארי ירה בתאומים וויזלי מבט של תישארו פה כשטיפס וירד מהמטאטא לדחוף את דלתות הספרייה, משתלט על נשימתו כשהכניס את ראשו פנימה.

הרמיוני גריינג'ר לא הייתה שם.

מדאם פינס, שאכלה כריך בשולחן שלה, הרימה את מבטה במבט זעם פתאומי. "הספרייה סגורה!"

"האם ראית את הרמיוני גריינג'ר?" שאל הארי.

"אמרתי שהספרייה סגורה, ילד! הפסקת צהריים!"

"זה ממש חשוב. האם ראית את הרמיוני גריינג'ר או האם יש

לך מושג איפה היא עשויה להיות?"

"לא, עכשיו לך מפה!"

"האם יש לך דרך ליצור קשר במהירות עם פרופסור מקגונגל

במקרה חירום?"

"אה?" אמרה הספרנית, מופתעת. היא קמה משולחנה. "מה –"

"כן או לא. בבקשה עני מיד."

"אה – יש את הפלו –"

"היא לא במשרד שלה," אמר הארי. "האם יש לך דרך אחרת

ליצור איתה קשר. כן או לא."

"אישי הצעיר, אני מתעקשת שאתה –"

המוח של הארי סימן את זה בתור אני שוב מדבר עם דב"שים

והוא סב על עקביו ורץ שוב למטאטא.

"עצור!" קראה מדאם פינס, פורצת מאוחר מדי מהדלתות

כשהארי והתאומים וויזלי נורו שוב לדרכם, מחוץ לשדה הראייה

של הספרנית. הלחץ בתודעה של הארי עדיין עלה, כמו יד פיזית

שמוחצת לו את החזה, הוא מוכרח למצוא את הרמיוני ואין לו שום

מושג איפה היא יכולה להיות, אלא אם זה במגורי המכשפות

במגדל רייבנקלו ואליהם הוא לא יכול להיכנס. לחפש בכל
הוגוורטס גובל בבלתי־אפשריות מתמטית, כנראה אין שום מסלול
טיסה רציף שנכנס לכל החדרים לפחות פעם אחת – למה הוא לא
חשב לדרוש שהרמיוני ונוויל והוא יקבלו סט של המראות
המגנטיבות הקטנות האלה שההילאים משתמשים בהם לתקשורת –
ההבנה שהוא טיפש היכתה בהארי כמו מכה בבטן. הוא לא
צריך מראות כדי לשלוח הודעות, הוא לא צריך מראות מאז ינואר.
הארי האט את המטאטא לעצירה באוויר, שרביטו כבר עולה אל
ידו, הרצון המניע להגן על הרמיוני גריינג'ר עולה לחזית תודעתו
כמו שמש של אש כסופה וזורם במורד זרועו כשקרא

"אֶקְסֶפְקְטוּ פֶּטְרוּנוֹס!"

וצורת האנוש הלבנה הבוערת פרצה לקיום כמו נובה, קולות
התאומים וויזלי קוראים בקול בתדהמה.

"תגיד להרמיוני גריינג'ר – שיש טרול חופשי בהוגוורטס –
יכול להיות שהוא מחפש אותה – היא צריכה להגיע לאור שמש
ישיר, עכשיו!"

הדמות הכסופה פנתה כאילו כדי לעזוב ונעלמה.

"בשם התחתונים של מרלין," התפעם פרד או ג'ורג'.

קווי המתאר הכסופים הופיעו בחזרה והדמות אמרה בגרסה
החיצונית המוזרה של הקול של הארי עצמו, "הרמיוני גריינג'ר
מוסרת," קולה של הדמות הבוערת נעשה גבוה, "אההההה!"
הזמן כאילו נסדק, כאילו הכל נע מהר מאוד ולאט מאוד בו
בזמן. דחף נואש להאיץ את המטאטא, לעוף במהירות מירבית,
אלא שהארי לא ידע לאן –

"אם אתה יודע איפה היא," צעק הארי על דמות האנוש

הבוערת, מביט בה כאילו היא השמש, "אז קח אותי אליה!"

האור הכסוף נע והארי האיץ אחריו, התאומים וויזלי צווחים
בקול גבוה מאחוריו כשנורה באוויר כמו כדור תותח, נע מהר יותר
מהשפיות, הוא לא התמקד בקירות שחלפו במהירות על פניו או

בכמה מהר הוא נע, הוא פשוט עקב אחרי האור הכסוף מבעד למסדרונות ועף במעלה מדרגות וטס דרך דלתות שפרד או ג'ורג' קראו לחשים נואשים כדי לפתוח וזה עדיין לקח יותר מדי זמן, היכנשהו עמוק בפנים הארי הרגיש כאילו הוא שוקע בדבש בעוד חלונות ודיוקנאות נורים לידו.

המטאטא צרח בפנייה אחרונה שהטיחה את אחד מהתאומים לא חזק כמו שמרביצן היה פוגע, ואז הם עקבו אחרי הפטרונוס הזוהר דרך חלל פתוח ותקרה, נורים מעלה ומעלה, עולים דרך קומה אחת ואז אחרת בפחות מנשימה.

הפטרונוס שלו נעצר (הארי בולם בחוזקה בתגובה) ברגע שהגיע לקומה עם חלל פתוח שהתפרש עד שחמק מהתקרה והפך למרפסת פתוחה, משטח של אריחי שיש פתוח לאוויר ולשמיים –

לַמַּץ זַטָּן, סַלְקַ גַּ'ר

מדורות כחולות קרירות דבקו לרצפה בגושים קטנים, מקיפות בריכה בוערת בכחול חם וקטלני יותר.

במעגל צר אחד אריחי השיש היו חרוכים ומנותצים בעקבות לחש פיצוץ כלשהו שרק המכשפה המדהימה ביותר מהשנה הראשונה הייתה יכולה להטיל, בשארית כוחה.

על המרפסת, עדיין זו באור השמש, עמד יצור גבשושי בצבע אפור גרניט. גוף כמו סלע עם ראש קרח קטן שנח עליו כמו אבן, רגליים קצרות עבות כמו גזע עץ עם כפות רגליים שטוחות וקרניות. יד אחת החזיקה נבוט אבן עצום ארוך ורחב כמו בן אנוש בוגר, והיד השנייה החזיקה

התאומים וויזלי צרחו.

הפטרונוס של הארי התנפץ.

הטרול נחר והסתובב לעברם שומט

לשלולית האדומה שהחלה להיקוות מתחת לרגליו, מרים את הנבוט שלו גבוה.

ואז וויזלי צעק לחש והנבוט נתלש מידו של הטרול, מתרסק בפניו בכזו עוצמה עד שדחק אותו צעד לאחור, מהלומה שהייתה הורגת מוגל. הטרול פלט שאגת זעם, אפו מעוך ומכוסה בדם, ואז האף התיישר שוב, מתחדש. הטרול תפס את הנבוט בשתי ידיים, והנבוט נורה באוויר ובקושי חמק מאחזיתו.

"הסיחו את דעתו, הרחיקו אותו ממני," אמר קול. הנבוט המרחף נע לאחור והתרחק מהטרול ומהמרפסת אל הרצפה הפתוחה שמתחת לתקרה; והטרול זינק זינוק כביר שכמעט הביא את הנבוט להישג ידו. ואז הטרול זינק זינוק נוסף כשהנבוט נע לצד אחד; והמטאטא זו קדימה והארי קפץ ממנו ורץ אל הרמיוני גריינג'ר, ששכבה בשלולית דמה שלה, רגליה אכולות עד הירכיים.

ידיו של הארי קרעו את ערכת המרפא מהנרתיק שלו, הוציאו אחד מחוסמי העורקים המתהדקים מאליהם, עטפו אותו סביב גדם עם סימני שיניים, ידיו מחליקות לרגע בדם, הן לא רעדו, הוא לא הרשה להן לרעוד. כשחוסם העורקים יצר מעגל סגור הוא התהדק ועוד דם יצא, אבל אז הדימום הפסיק בגדם־הירך הזוה, והארי פנה לשני. חלק מתודעתו צרח, צרח, צרח, ואפילו החלק שלו שהרים את חוסם העורקים המתהדק מאליו השני שמע זאת, אבל גם לזה לא הייתה רשות.

התאומים וויזלי צעקו לחשים, אחד אחרי השני, בקצב שהיה מעלף את הארי תוך שישים שניות, לפעמים התאומים צעקו שני לחשים בתיאום מושלם, אבל רוב הלחשים התפזרו במטרי ניצוצות חסרי השפעה כנגד עור הטרול. כשחוסם העורקים השני הידק את עצמו בפרץ דם נוסף, הארי הרים את מבטו וקלט "דִּיפִּינְדִּי!" / "דְּדוּקְטוּ!" שגרמו לעיניים הרגישות של הטרול להתפוצץ במזרקות של נוזל עין, אבל הטרול רק שאג שוב, עיניו כבר נוצרות מחדש.

"אש וחומצה!" צעק הארי. "תשתמשו באש או חומצה!"
 "פּוּאָגוּ!" / "אִינְסַנְדִּי!" שמע הארי, אבל הוא לא הסתכל, הוא שלח את ידו למזרק הנוזל הכתום שהיה השיקוי המחמצן, דוחף אותו לצוואר של הרמיוני במקום שקיווה שהוא העורק הראשי, לשמור על המוח שלה בחיים גם אם הריאות או הלב שלה ייעצרו, כל עוד המוח שלה בסדר אפשר לתקן את כל השאר, קסם חייב

להיות מסוגל לתקן את זה, קסם חייב להיות מסוגל לתקן את זה, קסם חייב להיות מסוגל לתקן את זה, קסם חייב להיות מסוגל לתקן את זה, קסם חייב להיות מסוגל לתקן את זה, והארי דחף את ידיה המזרק עד למטה, יוצר זוהר קלוש מתחת לעור החיוור של צווארה. הארי עיסה את חזה במקום שבו אמור להיות הלב שלה, לחיצות חזקות שקיווה שהניעו את הדם המחומצן אל המוח שלה, אפילו אם הלב שלה הפסיק לפעום, הוא לא חשב לבדוק אם יש לה דופק.

ואז הארי הביט בדברים האחרים שבערכת המרפא, המוח שלו ריק כשניסה לחשוב מה עוד יש שם שהוא יכול להשתמש בו. הצרחה בפינה המרוחקת בתודעתו הלכה והתחזקה, מאוד התחזקה, עכשיו כשהידיים שלו הפסיקו את תנועתן התזזיתית. הוא הפך מודע לפתע לתחושה הנוזלית במקומות בהם דם נספג בבגדים שלו ובברכי מכנסיו.

מאחורי הארי נשמעה שאגה נוספת מהטרול, והוא שמע את אחד התאומים צועק "דְּלִיגְיטוֹר פְּרוּדִיאָס!" ואז, "הצילו! תעשה משהו!"

הארי סובב את ראשו לראות וראה שאחד מהתאומים חבש איכשהו את מצנפת המיון על ראשו, ניצב מול הטרול שהחזיק את נבוט האבן הגדול בידיו, נראה חרוך מעט כעת ועם צלקת מעשנת או שתיים לאורך זרועותיו, אבל עדיין ללא פגע. ואז המצנפת הרעימה בקול חזק כליכך עד שנראה כאילו הוא מרעיד את הקירות,

"גריפינדור!"

פעימה של כוח חרכה את האוויר, הקסם כמעט מוחשי אפילו לחושיו הצעירים של הארי, הטרול קפץ צעד אחד לאחור בנחרת הפתעה. פרד או ג'ורג', עם מבט מוזר על פניו, הוריד את המצנפת מראשו ובתנועה חלקה כמו טריק של קוסם, שלח יד אחת פנימה ושלף ניצב שבקצהו אבן אודם זוהרת, ולאחריו שמורה ממתכת לבנה בוהקת, ולהב ארוך כמו ילד גבוה. כשהחרב נגלתה האוויר התמלא בצרחת זעם שקטה.

על הלהב נכתב באותיות זהב, נִהְיֶה סוֹפְרָנוֹם.
ואז התאום הרים את החרב גבוה כאילו הלהב העצום לא שקל
דבר, צרח והסתער.

השפתיים של הארי נפתחו כדי לומר משהו, משפט ארוך
כלשהו כמו, לא, עצור, אין לך מושג איך להשתמש בחרב אבל שום
הברה לא בקעה מפיו לפני שהחרב חתכה את זרוע ימין של הטרול
במרפק, חותכת עור ובשר ועצם כמו ג'לי; בדיוק כשהקשת של
נבוט האבן התרסקה לתאום המסתער ושלחה אותו מעופף באוויר
מעל רצפת השיש, מעל הפתח ממנו יצאו על המטאטא, עד
שהוויזלי הזה התנגש בקיר בצד הנגדי וקרס לערימה חסרת תנועה.
החרב הבוהקת נעלמה בפתח שברצפה, משמיעה קול קרקוש
מרוחק כשנחתה.

"פרד!" צרח ג'ורג' וויזלי, ואז "וונטוס!"
מכה בלתי־נראית תפסה את הטרול והשליכה אותו הצידה
באוויר.

"וונטוס!"

הטרול חטף מכה נוספת, הועף לקצה הרצפה ואל הפתח
שהוביל מטה.

"וונטוס!"

אבל הטרול הושיט את ידו מטה ואחז ברצפה, ידו הנותרת
גורסת את השיש כדי לייצר מאחז יציב. המכה השלישית שלחה
את גוף הטרול מעבר לפתח; אבל היד נותרה בקצה. ואז הטרול
משך את עצמו מעלה ביד אחת ובשאגה.

ג'ורג' וויזלי התנוודד, כמעט נופל, ידו נשמטת לצידו.
"הארי –" התאום אמר בקול מאומץ, "ברח –"
התאום הנותר עשה צעד הצידה, נשען כנגד הקיר, והחליק
לרצפה.

הזמן היה סדוק בתודעתו של הארי, העולם סביבו נע לאט,
מעוות, או אולי הייתה זו תודעתו שלו שהתעוותה והתקפלה. הוא

צריך לזוז, לעשות משהו, אבל שיתוק מוזר עצר את כל השרירים שלו, את כל התנועות שלו. בלי זמן למילים, מחשבות הגיעו בהבלחים של רעיונות: שאם הארי יברח הטרול יאכל את התאומים וויזלי וגם את הרמיוני, שאם מרביצנים לא הרגו קוסמים אז פרד אמור להיות בחיים, שהתאומים וויזלי יכלו להטיל לחשים חזקים יותר ממנו והם לא הצליחו לעצור את הטרול, אין זמן ליצור בשינויי-צורה משהו שאין לו כבר, הטרול נראה זריז מכדי שיהיה ניתן לפתות אותו לקצה המרפסת כדי שיפול מקצה הטירה, מישהו הטיל לחש על הטרול כדי להגן עליו מאור השמש לפני שהשתמש בו ככלי נשק לרצח וייתכן שהוא חיזק אותו גם בדרכים אחרות. ואז תמונה מנטלית של הרמיוני בורחת מהטרול, בורחת לאור השמש, מגיעה לבסוף למרפסת המוארת, הטרול דולק אחריה, רק כדי לגלות שמישהו חשב גם על האפשרות הזו.

האימה הצורחת בתודעתו הוטבעה על-ידי רגש אחר.

הארי נעמד.

בצד השני של החדר, האויב קם גם הוא, גדם ידו הכרותה בחרב

עדיין מדמם.

כוונה להרוג

הטרול הרים את נבוטו שנפל בידו הנותרת ושאג שאגה עצומה,

מרסק את הנבוט ברצפה ושולח שבכי שיש מתעופפים באוויר.

חשוב רק על הרג

הטרול החל לצעוד לעבר ג'ורג', שרשרת רוק קטנה נוזלת מצדי

שפתיו.

קח כל אמצעי לעשות זאת

הארי עשה חמישה צעדים קדימה, והאויב שאג שאגה נוספת

ופנה מג'ורג', עיניו מתמקדות בהארי.

ככה צנזורים, אל תירתע

מכונת ההרג השלישית בשלמותה בטבע דהרה לעברו

בזינוקים.

הרוג

ידו השמאלית של הארי כבר אחזה ביהלום מהטבעת שלו שיצר
בשינוי־צורה, ידו הימנית כבר אחזה בשרביטו.

”וּיְנַגְּאֲרְדִיּוֹם לְבִיזְסָה.”

שרביטו של הארי הנחה את היהלום הזעיר לפיו של הטרול.

”פִּינִיטָה אֵינְקֵטָטָטָטָט.”

ראשו של הטרול התפוצץ מעל עמוד השדרה שלו כשהסלע
התרחב בחזרה לצורתו המקורית, והארי זו הצידה כשגופו של
האויב התרסק למקום בו עמד.

ראש האויב כבר החל להתחדש, הגדם הגס של הלסת ועמוד
השדרה נעשה חלק, הפה משלים את עצמו ומחליף את שיניו.

הארי התכופף מטה והרים את ראש הטרול באוזנו השמאלית.
שרביטו נדחף לעינו השמאלית של הטרול, חודר את החומר דמוי
הג'לי ועובר בארוכה הרחבה שבעצם. הארי דמיין שטח חתך
ברוחב של מילימטר במוח של האויב, והפך אותו בשינוי־צורה
לחומצה גופרתית.

האויב הפסיק להתחדש.

הארי השליך את הגופה מעבר לקצה המרפסת ופנה שוב
להרמיוני.

העיניים שלה זזו והתמקדו בו.

הארי מיהר לעברה, מתעלם מהדם שהכתים את גלימותו
הספוגות כבר. את תהיי בסדר, המוח שלו יצר את המשפט, אבל
השפתיים שלו לא נעו. את תהיי בסדר, אנחנו נמצא קסם שיתקן את

כל זה, יחזיר אותך למצב רגיל, רק תחזיקי מעמד, אל –

השפתיים של הרמיוני נעו, רק קצת אבל הן נעו.

”אשמתך...”

הזמן קפא. הארי היה צריך לומר לה לא לדבר, לשמור על
נשימתה, אלא שהוא לא הצליח לשחרר את שפתיו.

הרמיוני נשמה נשימה נוספת, ושפתיה לחשו, ”לא אשמתך.”

ואז היא נשפה, ועצמה את עיניה.

הארי הביט בה בפה פעור למחצה, נשימתו תקועה בגרונו.

"אל תעשי את זה," אמר קולו. הוא איחר רק בשתי דקות.

הרמיוני התעוותה לפתע, זרועותיה מתפתלות באוויר כאילו מנסות לאחוז במשהו, ואז עיניה נפקחו שוב. היה פרץ של משהו שהיה קסם ויותר מכך, צעקה חזקה מרעידת אדמה ומכילה אלף ספרים, אלף ספריות, כולם נאמרים בצעקה יחידה שהייתה הרמיוני; עצומה מכדי להבינה, אלא שהארי ידע לפתע שהרמיוני כבר לא מרגישה את הכאב, ושהיא שמחה לא למות לבד. לרגע נראה כאילו שטף הקסם יחזיק מעמד, ישתקע באבני הטירה; אבל אז השטף הפסיק והקסם דעך, הגוף שלה הפסיק לזוז וכל התנועה פסקה כשהרמיוני ג'ין גריינג'ר חדלה מלהתקיים – לא.

הארי קם מעל הגופה, מתנודד.

לא.

היה פרץ של אש ודמבלדור עמד שם עם פוקס, עיניו מלאות

אימה. "הרגשתי תלמיד מת! מה –"

עיניו של הקוסם הזקן ראו מה נח על הקרקע.

"הו, לא," לחש אלבוס דמבלדור. פוקס קרקר קרקור עצוב.

"תחזיר אותה."

דממה השתררה על המרפסת. פרד וויזלי התרומם לאוויר בתנועה משרביטו של דמבלדור וריחף לעברם, מוקף בזוהר וורוד מרגיע.

"הארי –" החל הקוסם הזקן. קולו נשבר. "הארי –"

"תעשה שפוקס יבכה עליה או משהו. תזדרז." הקול שדיבר היה

רגוע לחלוטין.

"אני, אני לא יכול, הארי, זה מאוחר מדי, היא מתה –"

"אני לא רוצה לשמוע את זה. אם זה הייתי אני שוכב שם, היית

שולף איזה שפן מדהים מהכובע שלך ומציל אותי, נכון, משום

שהגיבור אינו רשאי למות לפני סוף הסיפור. טוב, גם היא הגיבורה, אז מה ששמרת לאירוע המיוחד הזה, פשוט תשתמש בו עכשיו. אני מבטיח שאחזיר לך.”

“אין שום דבר שאני יכול לעשות! הנשמה שלה עזבה, היא המשיכה הלאה!”

הארי פתח את פיו לצרוח את כל זעמו, ואז סגר אותו שוב. אין טעם לצרוח, זה לא ישיג כלום. הלחץ הבלתי נסבל שעלה בתוכו לא יוכל למצוא בכך פורקן.

הארי פנה מדמבלדור והביט מטה על מה שנותר מהרמיוני גריינג'ר, ששכב בבריכה של דם. חלק מהתודעה שלו הכה בעולם שסביבו, מנסה לגרום לו להיעלם, להתעורר מהסיוט ולמצוא את עצמו שוב בחדר שלו במגורי רייבנקלו, שמש הבוקר מאירה דרך הווילונות. אבל הדם נותר והארי לא התעורר, וחלק אחר ממנו ידע כבר שהאירוע הזה אמיתי, חלק מאותו עולם פגום שכלל את אזקבאן ואת אולם הקסמהדרין ו...

לא

בתחושת סדיקה, כאילו הזמן עדיין היה בחתיכות מסביבו, הארי פנה מדמבלדור והביט מטה על מה שנותר מהרמיוני גריינג'ר, ששכב בבריכה של דם עם שני חוסמי עורקים סביב גדמי הירכיים שלה, והחליט

לא.

אני לא מקבל את זה.

אין שום סיבה לקבל את זה, לא כשיש קסם בעולם.

הארי ילמד את מה שיצטרך ללמוד, ימציא את מה שיצטרך להמציא, יתלוש את הידע של סלזאר סלית'רין מתודעתו של אדון האופל, יגלה את סוד אטלנטיס, יפתח איזה שערים וישבור איזה חותמות שיצטרך, וימצא את דרכו לשורש הקסם ויתכנת אותו מחדש.

הוא יקרע לגזרים את יסודות המציאות עצמה כדי להחזיר את

הרמיוני ג'יינג'ר.

* * *

"המשבר תם," אמר המורה להתגוננות. "את רשאית לרדת, גבירתתי."

טרלוני, שישבה מאחוריו על המטאטא הזוגי שטס ברחבי הוגוורטס, שורף את דרכו דרך הקירות והרצפות שבדרכם, ירדה במהירות והתיישבה בחזקה על הרצפה, צעד מהקצוות הזוהרים באדום של החור החדש בקיר. האישה עדיין נשמה נשימות מהירות, מקופלת מעל עצמה כאילו היא עומדת להקיא משהו גדול יותר ממנה.

המורה להתגוננות הרגיש את אימת הילד, דרך הקשר שהיה בין שניהם, התהודה בקסם שלהם; והוא הבין שהילד חיפש את הטרול ומצא אותו. המורה להתגוננות ניסה לשלוח דחף לסגת, לעטות את גלימת ההיעלמות ולנוס; אבל הוא מעולם לא היה מסוגל להשפיע על הילד דרך התהודה, והוא לא הצליח גם הפעם.

הוא הרגיש את הילד מתמלא לגמרי בכוונה להרוג. היה זה הרגע בו המורה להתגוננות החל לשרוף את החומר ממנו עשויה טירת הוגוורטס, מנסה להגיע לקרב בזמן.

הוא הרגיש את הילד מדביר את האויב בשניות.

הוא הרגיש את היאוש של הילד כשאחד מחבריו מת.

הוא הרגיש את הזעם שהילד כיוון כלפי מטרד כלשהו שכנראה היה דמבלדור; ולאחריו החלטה עלומה שאת חוזקה אפילו הוא החשיב כמספק. עם קצת מזל, הילד השליך הרגע את העכבות הקטנות והשטותיות שלו.

נסתרות מעין כל, שפתיו של המורה להתגוננות התעקלו בחיוך קטן. על אף העליות והמורדות, בסך הכל היום הזה היה טוב במידה מפתיעה –

"הוא כאן. זה שיקרע לגורים את כוכבי הרקיע. הוא כאן. הוא קץ העולם."

תּפּקִידִים, תּלֵק א'

לחש שחרר פשוט מהמנהל העיר את פרד וויזלי, ולאחריו הגיע לחש ריפוי ראשוני ליד שבורה ולצלעות סדוקות. הארי סיפר במרוחק למנהל על החומצה שיצר בשינוייצורה בתוך ראש הטרול (דמבלדור הביט מטה מעבר לשפת המרפסת והחוה לפני שחזר) ואז על כך שמישהו התעסק בתודעה של התאומים וויזלי, מנהל שיחה נפרדת שהארי זכר אך לא היה מסוגל לעכל.

הארי עדיין עמד מעל גופתה של הרמיוני, הוא לא זע מהנקודה הזו, חושב מהר ככל שהיה מסוגל דרך תחושת הניתוק והזמן הסדוק, האם יש עוד משהו שעליו לעשות עכשיו, האם ישנן הזדמנויות שחולפות לבלי שוב. דרך כלשהי לצמצם את גודל הכל-יכולת הקסום שתידרש מאוחר יותר. אפקט משואה זמנית לסמן את הרגע הזה למסע בזמן מאוחר יותר, אם יום אחד ימצא דרך לחזור יותר משש שעות. היו תיאוריות של מסע בזמן בתורת היחסות הכללית (שנראו הרבה פחות סבירות לפני שהארי נתקל במחוללי-זמן) והתיאוריות הללו גרסו שלא ניתן לחזור אחורה לזמן שלפני המצאת מכונת-הזמן – מכונת-זמן יחסותית מקיימת נתיב רציף בזמן, היא לא משגרת שום דבר. אבל הארי לא ראה שום דבר מועיל שהוא יכול לעשות עם הלחשים שהכיר, דמבלדור לא ממש שיתף פעולה, ובכל מקרה זה כבר היה כמה דקות אחרי הרגע הקריטי בזמן.

"הארי", לחש המנהל, מניח את ידו על כתפו של הארי. הוא נעלם ממקומו ליד התאומים וויזלי וחזר להתקיים ליד הארי; ג'ורג' וויזלי השתגר מהמקום שבו ישב לכרוע לצד אחיו, ופרד שכב כעת ישר ובעיניים פקוחות והתכווץ בכאב כשנשם.

"הארי, אתה מוכרח ללכת מהמקום הזה."
"חכה רגע," אמר קולו של הארי. "אני מנסה לחשוב אם יש משהו אחר שאני יכול לעשות."

קולו של הקוסם הזקן נשמע חסר־אונים. "הארי – אני יודע שאתה לא מאמין בנשמות – אבל בין אם הרמיוני צופה בך עכשיו ובין אם לאו, אני לא חושב שהיא הייתה רוצה לראות אותך כך."
...לא, זה ברור.

הארי כיוון את שרביטו לעבר גופתה של הרמיוני –
"הארי! מה אתה –"

– והזרים הכל במורד זרועו ואל ידו –
"פריג'יִדְרוּ!"
"– עושה?"

"היפותרמיה," אמר הארי בריחוק כשהתנודד. היה זה אחד הלחשים שהוא והרמיוני בדקו בניסויים שלהם, לפני עידן ועידנים, אז הוא היה מסוגל לשלוט בו בדיוק, אם כי עדיין נדרש לו כוח רב להשפיע על כלי־כך הרבה מסה. הגופה של הרמיוני צריכה להיות עכשיו בטמפרטורה של כמעט בדיוק חמש מעלות צלסיוס. "אנשים עברו החייאה מוצלחת ממים קרים אחרי יותר משלושים דקות בלי לנשום. הקור מגן עליך מנזק מוחי, אתה מבין, הוא מאט הכל. לרופאים מוגלגים יש פתגם, 'אתה לא מת עד שאתה חם ומת' – אני חושב שאפילו מקררים מטופלים בזמן ניתוח, אם צריך לעצור את הלב שלהם לזמן מה."
פרד וג'ורג' החלו להתייפח.

פניו של דמבלדור כבר היו מוכתמות בדמעות. "אני מצטער," הוא לחש. "הארי, אני כלי־כך מצטער, אבל אתה מוכרח להפסיק

עם זה. "המנהל תפס את הארי בכתפיו ומשך אותו אליו. הארי הרשה לעצמו לזוז מהגופה של הרמיוני, צעד קדימה כשהמנהל דחף אותו הלאה מהדם. לחש הקירור יקנה לו זמן. שעות לכל הפחות, אולי ימים אם יצליח להמשיך להטיל את הלחש על הרמיוני או אם יאחסנו אותה במקום קר. עכשיו הגיע הזמן לחשוב.

* * *

מינרווה ראתה את פניו של אלבוס וידעה שמשוהו לא כשורה; היה לה זמן לתהות מה קרה, ואפילו מי מת; היא חשבה על אלאסטור, על אוגוסטה, על ארתור ומולי, כל המטרות המתבקשות בעלייתו השנייה של וולדמורט. היא חשבה שהיא הכינה את עצמה, היא חשבה שהיא מוכנה לגרוע מכל. ואז אלבוס דיבר, וכל הכנותיה היו לשווא.
לא הרמיוני – לא –

אלבוס נתן לה זמן קצר להתייפח; ואז אמר לה שהארי פוטר, שצפה בעלמה גריינג'ר נהרגת, התיישב מחוץ לחדר האחסון במרפאה בו נשמרה גופתה של העלמה גריינג'ר, מסרב לזוז מהמקום, ואומר לכל מי שבא לדבר איתו ללכת כדי שיוכל לחשוב. הדבר היחיד שעורר תגובה מהילד היה שפוקס ניסה לשיר לו; הארי פוטר צרח על עוף־החול לא לעשות זאת, שהרגשות שלו אמיתיים, הוא לא רוצה לנסות לרפא אותם בקסם כאילו הם מחלה. אחרי זה פוקס סירב לשיר שוב. אלבוס חשב שאולי לה יש את הסיכוי הטוב ביותר להגיע להארי פוטר כעת.

אז היא נאלצה לאסוף את עצמה, ולנקות את פניה; יהיה זמן מאוחר יותר לאבל פרטי, כשהילדים השורדים שלה לא יזדקקו לה עוד.

מינרווה מקגונגל אספה את הרסיסים המנופצים של עצמה,

ניגבה את עיניה בפעם האחרונה; והניחה את ידה על ידית הדלת של החלק במרפאה בו היה חדר האחסון, שהיה בשימוש בפעם השנייה במאה הזו ובפעם החמישית מאז קמה טירת הוגוורטס, בתור מקום מנוחתה של תלמידה צעירה ומבטיחה. היא פתחה את הדלת.

עיניו של הארי פוטר הביטו בה. הילד ישב על הרצפה לפני הדלת לחדר האחסון שמאחור, שרביטו בחיקו. אם העיניים הללו התאבלו, אם היו ריקות, אפילו אם היו שבורות, לא ניתן היה לראות זאת מפניו של הילד. לא היו דמעות יבשות על הלחיים הללו.

"למה את כאן, פרופסור מקגונגל?" שאל הארי פוטר. "אמרת לי למנהל שברצוני שיניחו לי לנפשי לזמן מה."

היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר. כדי לעזור לך – אתה לא בסדר – אבל היא לא ידעה מה לומר, אין דבר שהצליחה לדמיין שישפר את המצב. היא לא תכננה מראש לפני שנכנסה לחדר, משום שלא הייתה במיטבה.

"על מה אתה חושב?" שאלה מינרווה. זה היה המשפט היחיד שעלה בדעתה. אלבוס אמר לה שהארי אמר, שוב ושוב, שהוא חושב; ושהיא מוכרחה לגרום להארי לדבר, איכשהו. הארי הביט חצי בה וחצי מעבר לה, מתח ממלא את פניו, כשעצרה את נשימתה.

לקח זמן מה לפני שהארי דיבר.

"אני מנסה לחשוב אם יש משהו שאני צריך לעשות עכשיו," אמר הארי פוטר. "אבל זה קשה. המחשבה שלי לא מפסיקה לדמיין דרכים בהן העבר היה יכול להיות שונה אם הייתי חושב מהר יותר, ואני לא יכול לשלול את הרעיון שיש פה תובנה קריטית איפשהו." "מר פוטר – היא אמרה בקול כושל. "הארי, אני לא חושבת שזה בריא לך – לחשוב ככה –"

"אני לא מסכים. לא לחשוב זה מה שגורם לאנשים להיהרג." המילים נאמרו בקול שקול ומונוטוני, כאילו הוא מצטט משפטים

מספר.

"הארי," היא אמרה, בקושי חושבת לפני שאמרה זאת, "אין שום דבר שהיית יכול לעשות –" משהו הבזיק בהבעתו של הארי. נראה כאילו עיניו מתמקדות בה לראשונה.

"שום דבר שהייתי יכול לעשות?" קולו של הארי עלה במילה האחרונה. "שום דבר שהייתי יכול לעשות? הפסקתי לספור בכמה דרכים שונות הייתי יכול להציל אותה! אם הייתי מבקש שלכולנו יהיו מראות תקשורת! אם הייתי מתעקש שהרמיוני תוצא מהגוורטס ותושם בביתספר לא משוגע! אם הייתי בורח החוצה מיד במקום לנסות להתווכח עם אנשים רגילים! אם הייתי זוכר את הפטרונוס מוקדם יותר! אם הייתי חושב על מצבי חירום אפשריים ומאמן את עצמי לחשוב על פטרונוסים מוקדם יותר! אפילו בדקה האחרונה זה היה אולי לא מאוחר מדי! הרגתי את הטרול והסתובבתי אליה והיא עדיין הייתה בחיים ואני פשוט כרעתי לצידה והקשבתי למילים האחרונות שלה כמו אידיוט במקום להטיל שוב פטרונוס ולקרוא לדמבלדור שישלח את פוקס! או אם פשוט הייתי ניגש לבעיה מזווית אחרת – אם הייתי מחפש תלמיד עם מחולל-זמן שישלח הודעה אחורה בזמן לפני שגיליתי שמהו קרה לה, במקום לסיים עם תוצאה שאי אפשר לשנות – ביקשתי מהמנהל לחזור בזמן ולהציל את הרמיוני ולזייף את הכל, לזייף את הגופה, לערוך את הזיכרונות של כולם, אבל דמבלדור אמר שהוא ניסה משהו כזה פעם וזה לא עבד והוא איבד עוד חבר במקום. או אם פשוט – אם פשוט הייתי הולך עם – אם, בלילה ההוא –" הארי הצמיד את ידיו לפניו, וכשהסיר אותן שוב, פניו היו רגועות ויציבות פעם נוספת.

"בכל אופן," אמר הארי פוטר, בקול מונוטוני שוב, "אני לא רוצה לחזור על הטעות הזו, אז אני הולך להקדיש את הזמן עד ארוחת הערב לחשיבה האם יש משהו שאני צריך לעשות. אם לא

אחשוב על כלום עד אז אני אלך לארוחת הערב ואוכל. עכשיו בבקשה לכי.”

היא הייתה מודעת לכך שדמעות זלגו שוב במורד לחייה. “הארי – הארי, אתה מוכרח להאמין שזו לא אשמתך!”
“מובן שזו אשמתי. אין פה אף אחד אחר שיכול להיות אחראי למשהו.”

“לא! אתה יודע מי הרג את הרמיוני!” היא בקושי הייתה מודעת למה שהיא אומרת, כך שלא בדקה שאיש לא מאזין לחדר. “לא אתה! לא משנה מה היית יכול לעשות, לא היית אתה זה שהרג אותה, זה היה וולדמורט! אתה לא יכול להאמין בזה או שתשתגע, הארי!”

“לא ככה אחריות עובדת, פרופסור.” קולו של הארי היה סבלני, כאילו הוא מסביר דברים לילד שהוא בטוח שלא יבין. הוא כבר לא הביט בה, רק בהה בקיר מימינה. “כשאת עושה ניתוח כשלים, אין טעם להקצות אשמה לחלק מהמערכת שאת לא יכולה לשנות אחר כך, זה כמו לקפוץ מצוק ולהאשים את כוח הכבידה. כוח הכבידה לא הולך להשתנות בפעם הבאה. אין טעם לנסות להקצות אחריות לאנשים שלא הולכים לשנות את המעשים שלהם. ברגע שאת מסתכלת על זה מנקודת המבט הזו, את מבינה שהקצאת אשמה אף פעם לא מועילה בדבר אלא אם את מאשימה את עצמך, משום שאת הדבר היחיד שאת המעשים שלו את יכולה לשנות עליידי הקצאת אשמה. זו הסיבה שלדמבלדור יש את החדר המלא בשרביטים שבורים שלו. הוא מבין את החלק הזה, לפחות.”

חלק מרוחק בתודעתה ציין לעצמו לחכות עד הרבה אחר-כך ואז לדבר בחדות עם המנהל על מה שהוא מראה לילדים צעירים ונוחים להשפעה. אולי היא אפילו תצרח עליו הפעם. היא חשבה לצרוח עליו בכל מקרה, בגלל העלמה גריינג'ר –

“אתה לא אחראי,” היא אמרה, על אף שקולה רעד. “אלה המורים – אלה אנחנו שאחראים לביטחון התלמידים, לא אתה.”

עיניו של הארי הבזיקו בחזרה לעברה. "את אחראית?" הקול היה קפוץ. "את רוצה שאראה בך אחראית, פרופסור מְקוֹגְנֵגֵל?" היא הרימה את סנטרה והנהנה. זה יהיה טוב בהרבה מאשר שהארי יאשים את עצמו.

הילד דחף את עצמו לעמידה ועשה צעד קדימה. "בסדר," אמר הארי בקולו מונוטוני. "ניסיתי לעשות את הדבר ההגיוני, כשראיתי שהרמינוי חסרה ושאישי מהמורים לא יודע. ביקשתי מתלמיד שנה שביעית לבוא איתי על מטאטא ולהגן עליי בזמן שאני מחפש את הרמינוי. ביקשתי עזרה. התחננתי לעזרה. ואיש לא עזר לי. משום שאת נתת לכולם פקודה מוחלטת להישאר במקום אחד או שיסולקו, בלי תירוצים. לא משנה במה דמבלדור טועה, הוא לפחות חושב על התלמידים שלו כעל אנשים, לא חיות שצריך לרעות למכלאה ולשמור שלא יברחו. את ידעת שאת לא טובה בחשיבה צבאית, הרעיון הראשון שלך היה שנלך במסדרונות, ידעת שיש תלמידים שטובים ממך באסטרטגיה וטקטיקה, ועדיין כלאת את כולנו בחדר אחד בלי אפשרות לשיקול דעת. אז כשמשהו שלא צפית קרה והיה הגיוני לגמרי לשלוח תלמיד שנה שביעית על מטאטא מהיר לחפש את הרמינוי גריינג'ר, התלמידים ידעו שלא תביני או תסלחי. הם לא פחדו מהטרול, הם פחדו ממך. המשמעת, התלמנות, הפחדנות שהחדרת בהם עיכבה אותי בדיוק מספיק זמן כדי שהרמינוי תמות. לא שהייתי צריך לבקש עזרה מאנשים רגילים, כמובן, ואני אשתנה ואהיה פחות טיפש בפעם הבאה. אבל אם הייתי מפגר מספיק בשביל להקצות אשמה למישהו שהוא לא אני, זה מה שהייתי אומר."

דמעות זלגו במורד לחייה.

"זה מה שהייתי אומר לך אם הייתי חושב שאת מסוגלת להיות אחראית למשהו. אבל אנשים רגילים לא בוחרים על סמך השלכות, הם פשוט מגלמים תפקידים. יש תמונה בראש שלך של מחנכת קשוחה ואת תעשי את מה שהתמונה הזו תעשה, בין אם זה הגיוני

ובין אם לאו. מחנכת קשוחה תורה לתלמידים לחזור לחדרים שלהם, אפילו אם יש טרול משוטט במסדרונות. מחנכת קשוחה תורה לתלמידים לא לעזוב את האולם הגדול או שיסולקו. והתמונה הקטנה של פרופסור מקגונגל שיש לך בראש לא יכולה ללמוד מניסיון או לשנות את עצמה, אז אין שום טעם לשיחה הזו. אנשים כמוך לא אחראים לשום דבר, אנשים כמוני אחראים, וכשאנחנו נכשלים אין מישהו אחר להאשים."

הילד צעד קדימה לעמוד ישר לפניו. ידיו נשלחו מתחת לגלימותיו והוציאו את הכדור הזהוב שהיה הקליפה המגנה שקיבל ממשרד הקסמים למחול-הזמן שלו. הוא דיבר בקול מת ו שקול, ללא כל הדגשה. "זה היה יכול להציל את הרמיוני, אם הייתי יכול להשתמש בזה. אבל את חשבת שתפקידך להפריע לי. איש בהוגוורטס לא מת מזה חמישים שנה, זה מה שאמרת כשנעלת את זה, את זוכרת? הייתי צריך לבקש ממך שוב אחרי שבלטריקס בלק ברחו מאזקבאן, או אחרי שהרמיוני הופללה בניסיון לרצח. אבל שכחתי משום שהייתי טיפש. אנא פתחי את זה עכשיו לפני שחברים נוספים שלי ימותו."

לא מסוגלת לדבר, היא הוציאה את שרביטה ועשתה כן, משחררת את לחש הנעילה הזמנית שטווחה למנעול הקליפה. הארי פוטר פתח את הקליפה הזהובה, הביט בשעון החול הזעיר מהזכוכית בתוך עיגוליו, הנהן, ואז סגר את הקופסה. "תודה לך. עכשיו לכי." קולו של הילד נשבר שוב. "אני צריך לחשוב."

* * *

היא סגרה את הדלת מאחוריה, קול נורא ועדיין מושתק-ברובו בורח מגרונה –
אלבוס הבהב והופיע לצידה, עוטה גוון צעקני לרגע כשההנגזה נעלמה.

היא לא קפצה, לא בדיוק. "אמרתי לך, הפסק לעשות את זה,"

אמרה מינרווה. קולה נשמע חסר צבע באוזניה. "זה היה פרטי". אלבוס החווה באצבעותיו לעבר הדלת שמאחוריה. "חששתי שמר פוטר עלול לפגוע בך". המנהל עצר, ואז אמר בשקט, "אני מופתע מאוד שעמדת וקיבלת את זה."

"כל מה שהייתי צריכה לעשות זה לומר 'מר פוטר' והוא היה מפסיק." קולה ירד כמעט ללחישה. "רק זה, והוא היה מפסיק. ואז לא היה לו איש לומר לו את הדברים הנוראים הללו, אף לא אחד." "אני חשבתי שהערותיו של מר פוטר היו לא הוגנות לחלוטין ואין הן מגיעות לך כלל," אמר אלבוס.

"לו היה זה אתה, לא היית מאיים לסלק את מי שיעזוב את החדר. האם אתה יכול לומר לי אחרת בכנות?"

גבותיו של אלבוס עלו. "התפקיד שלך באסון הזה היה זעום, ההחלטות שלך היו הגיוניות למדי בזמנו, וזו רק הראייה הדיעבד המושלמת של הארי שמאפשרת לו לדמיין אחרת. את ודאי נבונה מכדי להאשים את עצמך בכך, מינרווה."

היא ידעה טוב מאוד שאלבוס יניח תמונה של הרמיוני גריינג'ר בחדר הנורא הזה שלו, שהיא תוצב במקום של כבוד. אלבוס יתפוס את עצמו כאחראי, היא הייתה משוכנעת, אף על-פי שכלל לא היה בהוגוורטס באותו הזמן. אבל לא אותה.

אז גם אתה לא חושב שאתה שולטת את שווייטס?

המאמן...

היא נשענה כנגד הקיר הקרוב ביותר, מנסה לא לתת לדמעות לבקוע שוב; היא מעולם לא ראתה את אלבוס בוכה, למעט שלוש פעמים. "תמיד האמנת בתלמידים שלך, כפי שאני מעולם לא. הם לא היו מפחדים ממך. הם היו יודעים שהיית מביין."

"מינרווה –"

"איני ראויה לרשת אותך כמנהלת. שנינו יודעים זאת."

"את טועה," אמר אלבוס בשקט. "כשיגיע הזמן, את תהיי המנהלת הארבעים וחמש של הוגוורטס ואת תעשי עבודה

מצוינת.

היא הנידה בראשה. "מה עכשיו, אלבוס? אם הוא לא יקשיב לי, אז למי?"

* * *

היה זה אולי חצי שעה לאחר מכן. הילד עדיין שמר על הדלת לחדר שבו נחה גופתה של חברתו הטובה ביותר, יושב במשמרת. הוא הביט מטה בשרביטו שנח בידיו. לפעמים פניו היו מתעוותות במחשבה, בזמנים אחרים הן היו רגועות. על אף שהדלת לא נפתחה, ולא נשמע שום צליל, הילד הרים את מבטו. הוא הרגיע את פניו. קולו, כשדיבר, היה עמום. "אני לא מעוניין בקברה." הדלת נפתחה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של בית-הספר הוגוורטס נכנס לחדר וסגר את הדלת מאחוריו, מתמקם בזהירות בפניה בין שני קירות, רחוק ככל שהחדר אפשר מהילד. תחושה חדה של קטסטרופה עלתה באוויר בין שניהם, ונותרה תלויה שם ללא שינוי. "למה אתה פה?" שאל הילד.

הגבר היטה את ראשו קלות. עיניים חיוורות בחנו את הילד כאילו הוא יצור חי מכוכב-לכת מרוחק, ומסוכן בהתאם. "באתי להתנצל, מר פוטר," אמר הגבר בשקט. "להתנצל על מה?" שאל הילד. "למה, מה אתה היית יכול לעשות כדי למנוע את המוות של הרמיוני?"

"הייתי צריך לחשוב לוודא את הנוכחות שלך, של מר לונגבוטום ושל העלמה גריינג'ר, כל המטרות הברורות הבאות," אמר המורה להתגוננות ללא היסוס. "מר האג'ריד לא היה מצויד מנטלית לפקד על כוח התלמידים. הייתי צריך להתעלם מבקשת סגנית המנהל לשקט ולומר לה להותיר מאחור את פרופסור פליטיק, שהיה יכול להגן על התלמידים טוב יותר מכל איום, והיה

יכול לקיים תקשורת באמצעות פטרנוס. "נכון." קולו של הילד היה חד כתער. "שכחתי שיש עוד מישהו בהוגורטס שיכול להיות אחראי לדברים. אז למה לא חשבת על זה, פרופסור? משום שאני לא מאמין שאתה היית טיפש." השתררה שתיקה, ואצבעותיו של הילד הלבינו על שרביטו. "גם אתה לא חשבת על זה, מר פוטר, בזמנו." הייתה עייפות בקולו של פרופסור קווירל. "אני חכם ממך. אני חושב מהר ממך. אני מנוסה ממך. אבל הפער בין שנינו אינו הפער בינינו ובינם. אם אתה יכול להחמיץ משהו, כך גם אני." שפתיו של הגבר התעוותו. "אתה מבין, הסקתי מיד שהטרול אינו אלא הסחת דעת מעניין אחר, ואין לו חשיבות רבה בפני עצמו. כל עוד איש לא ישלח את התלמידים להסתובב במסדרונות, או את הסליטרנים הצעירים לאותו הצינוק בו נראה הטרול."

הילד נראה כאילו הוא נרגע. "אני מניח שזה סביר." "בכל מקרה," אמר הגבר, "אם ניתן לומר שמישהו אחראי למותה של העלמה גריינג'ר, זה אני, לא אתה. זה אני, לא אתה, שהיה צריך –"

"אני מבין שדיברת עם פרופסור מקגונגל ושהיא נתנה לך תסריט." הילד לא טרח לשמור על קולו נטול מרירות. "אם יש לך משהו לומר לי, פרופסור, אמור זאת בלי המסכות." השתררה שתיקה.

"כרצונך," אמר המורה להתגוננות בלי רגש. העיניים הכחולות החיוורות נותרו חדות ועירניות. "אני אכן מצטער שהילדה מתה. היא הייתה תלמידה טובה בשיעור ההתגוננות שלי, והייתה יכולה להיות לך בעלת ברית מאוחר יותר. הייתי רוצה לנחם אותך על אובדןך, אבל אני יכול לראות כיצד לעשות זאת. מן הסתם, אם אמצא את האחראים אהרוג אותם. אתה מוזמן להצטרף אם הנסיבות יאפשרו זאת."

"כמה מרגש," אמר הילד, קולו קריר. "אתה לא טוען שחיבבת

את הרמיוני, אם כך?"
 "קסמיה בוזבוז עליי, אני חושד. כבר איני יוצר קשרים כאלה
 בכזו קלות."

הילד הנהן. "תודה לך על כנותך. האם זה הכל, פרופסור?"
 השתררה שתיקה.
 "הטירה מצולקת כעת." אמר הגבר בפנינה.
 "מה?"

"כשמכשיר עתיק שברשותי יידע אותי שהעלמה גריינג'ר
 נמצאת על סף מוות, הטלתי לחש של אש מקוללת עליו דיברתי
 פעם. שרפתי כמה קירות ורצפות כדי שאוכל לפלס דרך ישירה יותר
 עם המטאטא שלי." הגבר דיבר ללא נימה. "טירת הוגוורטס לא
 תרפא פצעים כאלה בקלות, אם בכלל. אני מניח שיהיה צורך
 להטילא את החורים עם הקסמות פחותות. אני מצר על כך כעת,
 משום שבכל מקרה זה היה מאוחר מדי."

"אה", אמר הילד. הוא עצם את עיניו לרגע. "באמת רצית
 להציל אותה. רצית את זה עד כדי כך שעשית איזשהו מאמץ
 אמיתי. אני מניח שהתודעה שלך, אם לא שלהם, תהיה מסוגלת
 לכך."

חיוך קצר ויבש מהגבר.

"תודה לך על זה, פרופסור. אבל אבקש ממך להשאיר אותי לבד
 עד זמן ארוחת הערב. אתה מכל האנשים תבין. זה הכל?"
 "לא בדיוק," אמר הגבר. קמצוץ של יובש אירוני שב לקולו.
 "אתה מבין, בהסתמך על חוויות אחרונות, אני מודאג שמא אתה
 מתעתד לעשות משהו טיפשי להחריד."
 "כמו מה?" שאל הילד.

"אינני בטוח לגמרי. אולי החלטת שהיקום בלי העלמה גריינג'ר
 הוא חסר-ערך, ויש להשמידו על העלבונות שעלב בך."
 הילד חייך בלי שמחה. "הבעיות שלך עצמך ניכרות פה,
 פרופסור. אני לא ממש בקטע של דברים כאלה. האם אתה היית,

בשלב מסוים?"

"לא במיוחד. אין לי חיבה מיוחדת ליקום, אבל אני גר פה, בסופו של דבר."

השתררה שתיקה.

"מה אתה מתכנן, מר פוטר?" שאל הגבר בפינה. "הגעת להחלטה משמעותית כלשהי, אם כי אתה מנסה להסתיר אותה ממני. מה אתה מתכוון לעשות כעת?"

הילד הניד בראשו. "אני עדיין חושב, ואני רוצה שיניחו לי לנפשי."

"אני זוכר הצעה שהצעת לי פעם, לפני כמה חודשים," אמר המורה להתגוננות. "אתה רוצה מישהו אינטליגנטי לדבר איתו? אני אבין אם לא נעים לשהות בסביבתך."

הילד הניד בראשו שוב. "לא, תודה לך."

"טוב," אמר המורה להתגוננות. "מה לגבי מישהו חזק שלא כבול במיוחד על-ידי עֶפְבוֹת נאיביות?"

היה היסוס, ואז הילד הניד שוב בראשו.

"מישהו בעל ידע נסתר, וקסמים שאנשים מסוימים עשויים לחשוב שהם על-טבעיים?"

עיניו של הילד הצטמצמו קלות, כה מעט עד שמישהו אחר כנראה לא היה –

"אני מבין," אמר המורה להתגוננות. "שאל אותי על כך, אם כן. אני נותן לך את מילתי שלא אחזור על כך בפני האחרים."

לקח לילד זמן לדבר, וכשעשה זאת זה היה בקול שבור.

"אני מתכוון להחזיר את הרמיוני. משום שאין חיים אחרי המוות, ואני לא מתכוון פשוט לתת לה – פשוט לא להיות –"

הילד הצמיד את ידיו לפניו, וכשהסיר אותן, הוא נראה חסר רגש פעם נוספת, כמו הגבר שעמד בפינה.

עיניו של המורה להתגוננות היו מעורפלות ומבולבלות מעט.

"איך?" הוא שאל לבסוף.

"איך שיידרש."

השתררה שתיקה נוספת.

"בלי להתחשב בסיכונים," אמר הגבר בפנינה. "בלי להתחשב

בסכנה הכרוכה בקסם שיידרש להשיג זאת."

"כן."

עיניו של המורה להתגוננות נראו חושבות. "אבל מהי הגישה

הכללית שחשבת עליה? אני מניח שלהפוך את הגופה שלה לחיז"ל

זה לא מה ש –

"האם היא תהיה מסוגלת לחשוב?" שאל הילד. "האם הגוף

שלה ימשיך להירקב?"

"לא, וכן."

"אז לא."

"מה לגבי אבן האוב של קַדְמוּס פְּכָרְל, אם תוכל להשיג

אותה?"

הילד הניד בראשו. "אני לא רוצה אשליה של הרמיוני שנשאבה

מהזיכרונות שלי. אני רוצה שהיא תהיה מסוגלת לחיות את

חייה – קולו של הילד נשבר. "עוד לא חשבתי על כיוון תקיפה

ישר. אם אני צריך לפתור את הבעיה בברוטליות בכך שאשיג

מספיק כוח וידע כדי פשוט לגרום לזה לקרות, זה מה שאעשה."

שתיקה נוספת.

"וכדי לעשות את זה," אמר הגבר בפנינה, "תשתמש בכלי

החביב עליך, מדע."

"כמובן."

המורה להתגוננות נשף, כמעט כמו אנחה. "אני מניח שהוא

הופך את זה להגיוני."

"אתה מוכן לעזור או לא?" שאל הילד.

"איזו עזרה תבקש?"

"קסם. מהיכן הוא מגיע?"

"אינני יודע," אמר הגבר.

”ואף אחד אחר לא יודע?”

”הו, המצב גרוע בהרבה מזה, מר פוטר. אין מלומד של האזוטרי שלא פענח את טבע הקסם, וכל אחד מהם מאמין במשהו שונה.”

”מאיפה מגיעים לחשים חדשים? אני כל הזמן קורא על מישהו

שהמציא לחש לעשות דבר־כזה־אחר־אבל אין אזכור לאיך.”

משיכת כתפיים עטויות גלימה. ”מאיפה מגיעים ספרים חדשים,

מר פוטר? אלה שקוראים הרבה ספרים נעשים מסוגלים לכתוב

אותם בתורם. איך? איש אינו יודע.”

”יש ספרים על איך לכתוב –

”לקרוא אותם לא יהפוך אותך למחזאי מפורסם. אחרי

שלוקחים בחשבון עצות שכאלה, מה שנותר הינו תעלומה. המצאת

לחשים חדשים הינה תעלומה דומה מצורה טהורה הרבה יותר.”

הגבר היטה את ראשו. ”ניסיונות שכאלה מסוכנים. האמרה היא

שאסור שיהיו לך ילדים, או לחכות עד שישגדלו. יש סיבה מדוע כל־

כך הרבה ממציאים מגיעים מגריפינדור, ולא מרייבנקלו כמו

שהיית מצפה.”

”והקסמים החזקים יותר?” שאל הילד.

”קוסם אגדי עשוי להמציא טקס קורבן אחד בחייו ולהעבירו

ליורשיו. לנסות להמציא חמישה כאלה זו התאבדות. זו הסיבה

שקוסמים חזקים באמת הם אלה שרכשו ידע קדום.”

הילד הנהן בהבעה מרוחקת. ”הנה הלך הפיתרון הישיר, אם כך.

היה נחמד פשוט להמציא לחש ל־’החייאת מתים’, ’הפיכה לאל’ או

’זימון טרמינל’. אתה יודע משהו על אטלנטיס?”

”רק מה שכל מלומד יודע,” אמר הגבר ביובש. ”אם אתה רוצה

לשמוע את אלף שמונה מאות התיאוריות הסטנדרטיות – אל תביט

בי כך, מר פוטר. אם זה היה פשוט עד כדי כך, הייתי עושה זאת

לפני שנים.”

”אני מבין. סליחה.”

השתררה שתיקה לזמן מה. מבטו של המורה להתגוננות נח על הילד, הילד הביט כאילו לשום מקום.

"ישנם כמה קסמים שאני מתכוון ללמוד. לחשים שהייתי יכול להשתמש בהם מוקדם יותר היום, אם הייתי חושב ללמוד אותם לפני כן." קולו של הילד היה קר. "לחשים שאצטרך, אם דברים כאלה ימשיכו לקרות. את הרוב אני מצפה שאוכל למצוא. חלק אני מצפה שלא."

המורה להתגוננות היטה את ראשו. "אלמד אותך כמעט כל קסם שתרצה לדעת, מר פוטר. יש לי מגבלות מסוימות, אבל אתה תמיד רשאי לבקש. אבל מה בדיוק אתה רוצה? חסר לך הכוח הגולמי להטיל את הקללה ההורגת ואת רוב הלחשים האחרים הנחשבים לאסורים –"

"לחש האש המקוללת הזה. אני לא מניח שזה טקס קורבן שגם ילד יכול להשתמש בו אם היה מעז?"

שפתיו של המורה להתגוננות התעוותו. "הוא דורש קורבן תמידי של טיפת דם; גופך יהיה קל יותר בטיפת הדם הזו, מאותו יום ואילך. לא מסוג הדברים שאדם ירצה לעשות לעיתים קרובות, מר פוטר. כוח רצון נדרש כדי שהאש המקוללת לא תפנה נגדך ותכלה אותך; המנהג המקובל הוא לבחון את כוח רצונך במבחנים פחותים יותר לפני כן. ועל אף שאין זה מרכיב עיקרי בטקס, חוששני שהוא אכן דורש יותר קסם ממה שיהיה לך בשנים הקרובות."

"חבל," אמר הילד. "היה נחמד לראות את המבט על הפרצוף של האויב בפעם הבאה שהיה משתמש בטרול."

המורה להתגוננות היטה את ראשו, שפתיו מתעוותות שוב. "מה בנוגע ללחשי זיכרון? התאומים וויזלי התנהגו מוזר והמנהל אומר שהוא חושב שהטילו עליהם לחש מחיקת זיכרון. זה נראה כמו אחד הטריקים החביבים על האויב."
"כלל מספר שמונה," אמר המורה להתגוננות. "כל טכניקה

שטובה מספיק כדי להביס אותי פעם אחת טובה מספיק כדי
שאלמד אותה בעצמי."

הילד חייך ללא הומור. "פעם שמעתי על מבוגרת שהטילה
אובליוויאטה כשהיא מרוקנת כמעט לגמרי, אז זה בטח לא דורש
יותר מדי כוח קסם כדי להטיל. זה אפילו לא נחשב קללה שאיך
עליה מחילה, אם כי אני לא מסוגל לדמיין למה לא. אם הייתי יכול
לגרום למר האגרید לזכור הוראות שונות –

"זה לא עד כדי כך פשוט," אמר המורה להתגוננות. "אתה לא
חזק מספיק כדי להטיל לחש זיכרון־מזויף, ואפילו אובליוויאטה
פשוט ימתח את הסיבולת שלך לקצה יכולתה. זוהי אומנות
מסוכנת, בלתי חוקית לשימוש בלי אישור משרד הקסמים, ואזהיר
אותך שלא להשתמש בה במצבים שבהם יהיה לא נוח למחוק
בטעות עשר שנים מהחיים של מישהו. הלוואי שהייתי יכול
להבטיח לך שאשיג אחד מהכרכים השמורים היטב ממחלקת
המסתורין, ואעביר לך אותו במסווה. אבל מה שבאמת אומר לך
הוא שתמצא את ספר המבוא הרגיל בערימות הצפון־צפון־מערביות
בספריית הוגוורטס הראשית, מתויק תחת האות ז'."

"ברצינות," אמר הילד בקול יבש.

"אכן."

"תודה לך על הנחייתך, פרופסור."

"היצירתיות שלך נעשתה הרבה יותר מעשית, מר פוטר, מאז

שהכרתי אותך."

"תודה לך על המחמאה." הילד לא הרים את מבטו מהשרביט

שהחזיק בידיו. "אני רוצה לחזור לחשוב עכשיו. אנא הסבר להם

בעבורי מה יקרה אם יפריעו לי."

* * *

הדלת למחסן נפתחה ופרופסור קוורל יצא החוצה. לפניו היה

מראה מת וחסר רגשות; היא הייתה אומרת שהן הזכירו לה את

סוורוס, אם כי סוורוס מעולם לא נראה בדיוק כך. בעוד הדלת נסגרת, מינרווה כבר הטילה מחסום השקטה. המילים בקעו מפיה במהירות: "איך זה הלך – היית שם זמן רב – האם הארי מדבר כעת?"

פרופסור קווירל צעד במהירות לאורך החדר לקיר הרחוק שליד הכניסה, מביט לאחור אליה. חוסר הרגש החליק מעל פניו, כאילו הוא מסיר מסכה, מותיר מאחור משהו קודר למדי. "דיברתי אל מר פוטר כפי שציפה שאדבר איתו, ונמנעתי מלומר דברים שירגיוז אותו. איני חושב שזה ניחם אותו. אני לא חושב שיש לי את זה."

"תודה לך – טוב שהוא דיבר בכלל –" היא היססה. "מה מר פוטר אמר?"

"חוששני שהבטחתי לו לא לדבר על כך. וכעת... אני חושב שעליי לבקר בספריית הוגוורטס."

"בספרייה?"

"כן", אמר פרופסור קווירל. מתח לא רגיל נשמע בקולו. "אני מתעתד לחזק את האבטחה על מדור הספרים המוגבלים עם אמצעי בטיחות מסוימים משלי. לחשי ההגנה הנוכחיים הם בדיחה. ויש לשמור על מר פוטר מחוץ למדור הספרים המוגבלים בכל מחיר." היא בהתה במורה להתגוננות, ליבה פועם בגרונה לפתע.

פרופסור קווירל המשיך לדבר. "את לא תאמרי לילד שאמרת ליך זאת. את תוודאי עם פליטיק ווקטור שהילד מוסח באמצעים הרגילים אם הוא שואל שאלות מתקדמות לגילו על יצירת לחשים. ועל אף שאין זה תחום ההתמחות שלי, סגנית המנהל, אם יש דרך כלשהי שאת יכולה לחשוב עליה לשכנע את הילד להפסיק לשקוע באבל ובטירוף שלו – דרך כלשהי לבטל את ההחלטות אליהן הוא מגיע – אני מציע שתשתמשי בה מיד."

תּפּקִידִיִּם, תּלֵק ג'ֵ

פּרֵק זֶה אֵינּוּ מְכִיל סְפוּילֵרִים לֵאפֵי סֵפֶר מִסּוּיִם שֶׁל אֹרְסוֹן סְקוּט קֶאָרְד. זֶה מִטְפּוּרָה.

* * *

זִמֵּן קֶצֶר לֵאחֶר מִכֵּן נִשְׁמָעָה נְקִישָׁה נּוֹסֶפֶת עַל דֵּלֶת הַמַּחֲסָן.
 "אִם בֵּאֵמֶת אֶכְפֵּת לָכֶם מֵהֶבְרִיאוֹת הַנִּפְשִׁית שֶׁלִּי," אָמַר הַיֶּלֶד
 בְּלִי לֵהָרִים אֶת מִבְטּוֹ, "אַתֶּם תֵּלְכוּ, תַּעֲזְבוּ אוֹתִי לְנִפְשִׁי, וְתַחֲכוּ עַד
 שֶׁאֶרְדֵּ לֵארוּחַת הָעֶרֶב. זֶה לֹא עוֹזֵר."

הַדֵּלֶת נִפְתַּחָה, וְזֶה שֶׁהִמְתִּין בַּחוּץ נִכְנַס.
 "בְּרִצִּינּוֹת?" אָמַר הַיֶּלֶד בְּנִימָה יִבְשָׁה.

הַדֵּלֶת נִסְגְּרָה בְּקוֹל נְקִישָׁה מֵאֲחוּרֵי סוּוֹרוּס סְנִיפּ.
 הַמּוֹרָה לְשִׁיקוּיִים שֶׁל הוּגוּוֹרְטֵס לֹא עָטָה עַל עֲצָמוֹ אֶת יְהִירוֹתוֹ
 הַרְגִּילָה, אוֹ אֶפִּילוֹ אֶת הָאֲרֶשֶׁת חֶסֶרֶת הַרְגֵשׁ שֶׁעָטָה לְרוֹב בְּמִשְׁרַד
 הַמְנַהֵל; מִבְטּוֹ הָיָה מוֹזֵר כִּשֶׁהֵבִיט מֵטָה אֶל הַיֶּלֶד שֶׁשָּׁמַר עַל הַדֵּלֶת;
 מִחֲשֻׁבוֹתָיו לֹא נִיתְּנוֹת לִפְעֻנוּחַ.

"גַּם אֲנִי לֹא יִכּוֹל לְדַמְיִן לְעֲצָמֵי מָה חֲשָׁבָה לְעֲצָמָה סְגִנִּית
 הַמְנַהֵל," אָמַר הַמּוֹרָה לְשִׁיקוּיִים שֶׁל הוּגוּוֹרְטֵס. "אַלֵּא אִם אֲנִי אֲמוֹר
 לְשִׁמֵשׁ כִּאֲזַהֲרָה לְמִקּוֹם אֵלָיו זֶה יוֹבִיל אוֹתְךָ, אִם תַּחֲלִיט לְקַחַת עַל
 עֲצָמְךָ אֶת הָאֲשֻׁמָה עַל מוֹתָה."

שִׁפְתָיו שֶׁל הַיֶּלֶד נִצְמְדוּ. "בְּסִדֵּר. בּוֹא פִּשׁוּט נִדְלַג לְסוּף הַשִּׁיחָה

הזו. ניצחת, פרופסור סנייפ. אני מודה שהיית יותר אחראי למותה של לילי פוטר משאני אחראי למותה של הרמיוני גריינג'ר, והאשמה שלי לא משתווה לאשמה שלך. ואז אני אבקש ממך ללכת, ואתה תגיד להם שכנראה מוטב שיעזבו אותי לנפשי לזמן מה. סיימנו?"

"כמעט", אמר המורה לשיקויים. "אני זה ששם את הפתקים מתחת לכרית של העלמה גריינג'ר, שאמרו לה איפה למצוא את הקרבות בהם התערבה."

הילד לא הגיב לכך כלל. לבסוף הוא דיבר. "משום שאתה לא אוהב בריונות."

"לא רק זה." הייתה נימה של כאב בקולו של המורה לשיקויים שנשמעה כאילו היא זרה לו; קשה היה לדמיין את אותו הקול מורה בארסיות לילדים לא לערבב פעם אחת נוספת או שיפוצצו לעצמם את הידיים. "הייתי צריך להבין זאת... לפני הרבה זמן, אני מניח, אך עם זאת לא ראיתי זאת כלל, מכיוון שהייתי שקוע לגמרי בעצמי. העובדה שמוניתי לראש בית סלית'רין... משמעה שאלבוס דמבלדור איבד לגמרי את האמון בכך שניתן לעזור לבית סלית'רין. אני משוכנע שדמבלדור ניסה, כשקיבל לראשונה את הוגוורטס למשמרת. זו בטח הייתה מכה אנושה בשבילו, שלאחר מכן כל-כך הרבה מבית סלית'רין נענו לקריאתו של ארון האופל... הוא לא היה שם אותי כאחראי על בית סלית'רין, אלמלא איבד כל תקווה." כתפיו של המורה לשיקויים השתוחחו מתחת לגלימתו המוכתמת והמלוכלכת. "אבל אתה והעלמה גריינג'ר ניסיתם לעשות משהו, ושניכם הצלחתם להעביר לצידכם אפילו את מר מאלפוי ואת העלמה גְרִינְגְרֶס, ואולי השניים האלה היו יכולים להציב דוגמה אחרת... אני מניח שהיה טיפשי מצדי להאמין. המנהל לא יודע מה עשיתי, ואבקש ממך לא לספר לו."

"למה אתה מספר לי את זה?"

"העניינים נעשו רציניים מכדי לא לספר למישהו." שפתיו של

סוורוס סנייפ התעוותו. "ראיתי מספיק תכנונים הרסניים, בתפקידי כראש בית סלית'רין, כדי לדעת איך זה קורה לפעמים. אם בעתיד, הכל יצא לאור – אז לפחות סיפרתי לך, ואתה תוכל להגיד זאת." "מקסים," אמר הילד. "תודה לך על שהבהרת את זה. זה הכל?" "האם אתה מתכוון להכריז על חייך כהרוסים ושלא נותר לך דבר מלבד נקמה?"

"לא. עדיין יש לי –" הילד קטע את עצמו. "אז יש מעט מאוד עצות שאני יכול לתת לך," אמר סוורוס סנייפ.

הילד הנהן במבט מרוחק. "בשם הרמיוני, אני מודה לך שעזרת לה עם הבריונים. היא הייתה אומרת לך שזה היה הדבר הנכון לעשות. עכשיו אודה לך מאוד אם תעזוב אותי לנפשי." המורה לשיקויים פנה לעבר הדלת, וכשפניו היו מוסתרות, קולו נשמע בלחש. "אני באמת מצטער על האובדן שלך." סוורוס סנייפ עזב.

הילד הביט אחריו, מנסה לזכור, כמיטב יכולתו מהמרחק, מילים שנאמרו לפני זמן מה. הספרים שלך בגדו בכך, פוטר. הם לא אמרו לך את הדבר היחיד שאתה צריך לדעת. אתה לא יכול ללמוד מספרים איך זה מרגיש לאבד את זו שאתה אוהב. זה משהו שלעולם לא תוכל לדעת מבלי לחוות זאת בעצמך.

זה היה משהו כזה, חשב הילד, אם הוא זוכר נכון.

* * *

שעות חלפו כבר, בחלק במרפאה עם הדלת הסגורה והגופה שנחה מאחוריה.

הארי המשיך להביט בשרביט שבחיקו. בשריטות ובלכלוכים הזעירים על עשרים ושמונת הסנטימטרים של הצינית, פגמים שמעולם לא הביט מספיק מקרוב כדי להבחין בהם. חישוב מנטלי

מהיר הראה שאין סיבה לדאגה משום שאם זה נזק מצטבר של שישה או שבעה חודשים, אז תקופת חיים שלמה לא תשחק לגמרי את השרביט. בזמנו, הוא בטח היה דואג שמחוללהזמן שלו יילקח אם יצעק בגלוי 'למישהו יש מחוללהזמן' באולם הגדול, אבל היה יכול להיות קל להתחייב מראש למצוא מישהו אחרי הארוחה שישלח הודעה לפרופסור פליטיק שעתיים לפני כן ואז פרופסור פליטיק היה הולך ישירות להרמיוני, או שולח לה את הפטרונוס העורב שלו, הרבה לפני שהטרול היה מתקרב אליה. או שההארי החלופי הזה כבר היה מגלה שזה מאוחר מדי – שומע על המוות של הרמיוני אחרי ארוחת הצהריים ולפני שהיה יכול לקנות הודעה לשלוח אחורה בזמן? אולי כלל בסיסי לעבודה עם מסע בזמן הוא לוודא שלעולם לא תסתכן בלגלות שאיחרת את המועד, אם עדיין לא חזרת לאחור. בקצה השרביט שלו הייתה כווייה כימית זעירה עכשיו, כנראה מהמגע בחומצה שיצר בשינוי צורה חלקי מהמוח של הטרול, אבל השרביט נראה עמיד לאיבוד כמויות עץ קטנות. בעצם, הרעיון שדרוש 'שרביט קסמים' פשוט נעשה מוזר יותר ויותר ככל שאתה חושב עליו. מצד שני, אם לחשים תמיד הומצאו בצורה מסתורית כלשהי, טקסים חדשים נחצבים כידיות חדשות על מכונה לא ידועה, ייתכן שאנשים פשוט ממצייאים טקסים שמערכים שרביטים, בדיוק כמו שהמציאו ביטויים כמו 'ווינגארדיום לביוסה'. זה באמת נראה כאילו קסם אמור להיות, במובן מסוים, חזק במידה שרירותית, ובהחלט יהיה נוח אם הארי יוכל פשוט לעקוף את המגבלה המחשבתית שמונעת מאנשים להמציא לחשים כמו 'פשוט תתקן את הכל לתמיד', אבל איכשהו שום דבר אף פעם לא קל כשקסם מעורב. הארי הביט שוב בשעון המכני שלו, אבל עדיין לא הגיע הזמן.

הוא ניסה להטיל את לחש הפטרונוס שלו בכוונה לומר לפטרונוס שלו ללכת להרמיוני גריינג'ר. רק למקרה שהכל שקר, לחש זיכרון מזויף או אחת ממייודע-כמה דרכים שניתן לגרום

לקוסמים לעצום את עיניהם ולחלום. רק למקרה שהרמיוני האמיתית חיה ומוחזקת היכנשהו, על אף שהרגיש את החיים עוזבים אותה. רק למקרה שיש חיים אחרי המוות והפּטְרוֹנוֹס האמיתי יוכל למצוא אותם.

אבל הלחש לא עבד, אז המבחן הזה לא הצליח לספק ראיות, מותר אותו עם ההסתברות הפּרִיֹוּרִית הקודמת והלא מבטיחה שלו. זמן חלף, ואז עוד זמן. מבחוץ היית רואה רק ילד, יושב, מביט בשרביטו בהבעה מרוחקת, מביט בשעונו כל שתי דקות בערך.

הדלת לאזור הזה במרפאה נפתחה פעם נוספת.

הילד שישב שם הרים את ראשו במבט זעם קטלני וקפוא. ואז פניו של הילד נסדקו בייאוש והוא נעמד על רגליו במהירות. "הארי," אמר הגבר בחולצה הרשמית המכופתרת ובווסט השחור שעליה. קולו היה ניחר. "הארי, מה קורה? המנהל של בית הספר שלך – הוא הגיע בגלימות המגוחכות האלה למשרד שלי ואמר לי שהרמיוני גריינג'ר מתה!"

רגע לאחר מכן אישה נכנסה בעקבותיו אל החדר; היא נראתה פחות מבלבלת מהגבר, פחות המומה ויותר מפוחדת.

"אבא," אמר הילד בקול דק. "אימא. כן, היא מתה. הם לא אמרו לכם שום דבר אחר?"

"לא! הארי, מה קורה?"

השתררה שתיקה.

הילד נשען כנגד הקיר. "אני לילא יכול, אני לא יכול, אני לא יכול לעשות את זה."

"מה?"

"אני לא יכול להעמיד פנים שאני ילד קטן, פִּפְשוֹט אין לי את האנרגיה עכשיו."

"הארי," אמרה האישה בקול רועד. "הארי –"

"אבא, אתה מכיר את ספרי הפנטזיה שבהם הגיבור צריך להסתיר הכל מההורים שלו משום, משום שהם לא יבינו, הם יגיבו

בטיפשות ויפריעו לגיבור? זה מכשיר עלילתי, נכון, כדי שהגיבור יצטרך לפתור את הכל בעצמו במקום לספר להורים שלו. בבקשה אל תהיה המכשיר העלילתי הזה, אבא, או את, אימא. פשוט... פשוט אל תגלמו את התפקיד הזה. אל תהיו ההורים שלא מבינים. אִאל תצעקו עליי ותדרשו ממני דרישות הוריות שאני לא יכול לקיים. משום שנכנסתי לספר פנטזיה מזורג ועכשיו הרמיוני – פִּפּוּט אין לי את האנרגיה להתמודד עם זה.”

לאט, כאילו הגפיים שלו מתות למחצה, הגבר בווסט השחור כרע ברך ליד הארי העומד, כך שעניו היו בגובה אלה של בנו. “הארי”, הגבר אמר. “אני צריך שתספר לי את כל מה שקרה, ברגע זה.”

הילד נשם נשימה עמוקה ובלע את רוקו. “הם אִאמרו לי שאדון האופל שהבסתי עלול עדיין להיות בחיים. כאילו שזו לא העלילה של איזה מאה ספרים דפוקים, נכון? אז, יכול גם להיות שהמנהל של בית־הספר שלי, שהוא הקוסם החזק ביותר בעולם, השתגע. וגם, הרמיוני הופללה ברצח ממש לפני כן, לא שמישהו יידע את ההורים שלה או משהו. התלמיד שהיא הופללה בניסיון לרצח שלו היה הבן של לוציוס מאלפוי, שהוא הפוליטיקאי החזק ביותר בכריטניה הקסומה, והיה בעבר מספר שתיים של אדון האופל. משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בבית־הספר הזה מקוללת, אף אחד לא שורד יותר משנה, יש להם אמרה לפיה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל תמיד חשוד. השנה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הוא קוסם מסתורי בזהות בדויה שהתנגד לאדון האופל במלחמה האחרונה, אולי מרושע בעצמו ואולי לא. בנוסף המורה לשיקויים היה מאוהב בלילי פוטר במשך שנים ואולי עשוי להיות מאחורי כל העסק הזה מסיבה פסיכולוגית מעוותת.” שפתיו של הילד נצמדו במרירות. “אני חושב שזו רוב העלילה הטיפשית והמזורגת.”

הגבר, שהקשיב לכל זה בשקט, נעמד. הוא הניח יד עדינה על

כתפו של הילד. "זה מספיק, הארי," הוא אמר. "שמעתי מספיק. אנחנו עוזבים את בית-הספר הזה עכשיו ולוקחים אותך איתנו." האישה הביטה בילד, פניה שואלות שאלה.

הילד הביט בה בחזרה והנהן.

קולה של האישה היה דק כשדיברה. "הם לא ירשו לנו, מייקל."

"אין להם שום זכות חוקית לעצור אותנו –"

"זכות? אתם מוגלגים," אמר הילד. הוא חייך חיוך מעוות.

"בבריטניה הקסומה יש לכם מעמד חוקי דומה לזה של עכברים.

שום קוסם לא יקשיב לשום טיעון שתטען על זכויות, על הוגנות,

הם אפילו לא יקדישו את הזמן להקשיב. אין לכם שום כוח, אז הם

אינם צריכים לטרוח. לא, אימא, אני לא מחייך ככה משום שאני

מסכים עם המדיניות שלהם בנוגע למוגלגים, אני מחייך משום

שאני לא מסכים עם המדיניות שלכם בנוגע לילדים."

"אם כך," אמר פרופסור מייקל ורס־אוואנס בנחרצות, "אנחנו

נראה מה יש לממשלה האמיתית לומר על זה. אני מכיר חבר

פרלמנט או שלושה –"

"הם יגידו, 'אתה משוגע, תהנה מיום כיף בבית המשוגעים'. זה

בהנחה שמוחקי הזיכרון של משרד הקסמים לא יגיעו אליך קודם

וימחקו לך את הזיכרון. הם עושים את זה הרבה למוגלגים, כך

שמעתי. אני מניח שלבכירים בממשלה שלנו יש איזה סידור נוח

משלהם. אולי הם מקבלים כמה לחשי ריפוי פה ושם, אם מישהו

חשוב מצליח לקבל סרטן." הילד חייך חיוך מעוות שוב. "וזה

המצב, אבא, כמו שאימא כבר יודעת. הם לא היו מביאים אתכם

לפה או אומרים לכם משהו, אם היה משהו שהייתם יכולים לעשות

בקשר לזה."

פיו של הגבר נפתח אבל אף מילה לא יצאה, כאילו קרא

מתסריט שתיאר מה שהורה מודאג אמור לעשות במצב כזה,

והתסריט נגמר בפתאומיות.

"הארי," אמרה האישה בגמגום.

הילד הביט בה.

"הארי, משהו קרה לך? אתה נראה... שונה..."

"פִּטוֹנִיָּה!" אמר הגבר, הלשון שלו עובדת שוב. "אל תגידי

דברים כאלה! הוא תחת הרבה לחץ, זה הכל."

"טוב, אימא, את מבינה –" קולו של הילד נשבר. "את בטוחה

שאת רוצה את הכל בבית אחת, אימא?"

האישה הנהנה, על אף שלא דיברה.

"יש לי... את יודעת שהפסיכיאטר של בית-הספר חשב שיש לי

בעיית שליטה בכעסים? טוב –" הילד עצר ובלע את רוקו. "אני לא

יודע איך להסביר לך את זה, אימא. זה משהו קסום במקום. בטח

קשור למה שקרה בלילה שההורים שלי מתו. יש לי... טוב, קראתי

לזה צד אפל ומסתורי ואני יודע שזה נשמע כמו בדיחה וכן בדקתי

עם... עם מצנפת קסומה טלפתית עתיקה כדי לוודא שהצלקת שלי

לא באמת מאוכלסת על-ידי רוחו של אדון האופל והיא אמרה שיש

רק אדם אחד מתחתיה ואני לא חושב שלקוסמים יש באמת נשמות

בכל מקרה משום שהם יכולים לסבול מנזק מוחי, אלא –"

"הארי, תאט!" אמר הגבר.

"אלא שמה שזה לא יהיה, זה אמיתי, יש משהו בתוכי, זה נתן

לי כוח רצון כשהדברים היו קשים, הייתי יכול להתמודד עם כל

דבר כל עוד כעסתי, סנייפ, דמבלדור, כל הקסמהדרין, הצד האפל

שלי לא פחד משום דבר מלבד סוהרסנים. ואני לא טיפש, אני יודע

שעלול להיות מחיר לכך שאני משתמש בצד האפל שלי ולא

הפסקתי לחפש מה המחיר הזה עשוי להיות. זה לא שינה את הקסם

שלי, זה לא נראה כאילו זה גרם לשינוי נטייה תמידי, זה לא ניסה

להרחיק אותי מהחברים שלי או משהו כזה, אז המשכתי להשתמש

בו מתי שהייתי צריך והבנתי מאוחר מדי מה היה המחיר –" קולו

של הילד נעשה כמעט לחישה. "הבנתי רק היום... בכל פעם

שקראתי לו... הוא השתמש בילדות שלי. הרגתי את הדבר שהרג

את הרמיוני. וזה לא היה הצד האפל שלי שעשה את זה, זה הייתי

אני. הו, אימא, אבא, אני מצטער."

השתררה שתיקה ארוכה מלאה בצלילי מסכות שבורות.
 "הארי", אמר הגבר, כורע לצידו שוב, "אני צריך שתתחיל שוב
 מההתחלה ותסביר דברים הרבה יותר לאט."
 הילד דיבר.

ההורים הקשיבו.

זמן מה לאחר מכן, האב נעמד.

הילד הביט מעלה אליו, מעווה את פניו בציפייה מרה.
 "הארי", אמר הגבר, "פטוניה ואני הולכים להוציא אותך מפה
 מהר ככל האפשר –"

"אל", אמר הילד בנימה מתרה. "אני מתכוון לזה, אבא. משרד
 הקסמים אינו משהו שאתה יכול להתנגד לו. תעמיד פנים שהם
 רשות המיסים או הדיקן או מישהו אחר שלא יסכים לשום ערעור
 על העליונות שלו. בכריטניה הקסומה מותר לך לזכור רק מה
 שהממשלה חושבת שמותר לך לזכור, ולזכור את הקיום של קסם
 או שיש לך בן שקוראים לו הארי זו פריבילגיה, לא זכות. ואם הם
 יעשו את זה אני אשבר ואהפוך את משרד הקסמים למכתש ענק
 ומעלה להבות. אימא, את יודעת מה המחיר, את מוכרחה לעצור
 את אבא מלנסות לעשות משהו מטופש."

"ובן –" הגבר שיפסף את רקותיו. "אולי אני לא צריך לומר את
 זה עכשיו... אבל אתה בטוח שמה שאתה מדבר עליו הוא באמת
 צד אפל קסום, ולא משהו רגיל לילד בגילך?"

"רגיל", אמר הילד בסבלנות רבה. "איך זה רגיל, בדיוק? אני
 יכול לבדוק שוב, אבל אני די בטוח שלא היה על זה שום דבר
 באומנות הילדים: מדריך להורים. הצד האפל שלי הוא לא רק מצב
 רגשי, הוא עושה אותי חכם יותר. במובנים מסוימים, בכל מקרה.
 אי אפשר פשוט להעמיד פנים ולהיות חכם יותר."

הגבר שפסף את ראשו שוב. "טוב... יש תופעה מסוימת ומוכרת
 שבמהלכה ילדים עוברים תהליך ביולוגי שלפעמים הופך אותם

לכועסים ואפלים וקודרים, והתהליך הזה גם מגדיל משמעותית את האינטליגנציה והגובה שלהם –

הילד נשען שוב כנגד הקיר. "לא, אבא, זה לא שאני הופך למתבגר. בדקתי עם המוח שלי והוא עדיין חושב שבנות זה איכסה. אבל אם זה מה שאתה רוצה להעמיד פנים שקורה, אז בסדר. אולי עדיף לי שלא תאמין לי. פשוט –" קולו של הילד נחנק. "פשוט לא יכולתי להחזיק מעמד ולשקר בקשר לזה."

"גיל ההתבגרות לא תמיד עובד ככה, הארי. יכול להיות שייקח לך זמן לשים לב לבנות. אם, למעשה, לא הבחנת באחת כב –" והגבר עצר בפתאומיות.

"לא חיבבתי את הרמיזוני בצורה הזו," לחש הילד. "למה כולם חושבים שזה חייב להיות קשור לזה? זה לא מכבד אותה, לחשוב שמישהו יכול לחבב אותה רק בצורה הזו."

הגבר בלע את רוקו. "בכל אופן, בן, אתה תשמור על עצמך בזמן שאנחנו עובדים על להוציא אותך מפה, מובן? אל תחשוב באמת שעברת לצד האפל. אני יודע שהיו לך, אה, מה שקראתי להם רגעי האַנְדֶר וויגין שלך –"

"אני חושב שאנחנו הרבה אחרי אנדר ומתקרבים לאנדר אחרי שהבאגים הרגו את וולנטיין." "מה?" אמרה האישה.

הילד דיבר בעייפות. "לא באגים כאלה, אימא. הם חיזורים חרקים – לא משנה."

"הארי, זה בדיוק מה שאני אומר שאסור לך לחשוב," אמר בתקיפות פרופסור ורס־אוואנס. "אסור לך להאמין שאתה נעשה מרושע. אסור לך לפגוע באף אחד, לשים את עצמך בסכנה, או להתעסק עם קסם שחור מכל סוג, בזמן שאימא שלך ואני עובדים על לחלץ אותך מהמצב הזה. האם זה ברור, בן?"

הילד עצם את עיניו. "זו הייתה יכולה להיות עצה מצוינת, אבא, לו רק הייתי בקומיקס."

"הארי –" הגבר החל לומר.

"המשטרה לא יכולה לעשות את זה. חיילים לא יכולים לעשות את זה. הקוסם החזק בעולם לא יכול לעשות את זה, והוא ניסה. זה לא הוגן כלפי עוברי האורח החפים מפשע לשחק את באטמן אם אתה לא באמת יכול להגן על כולם במסגרת הקוד שלך. והרגע הוכחתי שאני לא יכול לעשות את זה."

אגלי זיעה נצנצו על מצחו של פרופסור מייקל אוואנס־ורס. "אתה תקשיב לי עכשיו. לא משנה מה קראת בספרים, אתה לא אמור להגן על אף אחד! או לערב את עצמך במשהו מסוכן! שום דבר מסוכן, ללא יוצא מן הכלל! רק תתרחק מהכל, כל פיסת טירוף שהולכת בבית המשוגעים הזה, בזמן שאנחנו מוציאים אותך מפה ברגע שנוכל!"

הילד הביט באביו, מחפש, ואז באימו. ואז הוא הביט שוב בשעון היד שלו.

"נקודה מצוינת", אמר הילד.

הילד צעד לעבר הדלת המובילה החוצה, ופתח אותה לרווחה.

* * *

הדלת נפתחה לרווחה בקול טראח שגרם למינרווה לקפוץ במקומה, ולפני שהיה לה זמן לחשוב, הארי פוטר צעד מהחדר, מביט בה ישירות במבט זועם.

"הבאת את ההורים שלי לפה", אמר הילד־שנשא־רב־חיים. "להוגוורטס. המקום שבו את־יודעת־מי או מי־שהו שורץ ותוקף את

החברים שלי. מה בדיוק חשבת לעצמך?"

היא לא ענתה שהיא חשבה על הארי יושב לפני הדלת למחסן שהכיל את גופתה של הרמיוני, מסרב לזוז.

"מי עוד יודע על זה?" דרש הארי פוטר. "האם מישהו ראה

אותם איתך?"

"המנהל הביא אותם לפה –"

"אני רוצה שהם יצאו מפה מיד לפני שמישהו ישים לב, במיוחד את-יודעת-מי, אבל כולל גם את פרופסור קווירל ופרופסור סנייפ. אנא שלחי את הפטרונוס שלך למנהל ואמרי לו שהוא צריך להחזיר את זה מיד. אל תזכירי את ההורים שלי בשם, או כאנשים, למקרה שמישהו אחר מאזין."

"אכן," אמר פרופסור ורס־אוואנס, מהנהן בחומרה ממקום עומדו מאחורי הילד, פטוניה צעדה מאחוריו. ידו נחה בחוזקה על כתפו של הארי. "נסיים לדבר עם בננו בבית."

"רק רגע בבקשה," אמרה מינרווה בנימוס רפלקסיבי. הניסיון הראשון שלה להטיל את הפטרונוס נכשל, חיסרון של הלחש הזה בנסיבות מסוימות. זו לא הייתה הפעם הראשונה שעשתה זאת, אבל נראה ששכחה חלק מהטריק –

מינרווה כיבתה את המחשבה הזו והתרכזה.

כשההודעה נשלחה, היא פנתה בחזרה לפרופסור ורס־אוואנס. "אדוני," היא אמרה, "חוששתני שאסור שמר פוטר יעזוב את בית הספר הוגוורטס –"

עד שאלבוס הגיע סוף־סוף, היו צעקות, הגבר המוגלגי ויתר על כבודו העצמי. היו צעקות מצד אחד של הוויכוח, לפחות. מינרווה לא נתנה את כל כולה. האמת הייתה שהיא לא האמינה למילים שיוצאות לה מהפה.

כשהפרופסור פנה להתווכח עם המנהל, הארי פוטר, שנותר דומם במהלך כל זה, דיבר. "לא כאן," אמר הארי. "אתה יכול להתווכח איתו בכל מקום מלבד הוגוורטס, אבא. אימא, בבקשה, בבקשה ודאי שאבא לא ינסה לעשות משהו שיסבך אותו עם משרד הקסמים."

פניו של מייקל ורס־אוואנס התכווצו. הוא פנה, הביט בהארי פוטר. כשקולו נשמע הוא היה צרוד, בליווי דמעות בעיניו. "בן – מה אתה עושה?"

"אתה יודע טוב מאוד מה אני עושה," אמר הארי פוטר. "קראת

את הקומיקסים האלה הרבה לפני שנתת לי אותם. עברתי גיהינום, התבגרתי קצת, ועכשיו אני מגן על קרובי המשפחה שלי. בעצם, זה פשוט יותר מזה, אתה יודע מה אני עושה משום שאתה ניסית לעשות את אותו הדבר. אני מרחיק את מי שאני אוהב מהוגוורטס מיד, זה מה שאני עושה. המנהל, בבקשה תיקח אותם מפה לפני שאתה יודע-מי יגלה את נוכחותם ויסמן אותם כמטרה."

מייקל ורס־אוואנס החל זינוק נואש לעבר הארי, ואז כל התנועה נעצרה, הגבר המוגלגי נשען קדימה בזינוקו.

"אני מתנצל," אמר המנהל בשקט. "נדבר עוד בקרוב. מינרווה,

הייתי עם האחרים כשקראת, הם ממתינים במשרד שלך."

המנהל נע קדימה כאילו הוא מחליק, עד שעמד בין הגבר

והאישה הקפואים; ואז היה הבזק אש נוסף.

תנועה חזרה.

מינרווה הביטה בהארי.

המילים לא באו.

"מהלך מחוכם, להביא אותם לפה," אמר הארי פוטר. "בטח

עשה נזק בלתי הפיך למערכת היחסים שלנו. כל מה שרציתי הוא

שיניחו לי לנפשי המזורגגת עד ארוחת הערב המזורגגת. וזה,"

הילד הביט בשעון היד שלו, "עכשיו ככל מקרה. אני הולך להגיד

שלום להרמיוני לבדי, מה שאני מבטיח שייקח פחות משתי דקות,

ואז אחרי זה אני אצא ואוכל משהו כמו שהייתי עושה בכל מקרה.

אל תפריעי לי לשתי הדקות המזורגגות הללו או שאשבר ואנסה

להרוג מישהו, ואני מתכוון לזה, פרופסור."

הילד פנה וצעד לתוך החדר הקטן, פתח את הדלת האחורית

למקום שבו נשמרה גופתה של הרמיוני גריינג'ר, וצעד פנימה לפני

שהצליחה לחשוב או לדבר. דרך הפתח היא ראתה הבזק של מראה

שידעה ששום ילד לא צריך לראות –

הדלת נטרקה.

היא צעדה קדימה בלי לחשוב.

באמצע הדרך לדלת היא נעצרה.

התודעה שלה עדיין הייתה איטית, וכאובה, והחלק שבה שהארי פוטר היה קורא לו התמונה של המחנכת הקשוחה אמר בלי חיים מילים על התנהגות לא הולמת מצד ילדים. שאר תודעתה חשב שזה לא רעיון טוב להשאיר כל ילד, אפילו את הארי פוטר, לכד בחדר עם הגופה המגואלת בדם של חברתו הטובה ביותר. אבל הפעולה של פתיחת הדלת, או של הפעלת סמכות כלשהי, לא נראתה לה חכמה. אין שום דבר נכון לעשות, ושום דבר נכון לומר; או שאם הייתה דרך נכונה, היא לא הכירה אותה. לאט מאוד, דקה וחצי חלפו.

* * *

כשהדלת נפתחה שוב, הארי נראה כאילו השתנה, כאילו הדקה וחצי הללו חלפו לאורך תקופות חיים שלמות. "חתמי את החדר," אמר הארי בשקט, "ובואי נלך, פרופסור מְקֶגְוֶנגֶל."

היא הלכה אל דלת המחסן. היא לא הצליחה למנוע מעצמה מלהביט פנימה, וראתה את הדם היבש, את הסדין שכיסה את החלק התחתון, את הגוף העליון השעונוני ודמוי הבובה, והבזק של עיניה העצומות של הרמיוני גריינג'ר. משהו בתוכה החל להתייפח מחדש.

היא סגרה את הדלת.

אצבעותיה נעו על שרביטה, פיה אמר מילים בלי מחשבה, לחשים והגנות לחתום את החדר ולהגן עליו מפני כניסה. "פרופסור מְקֶגְוֶנגֶל," אמר הארי בקול מוזר, כאילו מתוך שגרה, "האם יש לך את הסלע? הסלע שהמנהל נתן לי? מוטב שאהפוך אותו ליהלום שוב, משום שהוא באמת הוכיח את עצמו כיעיל." עיניה קפצו אוטומטית לטבעת שעל הזרת השמאלית של הארי, שמות לב לתושבת הריקה בה היהלום אמור להיות. "אני אציין זאת

בפני המנהל, " לשונה השיבה.
 "האם זו טקטיקה מקובלת, דרך אגב?" שאל הארי, קולו עדיין
 מוזר. "לשאת עליך משהו גדול משונה-צורה למשהו קטן כדי
 להשתמש בו כנשק? או שזה תרגיל מקובל לאימון בשינויי-צורה?"
 במרוחק, היא הנידה בראשה לשלילה.
 "טוב, אז בואי נלך, אם כך."
 "יש לי –" קולה נעצר. "חוששתני שיש משהו אחר שעליי
 לעשות כעת. האם תהיה בסדר לכך, והאם תבטיח לי שתלך ישר
 לאולם הגדול ותאכל משהו, מר פוטר?"
 הילד הבטיח (למעט נסיבות יוצאות דופן בלתי ניתנות לחיזוי,
 סעיף איתו לא התווכחה) ואז יצא מהחדר.
 מה שניצב לפניו... לא יהיה קל יותר, אין ספק, ואולי יהיה קשה
 יותר.

* * *

מינרווה הלכה למשרדה בצעד מהיר; לא לאט, משום שיהיה
 זה חוסר נימוס.
 פרופסור מקגונגל פתחה את הדלת למשרדה.
 "גברת גריינג'ר, אמר קולה, "מר גריינג'ר, אני כליכך מצטערת
 על –"

פּפּייד'ס, סלַק א'

לא נותר עוד דבר לעשות.

לא נותר עוד דבר לתכנן.

לא נותר עוד דבר לחשוב.

אל תוך הריקנות עלה זיכרון גרוע-ביותר חדש –

הילד-שנשאר-בחיים-בשונה-מחברתו-הטובה-ביותר דשדש
 במסדרונות הארוכים והמהדהדים שהובילו לאולם הגדול. כל
 אנרגיית המחשבה שלו מבוזבזת, התודעה שלו החלה לזרוק
 מחשבות כמו תמונה של הרמיוני הולכת לצידו ורעיונות חסרי
 מילים כמו לעולם לא עוד עד שחלק אחר בו צעק לא והשתיק אותו
 בצעקות מלאות נחישות להחזיר אותה, אלא שהקול של החלק הזה
 נעשה עייף והקול האחר נראה חסר לאות. חלק אחר בתודעתו
 התעקש לחזור על מה שאמר לפרופסור מְקֹגֶנְגֶל ולאבא ואימא,
 אף עליפי שרק ניסה להוציא אותם משם מהר ככל האפשר ועבד על
 אנרגיה מנטלית מצומצמת. כאילו איכשהו היה יכול לעשות זאת
 טוב יותר, באמצעות פעולה של כוח הרצון הפגום שלו. מה נותר
 כעת ממערכת היחסים שלו עם הוריו, הארי לא היה מסוגל לנחש.
 לבסוף הוא הגיע להצטלבות שבה המתין נער בוגר בגלימות
 שחורות ירוקות שוליים, קורא ספר לימוד בשקט, בדרך שבה
 מישהו יבחר אם הוא רוצה לפגוש במישהו שהולך מהמרפאה
 לאולם הגדול.

הארי לבש את גלימת ההיעלמות, כמובן, הוא עטה אותה אחרי שיצא מהמרפאה, הופך את עצמו לחסין לכמעט כל סוגי הגילוי הקסום. אין טעם להקל על מישהו שרוצה למצוא אותו ולהרוג אותו. והארי כמעט החליט להמשיך הלאה בלי לטרוח לגלות מה קורה, כשזיהה את פניו של הילד הסליִת'ריני. הבנה עלתה בהארי. כמובן, אחד מהתלמידים שנשארו בבית־הספר בחופשת הפסחא יהיה כמובן –

“חיכית לי, אמר הארי בקול רם, בלי להוריד את הגלימה.

הנער הסליִת'ריני נרתע לאחור, מכה בראשו כנגד הקיר, ספר הלימוד ללחשים של השנה החמישית נשמט מידי לפני שהביט מעלה בעיניים פעורות.

“אתה –”

“בלתי־נראה. כן. אמור מה שרצית לומר.”

לְסֵאת' לסטריינג' קם על רגליו בחיפזון, בתנוחת הקשב, ופלט, “אדוני, האם עשיתי את הדבר הנכון – חשבתי שלא תרצה שאצעד קדימה בפני כל האחרים, שאולי יחשדו בקשר שלנו – חשבתי, אם היית רוצה את עזרתי בוודאי היית קורא לי –”

מדהים בכמה דרכים שונות ניתן להרוג את החברה הכי טובה שלך על־ידי טיפשותך.

“אני –” לְסֵאת' היסס, ואז אמר בקול קטן, “טעיתי, נכון?”

“פעלת בדיוק כפי שהיית צריך לפעול, בהתחשב בנסיבות. אני

הוא זה שהיה שוטה.”

“אני מתנצל, אדוני, לחש לְסֵאת'.

“לו היית בא איתי, האם היית מסוגל להרוג את הטרול?” זו

אפילו לא הייתה השאלה הנכונה, השאלה הנכונה הייתה האם הארי עצמו היה מחשיב את לְסֵאת' כמספיק ועף החוצה שישים שניות מוקדם יותר, אבל בכל זאת...

“אני... אני לא בטוח, אדוני... אני לא ממש מתקבל בשמחה

באימוני הדרכוב בסליִת'רין, לא למדתי את התנועות לקללה

ההורגת – האם עליי ללמוד את האומנויות הללו כדי לשרת אותך טוב יותר, אדוני?”

“אני ממשיך להתעקש שאיני אדונך,“ אמר הארי.

“כן, אדוני.”

“אם כי,“ אמר הארי, “וזה לא פקודה, רק הערה, כל אחד צריך לדעת איך להגן על עצמו, במיוחד אתה. אני בטוח שהמורה להתגוננות יעזור לך מתוך עיקרון כללי, אם תבקש ממנו.”

לסאת’ לסטריינג’ קד ואמר, “כן, אדוני, אמלא אחר פקודותיך אם אוכל, אדוני.”

הארי היה מתלונן על שלא הובן כהלכה, אלמלא הובן כהלכה. לסאת’ עזב.

הארי בהה בקיר.

הוא באמת חשב שכבר הבין את כל הדרכים בהן היה טיפש, אחרי שבילה חצי יום בחשיבה על זה.

כנראה שזה פשוט היה עוד ביטחון־יתר מצידו.

אנחנו מבינים מה עשינו לא נכון? אמר הצד הסלית’ריני בקור. כן, חשב הארי.

הלבטים המוסריים שלך אפילו לא הגיוניים. אתה לא מרמה את לסאת’. עשית בדיוק את מה שלסאת’ חושב שעשית. לא היית צריך לתרץ תירוצים למה לסאת’ עוזר לך, היית יכול לומר שאתה פורע חוב על שהצלת אותו מהבריונים, היו שישה עדים לדרך־קרב הזה. הרמיוני מתה משום ששכחת משאב יקר ערך, ושכחת מלסאת’ משום ש... למה?

משום שזה שלסאת’ יהיה המשרת שלי נראה קצת אדוך האופלי? אמר הפלפאף בקול מנטלי קטן. כלומר... ההחלטה הזו בטח באה בעיקר ממני...

הצד הסלית’ריני של הארי לא ענה לזה במילים, רק הקרין בוז והבזיק תמונה של הגופה של הרמיוני.

תפסיק עם זה! צרח הארי פנימית.

כּפּעם הּבּאָה, אַמֶר סלִית־רִין בּקוֹל שֶׁל קֶרֶחַ, אַנִי מִצִּיעַ שֶׁנִּשְׁקִיעַ
יֹתֵר זִמָּן בַּחֲשִׁיבָה עַל מָה יַעִיל וְאַפְקִטִיבִי, וּפְחוּת בַּדַּאָגָה מִהַ יִגְרוּם
לָנוּ לְהִירָאוֹת יֹתֵר כִּמוֹ אַדוֹן אֹפֶל.

הַהֶעֱרָה הַתְּקַבְּלָה, חֲשַׁב הָאֵרִי, זֶה מָה שֶׁאַעֲשֶׂה.
לֹא, אַתָּה לֹא, אַמֶר סלִית־רִין. אַתָּה תַּחֲשׁוּב עַל עוֹד רִצִּיּוֹנְלִיזְצִיּוֹת
לְלִבֵּי הַקְּטַנּוּנִים שֶׁלְּךָ. אַתָּה תַּתְּחִיל לְהַקְּשִׁיב לִי אַחֲרֵי שֶׁהַחֲבֵר
הֵבֵא שֶׁלְּךָ יְמוֹת.

הָאֵרִי הַתְּחִיל לְדַאֵג שֶׁהוּא מִשְׁתַּגֵּעַ. הַשִּׁיחוֹת שֶׁהָיוּ לוֹ עִם
הַקּוֹלוֹת בְּרֹאשׁ שֶׁלוֹ הָיוּ שׁוֹנוֹת בְּדֶרֶךְ כָּלֵל.

הִילֶד־שֶׁנִּשְׁאָר־בַּחַיִּים

קָאָב

הָאֵרִי וִרַס דִּישְׁדֶּשׁ לְבָדוּ

כּוֹאֵב

הָאֵרִי הֵלֵךְ בַּמִּסְדְּרוֹנוֹת הַשְּׁקִטִים.

* * *

”מָה שְׁלוֹם מֶר פּוֹטֶר?” דֶּרֶשׁ פְּרוֹפֶסוֹר קוֹוִירֶל. מֵתַח אַפֶּף אַת
הָאִישׁ, אִי אֶפְשֶׁר הִיָּה לְקִרְוֹא לְזֶה דַּאָגָה, יֹתֵר כִּמוֹ מִיִּשְׁהוּ שֶׁמִּמֵּתִין
בַּמֶּאֱרֵב וּמִוֹדֵד אֶת הַזִּמָּן לְהַכּוֹת. הַגְּרִינְג־רִים בְּקוֹשֵׁי עִזְבוּ עִם מִדָּאָם
פּוֹמֶפְרִי לִפְנֵי שֶׁהַמּוֹרָה לְהַתְּגוֹנְנוֹת נִקְשׁ עַל דַּלְתָהּ וְנִכְנַס בְּלִי לְהַמֵּתִין
לְתִשׁוּבָתָהּ, וְדִיבֵר לִפְנֵי שֶׁהַסְּפִיקָה לֹא מִלֵּה. חֶלֶק מִמִּינְרוּוֹה תִּהְיֶה
בַּמְרוּחֵק הָאֵם הָאֵרִי פּוֹטֶר לְמַד אֶת הַמְּנַהֵג הַזֶּה מִהַמּוֹרָה שֶׁלוֹ
לְהַתְּגוֹנְנוֹת, לֹא מוֹדֵעַ לְכַאֵב שֶׁל אַחֲרִים כִּשְׁמֵשׁוּ אַחֵר מִעִסִּיק אֶת
מַחֲשַׁבְתּוֹ, אִוּ שְׂמָא זֶה בַּסֶּךְ הַכֹּל פֶּגַם יִלְדוּתִי שֶׁהָאִישׁ הַזֶּה לֹא הִצְלִיחַ
לְהִפְטֹר מִמֶּנּוּ.

”מֶר פּוֹטֶר חִדֵּל מִלְשִׁמּוֹר עַל גּוֹפְתָהּ שֶׁל הַעֲלָמָה גְּרִינְג־רִ,“ הִיא
אִמְרָה, מִכְּנִיסָה חֶלֶק מִהַקּוֹר שֶׁהַרְגִישָׁה לְקוֹלָהּ. הִיא הִיִּתְתָה
מִשׁוֹכְנַעַת שֶׁהַמּוֹרָה לְהַתְּגוֹנְנוֹת לֹא הַרְגִישָׁה אֶת אוֹתָהּ מִיִּדְתָּ אֲבָל
כִּמוֹהָ, הָאִישׁ לֹא אִמֵּר מִלֵּה אַחַת עַל הַרְמִיוֹנֵי גְּרִינְג־רִ. שֶׁהוּא יִדְרוֹשׁ

דרישות ממנה – "אני מאמינה שהוא הלך לארוחת הערב."
 "לא שאלתי על מצבו הפיזי של הילד! האם את – האם הוא –"
 פרופסור קווירל החווה תנועה חדה, כאילו לציין מחשבה שאין לו
 מילים בשבילה.

"לא במיוחד", היא אמרה. היא הייתה במרחק של בערך
 שלושים שניות מלהורות למורה להתגוננות לצאת מהמשרד שלה.
 פרופסור קווירל החל לצעוד הלך ושוב בגבולות הצרים של
 המשרד שלה. "העלמה גריינג'ר הייתה היחידה אשר לדאגותיה
 הקשיב – כשהיא איננה – כל הבלמים על חוסר-הזהירות של הילד
 הוסרו. אני רואה זאת כעת. מי עוד ישנו? מר לונגבוטום? מר פוטר
 לא מעמיד פנים שהם שקולים. פליטיק? הדם הגובליני שלו יקרא
 לנקמה. מר מאלפוי, לו היה שב? לאיזו מטרה? סנייפ? אסון מהלך.
 דמבלדור? פחה. האירועים כבר מתקדמים לכיוון קטסטרופה, יש
 לכוון אותם בכיוון אליו לא ילכו באופן טבעי. למי מר פוטר עשוי
 להקשיב, שלא ידבר איתו בדרך כלל? סדריק דיגורי לימד אותו,
 אבל מה מר דיגורי יאמר כעצה? לא ידוע. מר פוטר שוחח ארוכות
 עם רמוס לופין. האם לופין ידע את המילים לומר, את המעשה
 לעשות, את הקורבן שיש להקריב כדי לשנות את כיוון הילד?"
 פרופסור קווירל הסתובב לעברה. "האם רמוס לופין ניחם את אלה
 שהיו באבל או עצר את אלה שהונעו למעשים נמהרים, במהלך
 זמנו במסדר עוף-החול?"

"אין זו מחשבה רעה", היא אמרה לאיטה. "אני מאמינה שמר
 לופין היה קול מרסן לג'יימס פוטר פעמים רבות במהלך ימיהם
 בהוגוורטס."

"ג'יימס פוטר", אמר פרופסור קווירל, עיניו מצטמצמות.
 "הילד אינו דומה לג'יימס פוטר. האם את בטוחה בהצלחת
 התוכנית הזו? לא, אין זו השאלה הנכונה, אנחנו לא מוגבלים
 לתוכנית אחת. האם את משוכנעת שזה יהיה מספיק, שאין צורך
 להתחיל בתוכניות אחרות? כשהיא נשאלת כך, השאלה עונה

לעצמה. יש להימנע מהדרך המובילה לאסון בכל נקודת התערבות אפשרית." המורה להתגוננות חזר לצעוד הלוך ושוב בגבולות משרדה, מגיע לקיר אחד, מסתובב על עקבו, צועד לשני.

"אני מתנצלת, פרופסור," היא לא טרחה להסתיר את החדות בקולה, "אבל הגעתי לגבול הסיבולת שלי להיום. אתה רשאי ללכת."

"את." פרופסור קווירל הסתובב, והיא גילתה שהיא מביטה ישירות בעיניים של קרח כחול. "את היית הראשונה עליה היית חושב אחרי העלמה גריינג'ר, למנוע מהילד לעשות מעשי שטות. האם כבר עשית כמיטב יכולתך? מובן שלא."

איך הוא מעז לומר זאת. "אם אין לך עוד מה לומר, פרופסור, אז לך."

"האם הקונפדרציה שלך הסיקה מי אני באמת?" המילים נאמרו ברוגע מטעה.

"כן, למעשה. כעת –"

קסם טהור, כוח טהור התרסק לתוך החדר כמו הבזק ברק, כמו קול רעם מהדהד באוזניה שהחריש את חושיה האחרים, הניירות על שולחנה מועפים לא ברוח קסומה אלא בעוצמה קסומה טהורה. ואז הכוח דעך, מותר רק את תעודות הפטירה של הרמיוני גריינג'ר מרחפות באוויר לרצפה.

"אני דיוויד מונרו, שנלחם בוולדמורט," אמר הגבר, עדיין בנימה רגועה. "הקשיבי למילותיי. אסור להרשות לילד להמשיך במצב המחשבתי הזה. הוא ייעשה מסוכן. ייתכן שכבר עשית כל מה שביכולתך. אך עם זאת, אני חושב שזהו מאורע נדיר ביותר, והוא נאמר הרבה יותר משהוא באמת נעשה. אני חושד שעשית רק מה שאת עושה בדרך כלל. אינני יכול להבין באמת מה מניע אחרים לשבור את המגבלות שלהם, משום שמעולם לא היו לי כאלה. אנשים נותרים פסיביים להפליא כאשר הם ניצבים מול המוות. סביר יותר שפחד ממבוכה פומבית או אובדן פרנסה יניעו בני־אדם

למעשי קיצון ולשבור את ההרגלים שלהם. מהצד השני של המלחמה, לאדון האופל היו תוצאות מצוינות עם קללת הקרושיאטוס, שהופעלה בשיקול דעת על משרתים מסומנים באות שאינם יכולים להימלט מעונש אלא באמצעות הצלחה, בלי שמאמץ סביר יתקבל. דמייני את המצב התודעתי שלהם בעצמך, ושאלי את עצמך האם באמת עשית כל שביכולתך כדי להסיר את הארי פוטר מהמסלול הזה.

"אני גריפינדורית ואני לא נוטה להיות מונעת על-ידי פחד," היא רתה בחזרה. "אתה תנהג בנימוס במשרד שלי!"

"אני חושב שפחד הוא מניע מצוין, ופחד הוא אכן זה שמניע אותי עכשיו. את-יודעת-מי, על כל הזוועה שלו, עדיין ציית לגבולות מסוימים. על-פי שיקול הדעת המקצועי שלי, בתור קוסם שווה ערך לדמבלדור או לזה-שאיך-לנקוב-בשמו, הילד יכול להצטרף לשורותיהם של אלה שטקסיהם חקוקים על קברים של מדינות. אין זו דאגה בטלה, מְקִגוֹנְגֵל, כבר שמעתי מילים שמעוררות חשש חמור ביותר."

"אתה משוגע? אתה חושב שמר פוטר מסוגל – זה מגוחך. מר פוטר לא יכול –"

תמונה חסרת מילים חצתה את תודעתה, טלאי של זכוכית על כדור פלדה.

"– מר פוטר לא יעשה דבר כזה!"

"בחירתו המפורשת אינה נדרשת. מר פוטר אולי אינו נראה לך זדוני. האם הוא נראה לך כחסר-זהירות ברגע שהחליט על מטרה? אני אומר שוב שיש לי סיבה ספציפית לדאגה החמורה ביותר האפשרית!"

"האם דיברת על כך עם המנהל?" היא שאלה לאט.

"זה יהיה גרוע יותר מחסרת-תועלת. דמבלדור לא יכול להגיע לילד. במקרה הטוב ביותר הוא חכם מספיק כדי לדעת זאת ולא להחמיר את המצב. לי חסר את המצב התודעתי הדרוש. את זו ש –"

אבל אני רואה שאת עדיין מחפשת אחרים שיושיעו אותך. "המורה להתגוננות פנה ממנה וצעד לעבר הדלת. "אני חושב שאתייעץ עם סוורוס סנייפ. האיש הוא אמנם אסון מהלך, אבל הוא יודע זאת, וייתכן שתהיה לו הבנה גדולה יותר של מצב־הרוח של הילד. באשר לך, גברתי, דמייני שאת לקראת סוף חייך, ביודעך שבריטניה – אבל לא, בריטניה אינה מדינתך האמיתית, נכון? דמייני שאת בסוף חייך והאפלה אוכלת בקירות הדועכים של הוגוורטס, ביודעך שהתלמידים שלך ימותו איתך, נזכרת ביום הזה ומבינה שיש עוד משהו שהיית יכולה לעשות."

פּוּק 93

תּפּקִיִּדִיִּחַ, תּלֶק ד'

הארי נכנס לאולם הגדול, הביט סביב לרגע, לקח מספיק קלוריות כדי לקיים את עצמו, יצא החוצה, עטה שוב את הגלימה שלו ומצא פינה קטנה אקראית לאכול בה. לראות את התלמידים האחרים בשולחנות שלהם –

להרגיש גועל כשאתה מסתכל על בני־אנוש אחרים זה לא סימן טוב, אמר הפּלפּאָף. זה לא הגיוני להאשים אותם על כך שלא היו להם ההזדמנויות שהיו לך ללמוד את מה שלמדת. חוסר פעולה במצבי חירום לא קשור לאנוכיות של אנשים. הטיית הנורמליות, כמו התרסקות המטוס ההיא בטנר־משהו שבה מעט אנשים רצו החוצה וברחו אבל רוב האנשים פשוט ישבו במקומות שלהם ולא זזו בזמן שהמטוס שלהם עלה באש, פשוטו כמשמעו. תראה כמה זמן לקח לך להתחיל לזוז.

שנאה לא משרתת שום מטרה מועילה, אמר גריפּינְדוּר. זה פשוט יפגום באלטרואיזם שלך.

נסה לחשוב על שיטת אימון שתוכל להשתמש בה כדי למנוע מזה לקרות בפעם הבאה, אמר רייבנקלו.

אני אלך וארשום את התחזית הניסיונית, אמר סליִתְרִין, שתמיד נצפה בדיוק כמה שיחזה עליידי ההשערה שאי אפשר להציל אנשים, אי אפשר ללמד אנשים, והם לעולם לא יעזרו לנו בשום דבר חשוב. בנוסף, אנחנו צריכים למצוא דרך לעקוב אחרי כל

הפעמים בהן אני צודק.

הארי התעלם מהקולות בראש שלו ופשוט אכל פרוסות טוסט מהר ככל שהיה יכול. כמדיניות כללית זו לא הייתה תזונה נכונה, אבל יוצא־דופן של פעם אחת לא הזיקו כל עוד פיצה עליהם ביום הבא.

באמצע בים, צללית כסופה בוערת של עוף־חול עפה משום מקום ואמרה, בקולו של אדם זקן ועייף, "אנא הסר את הגלימה שלך, הארי, יש לי מכתב למסור לך."

הארי השתעל קצת, בלע קצת טוסט שירד בקנה הלא נכון, נעמד, הסיר את גלימת ההיעלמות, אמר בקול רם "תגיד לדמבלדור שאמרתי בסדר," ואז התיישב והמשיך לאכול את הטוסט שלו. הטוסט נעלם עד שדמבלדור הגיע לכרך של הארי, נושא ניירות מקופלים בידו; נייר אמיתי, עם שורות, לא קלף של קוסמים. "האם זה –" שאל הארי.

"מאביך ומאימך," אמר הקוסם הזקן. ללא מילים נוספות, דמבלדור נתן לו את הניירות המקופלים, והארי קיבל אותם בלי מילים. הקוסם היסס, ואז אמר בשקט, "המורה להתגוננות אמר לי לרסן את עצותיי, וחשבתי את אותו הדבר כשניתן לי זמן לחשוב. תמיד לקח לי זמן רב מדי ללמוד את מעלותיה של השתיקה. אבל אם אני טועה, עליך רק לומר את המילה –"

"אתה לא טועה," אמר הארי. הוא השפיל את מבטו אל הניירות המקופלים עם השורות, מרגיש את הבחילה בבטנו שהייתה הדרך שבה גופו ציין תחזית פסימית חזקה. ההורים שלו לא באמת ינשלו אותו, ולא היה הרבה שהיו יכולים לעשות לו (חלק ממנו עדיין פחד בצורה מוחשית מאוד שיילקחו ממנו זכויות טלוויזיה, לא משנה כמה זה היה לא הגיוני עכשיו). אבל הוא יצא מהתפקיד שהורים יצפו מילד שהיה, באמונות הפנימיות שלהם, נמוך מהם בהיררכיה. יהיה טיפשי לצפות למשהו מלבד זעם מלא תרעומת, כעס צדקני, כשהתנהגת ככה למישהו שחשב שהוא עליון עליך.

“אחרי שתקרא את זה, אמר המנהל, “אני מאמין שמוטב שתגיע לאולם הגדול מיד, הארי. ישנה הודעה שתרצה לשמוע.”

“אני לא מעוניין בלוויות –”

“לא. לא זה. בבקשה, הארי, בוא ברגע שתסיים לקרוא, ועשה כן בלי הגלימה שלך. האם תעשה זאת?”

“כן.”

הקוסם הזקן עזב.

הארי נאלץ להכריח את עצמו לפתוח את המכתב. הדבר החשוב הוא לשמור על הקרובים והחברים הפגיעים שלך מחוץ לכלל סכנה, זה עשוי להישמע קלישאתי אבל כמיטב יכולתו של הארי להעריך, ההיגיון היה תקף. מערכות יחסים פגועות ניתן לתקן אחר כך.

במכתב הראשון נכתב, בכתב יד שדרש ריכוז זהיר מצד הארי כדי להבינו,

בן,

לא משנה מה קראת בספרים, לשמור עלינו מחוץ לכלל סכנה זה לא חשוב כמו שיהיו מבוגרים שיכולים לעזור לך כשאתה בצרות. החלטת בלי לתת לנו לומר מילה, שננטוש אותך בגלל 'הצד האפל שלך'. הרוח של שייקספיר יודעת שראיתי דברים בשנה האחרונה שלא חלמתי עליהם בפילוסופיות שלי – לפעמים אני תוהה האם אימא שלך לא סתם משתפת פעולה עם ההזיה שלי והרשויות לקחו אותך כשהתחלתי לחשוב שאתה משתמש בקסם – אז אינני יכול להכחיש שזה אפשרי שהצלחת לפתח איזה... אני לא בטוח איך לקרוא לזה, אבל 'צד אפל' זה טרומי מדי אם אנחנו לא יודעים מה קורה. אתה בטוח שזה לא כישרון טלפתי מתפתח ושאתה לא פשוט קולט את מה שיש בתודעות של קוסמים אחרים סביבך? המחשבות שלהם עשויות להיראות מרושעות לילד שגדל בציוויליזציה שפויה יותר. אלה השערות לא מבוססות, אני מודה, אבל גם אתה לא צריך לקפוץ למסקנות.

שני הדברים הכי חשובים שאני רוצה לומר לך הם אלה. ראשית, בן, אני בטוח לחלוטין ביכולתך להישאר בצד האור של הכת כל

עוד תבחר לעשות זאת, ואני בטוח לחלוטין שתבחר לעשות זאת. אם יש רוח איזמה שלוחשת הצעות נוראות באוזניך, פשוט תתעלם מההצעות האלה. אני מרגיש את הצורך להדגיש שאתה צריך להקדיש מאמץ מיוחד להתעלם מהרוח המרושעת אפילו אם היא מציעה מה שנראה כמו רעיונות יצירתיים ונפלאים ואני מקווה שאני לא צריך להזכיר לך את התקרית עם הפרויקט המדעי, שאני מודה שהיא הגיונית הרבה יותר אם אתה נאבק עם דיבוק של שד.

הדבר השני שיש לי לומר הוא שאתה לא צריך לדאוג שאימא או אני הולכים לנטוש אותך בגלל 'הצד האפל' שלך. אומנם לא ציפינו שתקבל כוחות קסם או שתפתח זיקה לקסם שחור, אבל כן ציפינו שתהפוך למתבגר. וזו, אם תחשוב על זה מנקודת המבט של אביך המסכן, מחשבה מדאיגה כשלעצמה כשזה נוגע לילד שבגיל תשע היה הגורם לזימון של חמש כבאיות. ילדים מתבגרים. לא אשקר לך ואומר שתרגיש קרוב אלינו בגיל 20 כמו שאתה מרגיש עכשיו. אבל אימא שלך ואני נרגיש קרובים אליך בדיוק אותו דבר כשנהיה זקנים ואפורים ונציק לרובוטים של ביתהאבות. ילדים תמיד גדלים ומתרחקים מההורים שלהם, והורים תמיד עוקבים אחריהם מאחור, מציעים עצות מועילות. ילדים מתבגרים, והאישיות שלהם משתנה, והם עושים דברים שההורים שלהם היו מעדיפים שלא יעשו, והם מתנהגים בחוסר כבוד כלפי ההורים שלהם וגוררים אותם מבתי הספר הקסומים שלהם, וההורים ממשיכים לאהוב אותם בכל מקרה. זו דרך הטבע. אם כי במקרה שעוד לא הגעת לגיל ההתבגרות ושנות הנעורים שלך יהיו גרועות מזה בצורה פרופורציונית, אנחנו שומרים לעצמנו את הזכות לשנות את ההחלטה הזו.

לא משנה מה קורה, זכור שאנחנו אוהבים אותך ושתמיד נאהב אותך לא משנה מה. אני לא יודע אם לאהבה שלנו יש כוח קסום כלשהו בחוקים שלך, אבל אם יש לה, אל תהסס לנצל אותה.

עם כל זה... הארי, מה שעשית שם לא מקובל. אני חושב שאתה יודע את זה. ואני גם יודע שעכשיו זה לא הזמן להרצות לך על זה. אבל אתה מוכרח לכתוב לנו ולספר לנו מה קורה. אני יכול להבין היטב מדוע תרצה שנילקח מבית הספר שלך מיד, ואני יודע שאנחנו לא יכולים להכריח אותך לעשות שום דבר, אבל בבקשה, הארי. תהיה הגיוני ותבין עד כמה אנחנו מבוועתים.

אני רוצה לומר לך שאסור לך בתכלית האיסור להתעסק עם קסם

שהמבוגרים סביבך יחשבו שהוא לא בטוח, אבל למיטב ידיעתי, המורים בבית־הספר שלך נותנים שיעורים מתקדמים בהעלאה באוב כל יום שני. בבקשה, בבקשה הפעל זהירות רבה ככל שהמצב שלך מאפשר, באיזה מצב שלא תהיה. על אף התקציר החפוז מאוד שלך אין לנו שמץ של מושג מה קורה ואני מקווה שתכתוב לנו מה שרק תוכל. ברור שאתה מתבגר, לפחות במובנים מסוימים, ואני אנסה לא להתנהג כמו ההורה מספר הילדים שרק מחמיר את המצב – אם כי אני מקווה שאתה מעריך עד כמה זה קשה – ולאימא שלך היו כמה דברים מפחידים לומר לי על איך עולם הקוסמים נותר סודי ואני יודע שאני עלול לסבך אותך בצרות אם אעשה גלים. אינני יכול לומר לך להימנע מכל דבר מסוכן, משום שבית־הספר שלך מסוכן והמנהל שלך לא נותן לך ללכת. אינני יכול לומר לך שאסור לך לקחת אחריות על כל מה שקורה מסביבך, משום שלמיטב ידיעתי יכולים להיות ילדים אחרים בצרות. אבל זכור שאין זו האחריות המוסרית שלך להגן על מבוגרים, התפקיד שלהם הוא להגן עליך, וכל מבוגר טוב יסכים עם זה. אנא כתוב לנו וספר לנו עוד ברגע שתוכל.

שינינו נואשים לעזור. אם יש משהו שאנחנו יכולים לעשות, כל דבר, בבקשה תאמר לנו מיד. אין דבר שיכול לקרות לנו שיהיה גרוע מלגלות שמשוהו קרה לך.

אוהב,

אבא.

בדף האחרון נכתב רק,

הבטחת לי שלא תיתן לקסם לקחת אותך ממני. לא גידלתי אותך להיות ילד שמפר הבטחה לאימא שלו. אתה מוכרח לחזור בשלום, משום שהבטחת.

אוהבת,

אימא.

לאט, הארי הוריד את המכתבים והחל ללכת לעבר האולם הגדול. ידיו רעדו, כל גופו רעד, ונראה שנדרש מאמץ גדול לא לבכות; והוא ידע שאסור לו לעשות זאת. הוא לא בכה כל היום. והוא לא יבכה. לבכות זה כמו להודות בתבוסה. וזה לא נגמר. אז הוא לא יבכה.

* * *

האוכל שהוגש באולם הגדול באותו הערב היה פשוט; טוסט, חמאה, גבינה, מים ומיץ תפוזים, דייסת שיבולת-שועל ודברים פשוטים נוספים, בלי קינוח. חלק מהתלמידים עטו גלימות שחורות פשוטות בלי צבעי הבית שלהם. אחרים עדיין עטו את שלהם. זו הייתה צריכה להיות עילה לריב, אבל במקום זאת היה שקט, קול של אנשים אוכלים מבלי לדבר. צריך שני צדדים בשביל וויכוח, ואחד הצדדים, בלילה הזה, לא ממש היה מעוניין בוויכוח.

סגנית המנהל מינרווה מְקִגֶּוֹנְגֶּל ישבה בשולחן המורים ולא אכלה. היא הייתה צריכה לאכול. אולי תאכל בעוד זמן מה. אבל היא לא הצליחה להכריח את עצמה כרגע.

לגריפינדור יש רק דרך אחת. נדרש למינרווה רק זמן קצר כדי להיזכר בכך, לאחר שלמרות עידודיו של המורה להתגוננות, תודעתה נותרה ריקה ממזימות מתוחכמות לנסותן. אין זו דרכו של גריפינדור; או אולי מוטב שתאמר שלא זו דרכה שלה, אלבוס כן התנסה במזימות... אך עם זאת כשחשבה על ההיסטוריה שלהם, לא היו מזימות ברגע המשבר, לא תחכום ומשחקים כמוצא אחרון. בשביל אלבוס דמבלדור, כמו גם בשבילה, הכלל במקרי קיצון הוא להחליט מה הדבר הנכון לעשות ולעשות אותו, לא משנה מה המחיר לעצמך. אפילו אם זה אומר לפרוץ את המגבלות שלך, או לשנות את תפקידך, או לוותר על התמונה שיש לך של עצמך. זה היה המוצא האחרון של גריפינדור.

דרך כניסה צדדית באולם הגדול היא ראתה את הארי פוטר חומק פנימה בשקט.

הגיע הזמן.

פרופסור מינרווה מְקִגֶּוֹנְגֶּל התרוממה מכיסאה, יישרה את השפיץ השחוק של מצנפתה, והלכה לאיטה לעבר דוכן הנאומים של שולחן המורים.

הקולות באולם הגדול, שכבר היו מהוסים, דעכו לגמרי כשכל התלמידים פנו להביט בה.

"כולכם שמעתם כבר," היא אמרה, קולה לא לגמרי יציב. "שהרמיוני גריינג'ר נהרגה. היא לא אמרה את המילים בקול, מכיוון שכולם שמעו כבר." בדרך כלשהי, טרול הוברח לטירת הוגוורטס מבלי להפעיל את אזעקת לחשי ההגנה העתיקים שלנו. בדרך כלשהי הטרול הצליח לפצוע תלמידה, מבלי אזעקה מלחשי ההגנה שלנו, עד שמתה. חקירות נערכות כדי לקבוע כיצד זה קרה. חבר המנהלים נפגש כדי להחליט איך בית-הספר הוגוורטס יגיב. בבוא הזמן הצדק ייעשה. בינתיים ישנו עניין אחר של צדק, שיש לטפל בו מיד. ג'ורג' וויזלי, פרד וויזלי, אנא בואו ועמדו לפני כולנו."

התאומים וויזלי החליפו מבטים במקום מושבם בשולחן גריפינדור, ואז נעמדו והלכו לעברה, לאט, באירצון; ומינרווה הבינה שהתאומים וויזלי חושבים שהיא עומדת לסלק אותם.

הם באמת חשבו שהיא תסלק אותם.

זה מה שהולידה התמונה של פרופסור מקגונגל שחיה בראשם. התאומים וויזלי הלכו לדוכן הנואמים, מביטים מעלה אליה בפנים מפוחדות אך נחושות; והיא הרגישה משהו בליבה נשבר עוד קצת.

"אינני עומדת לסלק אתכם," היא אמרה, ונעצבה עוד למראה המבט המופתע שעל פניהם. "פרד וויזלי, ג'ורג' וויזלי, סובו והביטו בחבריכם ללימודים, תנו להם לראות את פניכם."

עדיין נראים מופתעים, התאומים וויזלי עשו זאת.

היא גייסה את כל הפלדה שבליבה, ואמרה את הדבר הנכון.

"אני מתביישת," אמרה מינרווה מקגונגל, "באירועי היום. אני מתביישת שהיו רק שניים מכם. מתביישת במה שעשיתי לגריפינדור. מכל הבתים, בית גריפינדור היה זה שהיה צריך לעזור כשהרמיוני גריינג'ר הייתה בצרה, כשהארי פוטר קרא לאמיצים לסייע לו. זה נכון, תלמיד שנה שביעית היה יכול לעכב את הטרול

בזמן החיפוש אחר העלמה גריינג'ר. ואתם הייתם צריכים להאמין שראש בית גריפינדור, "קולה נשבר", "הייתה מאמינה בכם, אם הייתם ממרים את פיה כדי לעשות את הדבר הנכון, במקרים שלא חזתה מראש. והסיבה שלא האמנתם לכך, היא שמעולם לא הראיתי לכם זאת. לא האמנתי בכם. לא האמנתי במעלות של גריפינדור עצמו. ניסיתי למעוך את ההתרסה שלכם, במקום לאמן את האומץ שלכם לחוכמה. מה שלא היה הדבר שמצנפת המיון ראתה בי כשמיינה אותי לגריפינדור, בגדתי בכך. הצעתי את התפטרותי למנהל מתפקיד סגנית המנהל ומתפקיד ראש בית גריפינדור."

* * *

נשמעו קריאות תדהמה ובהלה, ולא רק משולחן גריפינדור, כשליבו של הארי קפא בחזהו. הארי צריך לרוץ קדימה, לומר משהו, הוא לא התכוון שזה –

* * *

מינרווה לקחה נשימה עמוקה, והמשיכה. "עם זאת, המנהל סירב לקבל את התפטרותי," היא אמרה. "אז אמשך לשרת, ואנסה לתקן את מה שעשיתי. עליי למצוא דרך כלשהי ללמד את תלמידי לעשות את מה שנכון. לא את מה שבטוח, לא את מה שקל, לא את מה שנאמר לנו לעשות. אם כל מה שאני יכולה ללמד אתכם הוא להגיש את החיבורים שלכם בזמן, אין טעם לבית גריפינדור. הדרך הזו תהיה קשה ביותר עבורי, ואולי בעבור כולנו. אבל אני יודעת כעת שבעבר בחרתי בדרך הקלה."

היא ירדה מדוכן הנואמים, הלכה לעבר התאומים וויזלי. "פרד וויזלי, ג'ורג' וויזלי," היא אמרה. "לא תמיד עשיתם את הדבר הנכון. דרך החוכמה לא נחה בהתרסה מופגנת וחסרת טעם כנגד סמכות. אך עם זאת היום הוכחתם שאתם האחרונים בבית שלנו ששרדו את הטעויות שלי. משום שהיה זה הדבר הנכון

לעשות, קראתם תיגר על איום בסילוק וסיכנתם את חייכם בהתמודדות מול טרול הרים. בעבור האומץ היוצא מגדר הרגיל שלכם, אני מעניקה לכל אחד מכם מאתיים נקודות לגריפינדור. שוב מבטי ההלם על פניהם, שוב הכאב כמו סכין בליבה. היא פנתה להביט בתלמידים האחרים.

"לא אעניק נקודות לרייבנקלו," היא אמרה. "אני חושדת שמר פוטר לא ירצה בהן. אם אני טועה, הוא רשאי לתקן אותי ולקחת כמה נקודות בית שירצה. אבל בשביל מה שזה שווה, מר פוטר, אני," קולה גמגם, "אני מצטערת –"

* * *

"מספיק!" צרח הארי, ואז, שוב, "מספיק." המילה נתקעה בגרונו. "את לא צריכה, פרופסור." משהו בתוכו התעוות, מאיים לקרוע אותו לגזרים, כמו ידי ענק שתולשות אותו לשתיים. "ר" ואסור לך לשכוח את סוזן בונז, ואת רון וויזלי – גם הם עזרו, הם גם צריכים לקבל נקודות בית –"

"העלמה בונז ומר וויזלי הצעיר?" שאלה פרופסור מקגונגל. "רובאוס לא אמר על כך דבר – מה הם עשו?"

"העלמה בונז ניסתה לשתק את מר האגריד כשניסה לעצור אותי, ומר וויזלי ירה בנוויל כשנוויל ניסה לעצור אותי, שניהם צריכים לקבל נקודות, וכך גם נוויל," הארי לא חשב לדמיין זאת לפני כן, מה נוויל מרגיש עכשיו, אבל ברגע שחשב, הוא ידע, "משום שנוויל ניסה לעשות משהו, אפילו אם זה לא היה הדבר הנכון, לעשות את הדבר הנכון זה השיעור השני, אפשר להתחיל להתאמן בזה אחרי שלמדת לעשות משהו בכלל –"

"עשר נקודות להפלפאף, העלמה בונז," אמרה פרופסור מקגונגל, קולה נשבר באמצע. "עשר נקודות לגריפינדור, רון וויזלי, המשפחה שלך זכתה לכבוד רב היום. ועשר נקודות להפלפאף לנוויל לונגבוטום, על שהתנגד למר פוטר ועשה את מה

שהוא חשב לנכון –

“לא!” צרח קול צעיר משולחן הפלפאף, ולווה בקול חנק יחיד. הארי הביט לשם והחזיר את מבטו במהירות לפרופסור מְקַגְנֶגֶל ואמר, בקול יציב ככל שהצליח, “נוויל צודק, בעצם, את לא יכולה לתת אפס נקודות על החלק שבו אתה עושה את הפעולה הנכונה, זה גם שולח את המסר הלא נכון, אבל הוא היה בחצי הדרך לשם אז זה יכול להיות חמש נקודות במקום.”

פרופסור מְקַגְנֶגֶל נראתה, לרגע, כאילו היא לא יכולה לחשוב על מה לומר; אבל אז עיניה הלכו למקומו של נוויל בשולחן, והיא אמרה, “כרצונך, מר פוטר. מה זה, העלמה בונז?”

הארי הביט וראה שסוזן בונז צעדה קדימה, מנגבת את עיניה שלה, והילדה ההפלפאפית אמרה, “למעשה – פרופסור מְקַגְנֶגֶל – גנרל פוטר לא ראה את זה – אבל קפטן וויזלי ואני לא היינו היחידים שניסו להפריע להאגריד אחרי שנמלט, לפני שחלק מהתלמידים המבוגרים עצרו אותנו. אבל הצלחנו להאט את מר האגריד לדקה, כדי שגנרל פוטר יוכל להימלט.”

“את צריכה לתת נקודות גם להם,” אמר רוֹן וויזלי משולחן גריפינדור. “או שאני לא אקח שום נקודות.”

“מי עוד?” שאלה פרופסור מְקַגְנֶגֶל, קולה רועד מעט.

שבעה ילדים אחרים נעמדו.

מה זה היה שהצד הסלית'ריני שלנו אמר על לחזות ששום דבר לא יעבוד אף פעם? שאל הפלפאף.

משהו בהארי נשבר, כך שנאלץ להשקיע את כל כוחו כדי להחזיק את עצמו.

* * *

כשהכל נאמר, והכל נעשה, מינרווה הלכה למקום שבו עמד הארי פוטר. על אף שלא הייתה זו המיומנות הגדולה ביותר שלה היא הטילה מסביבם לחש שיטשטש ראייה, ועמעמה קול לאחר

מחשבה נוספת.

"את, את לא היית צריכה –" אמר הארי פוטר. "את לא היית צריכה לומר –" הוא נשמע כאילו הוא נחנק. "פ־רופסור, כל מה שאמרתי לך היה פוגע, ומלא שנאה, ולא נכון –" "אני כבר יודעת את זה, הארי," היא אמרה. "אף על־פי כן, רציתי להיות טובה יותר." הייתה תחושה של קלילות בליבה, כמו שאדם היה מרגיש אחרי שהיה קופץ מצוק, כשרגליו כבר לא מחזיקות את גופו. היא לא הייתה בטוחה שהיא יכולה לעשות זאת, היא לא ידעה את הדרך; אך עם זאת, בפעם הראשונה נראה אפשרי שבית־הספר הוגוורטס לא יהפוך לרוח עצובה של עצמו כשתהפוך למנהלת.

הארי הביט בה, ואז השמיע צליל מוזר שנשמע כאילו בקע בכוח מגרונו, וכיסה את פניו בידיו.

אז היא כרעה ברך וחיבקה אותו. יכול להיות שזה לא נכון, אבל יכול להיות שזה נכון, והיא לא תיתן לחוסר־הוודאות לעצור אותה; הגיע הזמן שתתחיל ללמוד אומץ של גריפינדור, כדי שתוכל ללמד אותו לתלמידיה.

"הייתה לי אחות פעם," היא לחשה. רק זאת, וזה הכל.

* * *

רק לוודא, אמר חלק מהארי, בעוד שאר הוויתו מתייפחת בזרועותיה של פרופסור מקגוונגל, זה לא אומר שקיבלנו את המוות של הרמיוני נכון?
לא אמרה כל שאר הוויתו, כל חלק מתודעתו בהסכמה פה אחד, חום וקור ומקום חבוי של פלדה. לעולם, לעולם, אף פעם.

* * *

קוסם עתיק, שעבורו הלחש היה חסר משמעות, הביט בשניהם, במכשפה ובקוסם הצעיר המתייפח. אלבוס דמבלדור חיך במבט

**
*

דפּרטיימ, דלֵק ט'

**
*

מוזר ועצוב בעיניו, כמו מישהו שעשה צעד נוסף לעבר יעד לא ידוע.

* * *

המורה להתגוננות הביט בשניהם, באישה ובילד הבוכה. עיניו היו קרות מאוד ומחושבות מאוד. הוא לא חשב שזה יהיה מספיק.

* * *

היה זה למחרת בבוקר כשהתגלה כי הגופה של הרמיוני גריינג'ר נעלמה.

תּפּקִידִי, תּלֵק פּ

הפגישה הראשונה:

בשעה 6:07 בבוקר של 17 באפריל, 1992, השמש בדיוק עלתה מעל האופק כפי שהוא נראה מטירת הוגוורטס, מסוננת דרך הווילונות המשוכים בחדר של בני השנה הראשונה של רייבנקלו, צבעו האדום־כתום של השחר לא משתנה הרבה דרך הבד הלבן שכיסה את החלונות, לא מעיר את הבנים הרגילים ללוח זמנים חורפי.

במיטה אחת מני רבות, ישן הארי פוטר שנת תשיות.

בשקט נפתחה הדלת.

בשקט הלכה דמות לאורך החדר.

הדמות הגיעה למיטתו של הארי פוטר.

הדמות הניחה יד על כתפו של הילד הישן, שנבהל וצווח.

אף אחד אחר לא שמע.

"מר פוטר, צייץ הגבר הקטן, "המנהל ביקש את נוכחותך ברגע

זה."

לאט התיישב הילד במיטתו, ידיו מתעסקות במשהו מתחת לשמיכה. הוא ציפה להרגיש גרוע בהרבה כשיתעורר הבוקר. זה הרגיש... לא בסדר, שהמוח שלו מתפקד עכשיו, שהמחשבות שלו עדין בתנועה, שהוא אינו משותק בבכי למשך שבוע לפחות. הילד ידע שאין זו תגובה אדפטיבית, שמוחות יתפתחו להתנהג כך. הצד

האפל שלו בהחלט לא יעשה זאת. ועדיין, זה הרגיש לא בסדר להיות חי וצלול הבוקר.

אבל הנחישות שלו להחיות את הרמיוני הרגישה – מִסְפָּקָת, כאילו הוא כבר עושה את הדבר הנכון, צועד בדרך הנכונה. והיא תוחזר, וזה כל העניין; יגון היה שקול לוותר. לא נותר עוד דבר להחליט, שום עמימות, שום קונפליקט שיקרע אותו, ושום צורך לזכור את מה שראה –

“אני אתלבש”, אמר הארי.

פרופסור פליטיק נראה כמדבר בחוסר רצון, אך עדיין אמר בקולו הגבוה, “המנהל הדגיש שעליך לבוא למשרדו מיד וללא שהות, מר פוטר. אני מתנצל.”

פחות מדקה לאחר מכן – פרופסור פליטיק שלח אותו ישירות למשרד המנהל דרך רשת הפלו הפנימית של הוגוורטס – הארי מצא את עצמו, עדיין בפיג'מה, ניצב מול אלבוס דמבלדור. סגנית המנהל גם היא ישבה בכיסא אחר, והמורה לשיקויים ארב בקרבת מקום בינות למכשירים המוזרים, לכוד בפיהוק גדול בדיוק כשהארי נכנס דרך האח.

“הארי”, אמר המנהל בלי הקדמה, “לפני שאומר את מה שעלי לומר כעת, עליי לומר לך שהרמיוני גריינג'ר באמת מתה. לחשי ההגנה תיעדו זאת ויידעו אותי. האבנים עצמן אמרו שמכשפה נהרגה. בחנתי את גופתה במקום שבו נחה והיא הייתה גופתה האמיתית של הרמיוני גריינג'ר, לא בובה כלשהי או בתדמות. אין שום דרך ידועה לקוסמות בעזרתה ניתן לבטל מוות. לאחר שאמרתי את כל זה, גופתה של הרמיוני גריינג'ר נעלמה מהמחסן שבו הייתה ועליו שמרת. האם לקחת אותה, הארי פוטר?”

“לא”, אמר הארי, מצמצם את עיניו. מבט חטוף גילה שסוורוס

מביט בו בדריכות.

מבטו של דמבלדור גם הוא היה דרוך, אם כי לא עוין. “האם

גופתה של הרמיוני גריינג'ר נמצאת ברשותך?”

"לא."

"האם אתה יודע היכן היא?"

"לא."

"אתה יודע מי לקח אותה?"

"לא," אמר הארי, ואז היסס. "למעט ההשערות ההסתברותיות

הברורות שאינן מבוססות על שום ידע ספציפי שיש לי."

הקוסם הזקן הנהן. "אתה יודע מדוע היא נלקחה?"

"לא. מעבר להשערות הברורות וכולי."

"ומה יהיו אלה?" חדות היו העיניים העתיקות.

"אם האויב יכול להבחין שאתה רץ להתייעץ עם התאומים

וויזלי בזמן שיעור אחרי שהרמיוני נעצרה, ולגלות את המפה

הקסומה הזו שאמרת שנגנבה, אז האויב יכול לתהות למה שמרתי

על גופתה של הרמיוני גריינג'ר. תורי. האם אירגנת את מותה של

הרמיוני בתקווה לקבל בחזרה את הכסף מלוציוס?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגוונגל.

"לא," אמר הקוסם הזקן.

"האם ידעת או חשדת שהרמיוני גריינג'ר תמות?"

"לא ידעתי. באשר לחשדות, הצבתי אותה בעמדה המוגנת

ביותר שהייתה ביכולתי, כנגד וולדמורט. לא רציתי במותה, לא

אפשרתי אותו, ולא תכננתי להרוויח ממנו, הארי פוטר. עכשיו

הראה לי את הנרתיק שלך."

"הוא בתיבה שלי –" החל הארי.

"סוורוס," אמר הקוסם הזקן, והמורה לשיקויים נע קדימה.

"בדוק גם את התיבה שלו, כל תא."

"לתיבה שלי יש לחשי הגנה."

סוורוס סנייפ חיך חיוך חסר שמחה וצעד לתוך הלהבה

הירוקה.

דמבלדור הוציא את שרביטו הארוך והאפור־שחור והחל לנפנף

בו קרוב לשערו של הארי, נראה כמו מוגל שמשמש בגלאי

מתכות. לפני שהגיע לצווארו של הארי, דמבלדור עצר.
 "אבן־החן שעל הטבעת שלך," אמר דמבלדור. "היא אינה
 יהלום שקוף כמקודם. היא חומה, בצבע של עיניה של הרמיוני
 גריינג'ר, ובצבע שצורה."

מתח פתאומי מילא את החדר.
 "זה הסלע של אבא שלי," אמר הארי. "אחרי שינוי־צורה, כמו
 מקודם. עשיתי את זה רק כדי לזכור את הרמיוני –"
 "עליי לוודא. הסר את הטבעת, הארי, והנח אותה על שולחני."
 לאט, הארי עשה כן, מסיר את אבן־החן ומניח את הטבעת בצד
 השני של השולחן.

דמבלדור הצביע בשרביטו על אבן־החן ואז –
 סלע אפור, גדול וחסר סימנים מיוחדים קפץ לאוויר מכוח
 ההתרחבות הפתאומית שלו, פגע במחסום בלתי־נראה באוויר
 שמעליו, ואז נפל בקול טראח חזק על שולחן המנהל.
 "הנה עוד חצי שעה של עבודה בשבילי, לעשות לזה שינוי־צורה
 מחדש," אמר הארי בשוויון־נפש.

דמבלדור המשיך את הבדיקה שלו. הארי נאלץ להסיר את נעלו
 השמאלית ולהוריד את טבעת־הבוהן שהייתה מפתח המעבר למקרי
 חירום שלו, למקרה שמישהו יחטוף אותו וייקח אותו מחוץ ללחשי
 ההגנה של הוגוורטס (ולא יטיל לחשי אנטי־התעתקות, אנטי־
 מפתח־מעבר, אנטי־עוף־חול ואנטי־מעגלי־זמן, מה שסוורוס הזהיר
 את הארי שכל אוכל מוות מהחוג הפנימי בהחלט יעשה). הוא
 ווידא שהקסם שקרן מטבעת־הבוהן הוא אכן קסם של מפתח מעבר,
 ולא קסם של שינוי־צורה. שאר גופו של הארי היה נקי.

זמן קצר לאחר מכן המורה לשיקויים חזר, נושא את נרתיקו של
 הארי, וכמה דברים קסומים נוספים שהיו בתיבה של הארי, אשר
 גם אותם המנהל בחן, אחד אחרי השני, עד אחרון הפריטים שנותרו
 בערכת המרפא.

"אני יכול ללכת עכשיו?" שאל הארי כשהכל נגמר, מכניס כמה

שיותר קור לקולו. הוא הרים את נרתיקו והחל להאכיל אותו באבן האפורה. הטבעת הריקה חזרה לאצבעו.

הקוסם הזקן שיחרר את נשימתו, מחזיר את שרביטו לשרוולו. "אני באמת מתנצל," הוא אמר. "הייתי מוכרח לדעת. הארי... אדון האופל לקח את גופתה של הרמיוני גריינג'ר, כך נראה. איני יכול לחשוב על דבר שיוכל להשיג בכך, למעט לשלוח את גופתה נגדך כחיז"ל. סוורוס ייתן לך שיקויים מסוימים לשאת עליך. ראה הוזהרת, והיה מוכן לכשתצטרך לעשות את מה שיש לעשות." "האם לחיז"ל תהיה את התודעה של הרמיוני?"

"לא –"

"אז זה לא היא. אני יכול ללכת? לפחות להחליף את הפיג'מה." "ישנן חדרות נוספות, אך אקצר. לחשי ההגנה של הוגוורטס תיעדו ששום יצור זר לא נכנס, ושהיה זה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שהרג את הרמיוני גריינג'ר." "אמ, אמר הארי."

מחשבה 1: אבל ראיתי את הטרול הורג את הרמיוני.

מחשבה 2: פרופסור קווירל הטיל עליי לחש זיכרון וזייף את הסצנה שדמבלדור ראה כשהגיע.

מחשבה 3: פרופסור קווירל לא יכול לעשות את זה, הקסם שלו לא יכול לגעת בשלי. ראיתי את זה באזקבאן –

מחשבה 4: אני יכול לסמוך על הזיכרונות הללו?

מחשבה 5: ברור שהיה בלאגן כלשהו באזקבאן, לא היינו צריכים טיל אם פרופסור קווירל לא היה מאבד את הכרתו, ולמה שיהיה חסרהכרה אם לא –

מחשבה 6: האם בכלל הלכתי לאזקבאן?

מחשבה 7: בהחלט התאמנתי בשליטה בסוהרסנים בנקודה כלשהי לפני שהפחדתי את הסוהרסן ההוא בקסמהדרין. וזה היה בעיתונים.

מחשבה 8: האם אני זוכר במדויק את העיתונים?

”אמ,“ אמר הארי שוב. ”הלחש הזה ממש צריך להיות מאלה שאינן עליהם־מחילה. אתה חושב שפרופסור קווירל היה יכול להטיל לחש זיכרון –“

”לא. חזרתי בזמן והצבתי מכשירים מסוימים שיתעדו את הקרב האחרון של הרמיוני, שלא הייתי מסוגל לצפות בו כמו עיניי.“
הקוסם הזקן נראה קודר מאוד. ”הניחוש שלך היה נכון, הארי פוטר. וולדמורט חיבל בכל מה שנתנו להרמיוני כדי להגן עליה. המטאטא שלה נח מת בידיה. גלימת ההיעלמות שלה לא הסתירה אותה. הטרול הלך באור השמש ללא פגע, לא היה זה יצור תועה, אלא נשק טהור ומכוון. ואכן היה זה הטרול שהרג אותה, בכוח בלבד, כך שלחשי ההגנה והרשתות שהצבתי כדי לגלות קסמים עוינים היו לשווא. המורה להתגוננות מעולם לא נתקל בה.“

הארי בלע את רוקו, עצם את עיניו וחשב. ”אז זה היה ניסיון להפליל את פרופסור קווירל. איכשהו. זה באמת נראה כמו מוֹדֵס אֹפֶן־נְדִי של האויב. טרול אוכל את הרמיוני גריינג'ר, נבדוק בלחשי ההגנה, הו תראו בעצם המורה להתגוננות מפני כוחות האופל עשה את זה, בדיוק כמו בשנה שעברה... לא. לא, זה לא יכול להיות נכון.“

”מדוע לא, מר פוטר?“ שאל המורה לשיקויים. ”זה נראה לי ברור למדי –“

”זאת הבעיה.“

האויב חכם.

ערפל השינה החל להתפוגג לאיטו מתודעתו של הארי, ואחרי שנת לילה מלאה המוח שלו היה מסוגל לראות דברים שלא היו ברורים ביום הקודם.

תחת המוסכמה הספרותית הרגילה... האויב לא אמור להסתכל על מה שעשית, לחבל בחפצי הקסם שחילקת, ואז לשלוח טרול שנעשה חשאי לגילוי בדרך כלשהי שהגיבורים לא הצליחו להבין גם לאחר מעשה, כך שבאותה מידה היית יכול לא להתגונן כלל.

בספר, נקודת המבט בדרך כלל נשארה על הדמויות הראשיות. אם האויב יעקוף את כל העבודה של הגיבורים, כתוצאה מתכנון ופעולות שקרו מחוץ לשדה הראייה הספרותי, יהיה דיאבולוס אקס מאכינה, ולא מספק מבחינה דרמטית.

אבל בחיים האמיתיים האויב יחשוב שהוא הדמות הראשית, והוא גם יהיה חכם, ויחשוב על דברים עד הסוף מראש, אפילו אם אתה לא רואה אותם. זו הסיבה שכל זה הרגיש כליכך קטוע, עם חלקים לא מוסברים וחסר פשר לכאורה. איך לוציוס הרגיש, כשהארי איים על דמבלדור שישבור את אזקבאן? איך הרגישו ההילאים של אזקבאן, כשראו את המטאטא עולה על לפיד של אש?

האויב חכם.

"האויב ידע טוב מאוד שאתה תחזור בזמן לבדוק מה יקרה להרמיוני, במיוחד מכיוון שעצם זה שהטרול נכנס להוגוורטס אומר לנו שמישהו יכול לשטות בלחשי ההגנה." הארי עצם את עיניו, חושב חזק יותר, מנסה לשים את עצמו בנעלי האויב. למה שהוא, או הצד האפל שלו, יעשה דבר כמו – "אנחנו אמורים להסיק שהאויב יכול לשלוט במה שלחשי ההגנה אומרים לנו. אבל בעצם זה משהו שהאויב יכול לעשות רק במאמץ, או תחת תנאים מיוחדים; הוא מנסה ליצור מראית עין כוזבת של יכולת בלתי מוגבלת." כמו שאני הייתי עושה. "אחריכך, היפותטית, לחשי ההגנה יראו שפרופסור סיניסטררה הרגה מישהו. אנחנו נחשוב שלחשי ההגנה לא מתפקדים שוב, אבל בעצם, פרופסור סיניסטררה פעלה תחת השפעת ביאור-הכרה והיא כן עשתה את זה."

"אלא אם זה בדיוק מה שאדון האופל מצפה שנחשוב," אמר סוורוס סנייפ, מצחו מתקמט בריכוז. "ובמקרה כזה, כן יש לו שליטה על לחשי ההגנה, ופרופסור סיניסטררה תהיה חפה מפשע." "האם אדון האופל באמת מתכנן מזימות עם כליכך הרבה רמות של מטא –"

”כן, אמרו דמבלדור וסוורוס.

הארי הנהן בריחוק. ”אז זו יכולה להיות הכנה כדי לגרום לנו לחשוב שלחשי ההגנה אומרים לנו את האמת כשהם משקרים, או לחשוב שהם משקרים כשהם אומרים את האמת, כתלות באיזו רמה האויב מצפה שנחשוב. אבל אם האויב מתכנן לגרום לנו לבטוח בלחשי ההגנה – היינו בוטחים בלחשי ההגנה בכל מקרה, אם לא הייתה ניתנת לנו שום סיבה לא לבטוח בהם. אז אין צורך לעשות את העבודה ולהפליל את פרופסור קווירל בצורה שנבין שנועדה להתגלות, רק כדי לרמות אותנו להיות מטא –

”אין זה נכון, אמר דמבלדור. ”אם וולדמורט לא השתלט לחלוטין על לחשי ההגנה, אזי לחשי ההגנה היו מוכרחים להאמין שידו של פרופסור הייתה בעניין. אחרת הם היו קוראים בפציעתה של העלמה גריינג'ר, ולא רק במותה.”

הארי הרים את ידו ושיפשף את מצחו, מתחת לקו השיער.

אוקיי, שאלה רצינית. אם האויב כל־כך חכם, למה אני עדיין בחיים? באמת כל־כך קשה להרעיל מישהו, יש לחשים ושיקויים ובזוארים שיכולים לרפא אותי מכל דבר שאפשר להכניס לארוחת הבוקר שלי, פשוטו כמשמעו? האם לחשי ההגנה יתעדו זאת, יעקבו אחר הקסם של הרוצח?

האם הצלקת שלי יכולה להכיל שריד נשמה ששומר על אדון האופל מעוגן לעולם, כך שהוא לא רוצה להרוג אותי? במקום זאת הוא מנסה להבריח את כל החברים שלי כדי להחליש את רוחי כך שיוכל להשתלט על גופי? זה יסביר את עניין הלחשננות. מצנפת המיון אולי לא תוכל לזהות קמיע שכזה. בעיה מתבקשת 1, אדון האופל עשה לכאורה את הקמיע שלו ב־1943 בכך שהרג את מהד שמה והפליל את מר האגריד. בעיה מתבקשת 2, אין דבר כזה נשמות.

אם כי דמבלדור חשב שהדם שלי הוא מרכיב עיקרי בטקס לשחזר את כוחו המלא של אדון האופל, מה שיצריך שאשאר

כחיים עד אז... זו מחשבה מעודדת.

"טוב..." אמר הארי. "אני בטוח בדבר אחד."

"והוא?"

"נוויל צריך לצאת מהגוורטס עכשיו. הוא המטרה המתבקשת הבאה ושום תלמיד שנה ראשונה לא יכול לשרוד מתקפה ברמה כזו. יש לנו מזל שאף אחד לא התנקש בחייו של נוויל אתמול, האויב לא חייב לחכות עד שנסיים להתאבל כדי לעשות את הצעד הבא שלו." למה האויב לא היכה כשדעתנו הייתה מוסחת?

דמבלדור החליף מבטים עם סוורוס, ואז עם ההבעה הקפוצה לפתע של פרופסור מקגוונגל. "הארי", אמר הקוסם הזקן, "אם תשלח הרחק את כל חבריך בעצמך, זה אותו דבר כמו שוולדמורט –"

"אני אהיה בסדר אני יכול להסתדר בלי נוויל עוד חודשיים זה לא כאלו שתכננת להכריח את החברים שלי להישאר פה בקיץ וזו פשוט לא הצדקה מספקת לתת להם להיהרג! פרופסור מקגוונגל –"

"אני נוטה להסכים", אמרה המכשפה הסקוטיית. "אני מסכימה בהחלט. אני מסכימה עד כדי כך ש... אני מתקשה להבין איך לבטא זאת, אלבוס..."

"עד כדי כך שאת הולכת לגרור אותו מכאן בעצמך, בלי להתחשב במה שמישהו יאמר, משום שזה לא תירוץ לומר שרק מילאת פקודות אם נוויל יהרג?" שאל הארי.

פרופסור מקגוונגל עצמה את עיניה לרגע. "כן, אבל בוודאי יש דרך להיות אחראית בלי איומים בפעולות חד צדדיות."

המנהל נאנח. "אין צורך. לכי, מינרווה."

"חכי", אמר המורה לשיקויים, ברגע שפרופסור מקגוונגל לקחה קמצוץ של אבקה ירוקה מקנקן הפלו. "אל לנו למשוך תשומת לב לילד, כפי שהמנהל משך תשומת לב לתאומים וויזלי. יהיה נכון יותר, חושבני, אם סבתו של מר לונגבוטום תיקח אותו מהגוורטס."

הבה נניח לו להישאר בחדר המועדון בינתיים; נראה כאילו אדון האופל לא מסוגל לפעול בגלוי."

היו חילופי מבטים ארוכים בין הארבעה, ולבסוף הארי הנהן, ולאחריו פרופסור מְקִגְוֹנְגֶל.

"במקרה הזה," אמר הארי, "אני בטוח בדבר אחד אחר."

"והוא?" שאל דמבלדור.

"אני ממש צריך ללכת לשירותים, ובנוסף אשמח להחליף את

הפיג'מה הזו."

* * *

"דרך אגב," אמר הארי כשהוא והמנהל יצאו מהפלו במשרד הריק של ראש בית רייבנקלו. "שאלה אחת אחרונה שרציתי לשאול רק אותך. החרב שהתאומים וויזלי שלפו ממצנפת המיון. זו הייתה החרב של גריפינדור, נכון?"

הקוסם הזקן הסתובב, פניו נייטרליות. "מה גורם לך לחשוב את

זה?"

"מצנפת המיון צעקה גריפינדור! רגע לפני שהוציאה אותה, לחרב היה ניצב מאבן אודם ואותיות בזהב על הלהב, והיה כתוב בלטינית 'אין טוב יותר'. רק תחושה."

"ניהיל סופְרָנוס," אמר הקוסם הזקן. "זה לא כדיוק מה שזה

אומר."

הארי הנהן. "המממ. מה עשית איתה?"

"אספתי אותה מהמקום בו נפלה, ושמתי אותה במקום בטוח,"

אמר הקוסם הזקן. הוא נתן בהארי מבט קודר. "אני מקווה שאתה לא חומד אותה לעצמך, רייבנקלו צעיר."

"בכלל לא, רק רוצה לוודא שאתה לא מונע אותה מבעליה

החוקיים. אז התאומים וויזלי הם היורש של גריפינדור, אם כן?"

"היורש של גריפינדור?" אמר דמבלדור, נראה מופתע. ואז

הקוסם הזקן חייך, עיניו הכחולות מנצנצות באור. "אה, הארי,

סלזאר סלית'רין אומנס בנה חדר סודות בהוגוורטס, אבל גודריק גריפינדור לא נטה למעשים ראוותניים שכאלה. ראינו רק שגודריק הותיר את חרבו להגנת הוגוורטס, אם תלמיד ראוי יתייצב מול יריב שלא יוכל להביס לבדו."

"זה לא אותו הדבר כמו לומר לא. אל תחשוב שלא שמתי לב שלא אמרת לא."

"אני לא חייתי בשנים ההן, הארי, ואינני יודע מה גודריק גריפינדור עשה או לא עשה –"

"האם אתה משייך הסתברות סובייקטיבית של יותר מחמישים אחוז לכך שיש משהו כמו היורש של גריפינדור ושאתה או שני התאומים וויזלי הוא זה. כן או לא, התחמקות משמעה כן. אתה לא הולך להצליח להסיח את דעתי, לא משנה כמה אני צריך ללכת לשירותים."

הקוסם הזקן נאנח. "כן, פרד וג'ורג' וויזלי הם היורש של גריפינדור. אני מפציר בך לא לדבר על כך עימם, עדיין לא. הארי הנהן, ואז פנה ללכת. "אני מופתע," אמר הארי. "קראתי קצת על החיים ההיסטוריים של גודריק גריפינדור. התאומים וויזלי הם... טוב, הם מדהימים במגוון דרכים, אבל הם לא נראים ממש כמו הגודריק בספרי ההיסטוריה."

"רק אדם גאה ויהיר בצורה יוצאת דופן," אמר דמבלדור בשקט, כשפנה בחזרה אל אש הפלו ששאגה בלהבות ירוקות, "מאמין שהיורש שלו צריך להיות כמוהו, ולא כמו מי שהיה רוצה להיות." המנהל צעד אל תוך האש הירוקה ונעלם.

* * *

הפגישה השנייה (בגומחה קטנה ליד חדר המועדון של הפלפאף):

פניו של נוויל לונגבוטום היו משוכים בכאב, כשדיבר אל אף אחד, אל האוויר הריק.

“ברצינות”, ענה לו האוויר הריק. “אני לובש גלימת היעלמות עם לחשים נוגדי גילוי נוספים רק כדי ללכת במסדרונות משום שאני לא רוצה להיהרג. ההורים שלי היו מוציאים אותי מהוגוורטס ברגע אם המנהל היה מרשה זאת. נוויל, זה שתתחפף מהוגוורטס זה היגיון בריא, זה לא קשור בכלל ל –”

“בגדתי כך, גנרל”, אמר נוויל, קולו נשמע חלול עד כמה שקול של ילד רגיל בן אחת-עשרה יכול להישמע. “אפילו לא עשיתי את זה בדרך הכאוס. התיישרתי על-פי הסמכות וניסיתי לגרום גם לך להתיישר על-פי הסמכות. מה אתה תמיד אומר, על איך שבלגיון כאוס, חייל שיכול רק למלא פקודות הוא חסרת-תועלת?”

“נוויל”, אמר האוויר הריק בתקיפות. הלחץ של שתי ידיים, מתחת לבד דק, הופעל בחוזקה על כתפיו של נוויל; והקול התקרב אליו. “לא צִיָּתָּהּ לפקודות בעיוורון, ניסית להגן עליי. זה נכון שבעולם מלא בכאוס, חיילים שיכולים רק לציית לפקודות ולתקנות הם חסרת-תועלת. עם זאת, חיילים שממלאים פקודות כדי להגן על חבריהם הם –”

“קצת יותר טובים מחסרת-תועלת?” אמר נוויל במרירות.

“משמעותית יותר טובים מחסרת-תועלת. נוויל, עשית טעות בשיפוט. היא עלתה לי בערך שש שניות. עכשיו, יכול להיות שהפציעות של הרמיוני היו כמעט קטלניות, אבל אפילו כך, אני לא חושב ששש שניות באמת היו מספיק זמן כדי שהטרול ייקח עוד בים מהרמיוני. בעולם הדמיוני שבו לא נעמדת לפניי, הרמיוני עדיין מתה. עכשיו, אני יכול לעמוד פה ולמנות את תריסר הדרכים הראשונות שבהן הרמיוני הייתה יכולה להיות בחיים אם אני לא הייתי טיפש –”

“אתה? אתה רצת מיד אחריה. אני זה שניסה לעצור אותך. זאת

אשמתי אם משהו אשם”, אמר נוויל במרירות.

האוויר הריק היה שקט לרגע.

“וואו”, אמר האוויר הריק לבסוף. “וואו. זה שם את הדברים

בפרספקטיבה שונה למדי, אני מוכרח לומר. אני הולך לזכור את זה בפעם הבאה שאני מרגיש דחף להאשים את עצמי במשהו. נוויל, המונח בספרות המדעית לזה הוא 'הטיית האגוצנטריות', זה אומר שאתה חווה כל דבר שקשור לחייך אבל אתה לא חווה את כל שאר הדברים שקורים בעולם. היה הרבה, הרבה יותר בסיפור הזה מאשר זה שרצת לפניי. אתה הולך לבלות שבועות בחשיבה אובססיבית על הדבר הזה שעשית במשך שש שניות, אני רואה, אבל אף אחד אחר לא הולך לטרוח לחשוב על זה. אנשים אחרים מבלים פחות זמן בחשיבה על טעויות העבר שלך ממך, רק משום שאתה לא מרכז העולם שלהם. אני מבטיח לך שאיש מלבדך אפילו לא שקל להאשים את נוויל לונגבוטום במה שקרה להרמיוני. לא לשבריר שנייה. אתה מתנהג, אם תסלח לי על הביטוי, כמו טיפסון. עכשיו שתוק ותגיד להתראות."

"אני לא רוצה לומר להתראות," אמר נוויל. קולו רעד, אבל הוא הצליח לא לבכות. "אני רוצה להישאר כאן ולהילחם איתך נגד – נגד מה שקורה."

האוויר הריק התקרב אליו, ואסף אותו אליו בחיבוק, וקולו של הארי פוטר לחש, "באסה לך."

פּפּקײַדײַם, טלַק ׳ו

הפגישה השלישית

(10: 31 כּבּוקר, 17 באפריל, 1992)

האביב החל, אוויר הבוקר המאוחר עדיין רענן עם שאריות החורף. נרקיסים פרחו בינות לעלי הדשא של היער, עלי הכותרת הצהובים והעדינים עם ליבותיהם הזהובים שמוטים ברפיון מהגבעולים האפורים המתים, פגועים או הרוגים מאחד מימי הכפור הפתאומי שיש באפריל לעתים קרובות. ביער האסור יהיו צורות חיים מוזרות יותר, קנטאורים וחד־יקרן לכל הפחות, והארי שמע שמועות על אנשי־זאב. אם כי ממה שהארי קרא על אנשי־זאב אמיתיים, לא היה בכך שום היגיון.

הארי לא התקרב בכלל לגבול היער האסור, משום שלא הייתה שום סיבה לקחת את הסיכון. הוא הלך בלתי־נראה בינות לצורות החיים הרגילות יותר של היער המותר, שרביטו בידו, מטאטא קשור לגבו לגישה קלה, רק ליתר ביטחון. הוא לא באמת פחד; הארי חשב שזה מוזר שהוא לא מפחד. מצב העירנות המתמדת, המוכנות להילחם או לברוח, לא הרגיש מעיק או אפילו משונה.

הארי הלך בקצה היער המותר, רגליו לעולם אינן תועות קרוב לדרך הכבושה שבה ניתן היה למוצאו ביתר קלות, אינו יוצא מטווח הראייה של חלונות הוגוורטס. הארי כיוון את השעון המכני שלו לצלצל בשעת ארוחת הצהריים, משום שלא יכל להביט בפרק

ידו כשהוא בלתי נראה וכל זה. זה מעלה את השאלה איך המשקפיים שלו עובדים כשהוא עוטה את הגלימה. לצורך העניין, עקרון השלישי הנמנע נראה כאילו הוא מרמז שאו שמקבצי הרודופסין שברשתית שלו בולעים פוטונים וממירים אותם לאותות עצביים, או לחילופין, הפוטונים הללו חולפים ישר דרך גופו ויוצאים מהצד השני, אבל לא שניהם. נראה סביר יותר ויותר שגלימות היעלמות מאפשרות למשתמש לראות החוצה בעודו בלתי נראה משום, שברמה יסודית כלשהי, כך המטיל – לא רצה – אלא האמין בצורה מובלעת – שגלימות היעלמות עובדות.

מה שמעלה את המחשבה האם מישהו ניסה להטיל קונפונדוס או להפעיל ביאור-הכרה על מישהו כדי לגרום לו להאמין בצורה מובלעת שהלחש *תְּקַנּוּס הַפְּלוּס* צריך להיות קל לתלמידי שנה ראשונה, ואז לנסות להמציא אותו.

או אולי למצוא בן-מוגלגים ראוי במדינה שלא זיהתה ילדים בני-מוגלגים, ולספר לו שקרים נרחבים כלשהם, לזייף סיפור מסגרת וראיות מתאימות, כך שמהרגע הראשון הוא יחשוב משהו שונה על מה שקסם מסוגל לעשות. אם כי לכאורה הוא עדיין יצטרך ללמוד כמה לחשים קודמים לפני שיוכל להמציא לחשים משל עצמו...

זה עשוי לא לעבוד. בטח היו קוסמים משוגעים אורגנית שבאמת האמינו ביכולת שלהם להגיע לאלוהות, אך עם זאת לא הצליחו להפוך לאלים. אבל אפילו המשוגעים בוודאי האמינו שלחש האלוהות צריך להיות טקס דרמטי וראוותני ולא משהו שאתה יכול לעשות בתנועה זהירה של השרביט ובמילות הלחש *הַפּוֹכּוּס לְאַלוּס*.

הארי כבר היה בטוח למדי שזה לא יהיה עד כדי כך קל. אבל השאלה היא, למה לא? איזו תבנית המוח שלו למד? האם ניתן לחזות את הסיבה מראש?

שמץ של חשש עבר אז בהארי, קמצוץ של דאגה, כשבחן את

השאלה הזו. הדאגה חסרת השם התחדדה, התחזקה –

פרופסור קווירל?

”מר פוטר, ”קרא קול רך מאחוריו.

הארי הסתובב, ידו נעה אל מחולל־הזמן שמתחת לגלימתו; פעם נוספת, העיקרון המנחה להיות מוכן לברוח בהתראה של רגע הרגיש רגיל ותו לא.

לאט, כפות ידיו ריקות ומופנות החוצה, פרופסור קווירל הלך לעברו בגבול היער, מגיע מהכיוון הכללי של טירת הוגוורטס.

”מר פוטר, ”אמר שוב פרופסור קווירל. ”אני יודע שאתה פה.

אני יודע שאתה יודע שאני פה. עליי לדבר איתך.”

הארי עדיין לא אמר דבר. פרופסור קווירל לא באמת אמר במה מדובר, והליכת הבוקר שטופת השמש של הארי בקצה היער עוררה בו מצב־רוח של שתיקה.

פרופסור קווירל עשה צעד קטן שמאלה, צעד קדימה, צעד נוסף לימין. הוא היטה את ראשו במבט של חישוב, ואז הלך כמעט בדיוק לעברו של הארי, עוצר במרחק של כמה צעדים כשתחושת האבדון גדלה לקצה הנסבלות.

”האם אתה עדיין נחוש בדרכך?” שאל פרופסור קווירל. ”אותה

הדרך עליה דיברת אתמול?”

שוב הארי לא ענה.

פרופסור קווירל נאנח. ”יש הרבה שעשיתי בעבורך, ”אמר הגבר. ”לא משנה מה עוד אתה תוהה לגבי, אינך יכול להכחיש

זאת. אני קורא לך לשלם חלק מהחוב. דבר איתי, מר פוטר.”

לא מתחשק לי לעשות את זה עכשיו, חשב הארי; ואז: אה, נכון.

* * *

שעתיים לאחר מכן, אחרי שהארי סובב את מחולל־הזמן פעם אחת, ציין את הזמן ושינן את המקום המדויק, בילה שעה נוספת בהליכה, נכנס פנימה ואמר לפרופסור מְקוֹנְנֶגֶל שהוא מדבר כרגע

עם המורה להתגוננות ביער שמחוץ להוגוורטס (רק למקרה שמשהו יקרה לו), הלך שעה נוספת, ואז חזר למקום המקורי של בדיוק שעה אחת אחרי שעזב וסובב את מחוללהזמן פעם נוספת –

* * *

“מה זה היה?” שאל פרופסור קווירל, ממצמץ. “האם אתה

כרגע –”

“לא משהו חשוב,” אמר הארי בלי להוריד את ברדס גלימת ההיעלמות שלו, או להסיר את ידו ממחוללהזמן שלו. “כן, אני עדיין נחוש. בכנות, אני חושב שמוטב היה שלא הייתי אומר דבר.” פרופסור קווירל היטה את ראשו. “תחושה שתשרת אותך היטב בחיים. האם יש משהו שעשוי לשנות את דעתך?”

“פרופסור, אילו כבר ידעתי על קיום של טיעון שישנה את

ההחלטה שלי –”

“נכון, לשכמותנו. אבל תהיה מופתע כמה פעמים מישהו יודע מה הוא מחכה לשמוע, אך עליו לשמוע זאת נאמר בכל זאת.” פרופסור קווירל הניד בראשו. “אם לנסח זאת במונחים שלך... ישנה עובדה אמיתית, הידועה לי אך לא לך, בה ברצוני לשכנע אותך, מר פוטר.”

גבותיו של הארי עלו, אם כי הבין רגע לאחר מכן שפרופסור קווירל לא יכול לראות זאת. “זה במונחים שלי, בסדר גמור. לך על זה.”

“הכוונה שפיתחת מסוכנת בהרבה מכפי שאתה מבין.”

לענות להצהרה המפתיעה הזו לא דרש הרבה מחשבה מצידו של הארי. “תגדיר מסוכן, ותגיד לי מה אתה חושב שאתה יודע ואיך אתה חושב שאתה יודע את זה.”

“לפעמים,” אמר פרופסור קווירל, “לספר למישהו על סכנה יכול לגרום לו ללכת הישר אליה. אין לי שום כוונה שזה יקרה הפעם. האם אתה מצפה ממני לומר לך בדיוק מה אסור לך לעשות?”

בדיוק ממה אני חושש?" הגבר הניד בראשו. "לו היית בן־קוסמים, מר פוטר, היית יודע להתייחס לכך ברצינות, כשמג רבי־עוצמה אומר לך להיזהר ותו לא."

להגיד שהארי לא התעצבן יהיה שקר, אבל הוא גם לא אידיוט; אז הארי אמר בסך הכל, "האם יש משהו שאתה יכול לספר לי?" בזהירות, פרופסור קווירל התיישב על הדשא והוציא את שרביטו, ידו נכנסת למצב שהארי כבר הכיר. נשימתו של הארי נעצרה.

"זו הפעם האחרונה שאהיה מסוגל לעשות זאת בעבורך," אמר פרופסור קווירל בשקט. ואז הגבר החל לומר מילים מוזרות, שלא נשמעו להארי באף שפה שיכול היה לזהות, באִינְטוֹנַצְיָה שלא נשמעה לגמרי אנושית, מילים שכאילו החליקו מזיכרונו של הארי אפילו בעודו מנסה לאחוז בהן, יוצאות מתודעתו מהר כפי שנכנסו. הלחש החל להשפיע לאט יותר הפעם. העצים החלו להתכהות, ענפים ועלים מוכתמים, כאילו נראו דרך משקפי שמש מושלמים שעמעמו והחלישו אור בלי לעוות אותו. הקערה הכחולה של השמיים נסוגה, האופק לו המוח של הארי שייך בטעות מרחק סופי התרחק כשהפך לאפור, ולאפור כהה יותר. העננים הפכו שקופים, ערטילאיים, נעלמים ומפנים את מקומם לזוהר החשכה.

היער האפל, נמוג, התמעט בחשכה.

נהר השמים הגדול נגלה שוב כשעיניו של הארי הסתגלו, נעשו מסוגלות לראות את האובייקט הגדול ביותר שעניינם אנושיות ויכולו לראות כיותר מנקודה, שביל החלב המקיף.

והכוכבים, בוהקים באור חודר ומרוחק, ממעמקים גדולים.

פרופסור קווירל נשם עמוק. ואז הוא הרים שוב את שרביטו (בקושי גלוי, באור הכוכבים נטול השמש והירח) ונקש על ראשו בצליל של ביצה נשברת.

המורה להתגוננות נמוג גם הוא, נעשה בלתי־נראה גם הוא.

עיגול זעיר של דשא, מואר באור מועט ביותר, ריחף ללא אנשים

בחלל הריק.

איש מהם לא דיבר לזמן מה. הארי הסתפק בלראות את הכוכבים, אפילו גופו שלו לא הסיח את דעתו. יהיה מה שיהיה הדבר שפרופסור קווירל רצה לומר לו, הוא יאמר אותו בבוא העת. בבוא העת, קול דיבר.

"אין פה מלחמה," אמר קול רך שבקע מהריקנות. "אין עימות וקרב, אין פוליטיקה ובגידה, אין מוות ואין חיים. זוהי טיפשות האדם. הכוכבים מעל טיפשות שכזו, לא נגועים בה. כאן ישנה שלווה, ושתיקה נצחית. כך חשבתי פעם." הארי פנה לעבר מקור הקול, וראה רק כוכבים.

"כך חשבת פעם?" שאל הארי, כשלא בקעו מילים נוספות. "אין דבר מעל טיפשות האדם," לחש הקול מהריקנות. "אין דבר מעבר ליכולת ההרס של ישות אידיוטית אינטליגנטית דיה, אפילו לא הכוכבים עצמם. טרחתי טרחה מרובה כדי לוודא שלוחית זהב מסוימת תשרוד לנצח. לא אשמח לראות אותה מושמדת בידי טיפשות אנושית."

פעם נוספת עיניו של הארי נורו ברפלקס למקום שבו הקול אמור היה להיות, פעם נוספת הן ראו רק ריקנות. "אני יכול להבטיח לך שאני מודע למה שמונח על הכף, פרופסור. לנשקים גרעיניים אין כדור אש שמתפשט עד... מה המרחק של פיוניר 11? איפשהו באזור מיליארד קילומטרים, אולי? מוגלגים מדברים על זה שנשקים גרעיניים ישמידו את העולם, אבל מה שהם בעצם מתכוונים אליו הוא שהם יחממו קצת את פני השטח של כדור הארץ. השמש היא תגובת היתוך ענקית והיא לא מאיידת גשופיות חלל מרוחקות. התרחיש הגרוע ביותר למלחמה גרעינית לא יתקרב אפילו להשמיד את מערכת השמש, לא שזו נחמה גדולה."

"נכון כל עוד אנחנו מדברים על מוגלגים," אמר הקול הרך בינות לאור הכוכבים. "אבל מה מוגלגים יודעים על כוח אמיתי? הם אינם אלה שמפחידים אותי כעת. מי שמפחיד אותי הוא אתה."

"פרופסור", אמר הארי בזהירות, "על אף שאני מוכרח להודות שעברתי כמה כישלונות קריטיים בחיים שלי, יש קצת מרחק בין זה ובין להיכשל בגלגול הצלה עד כדי כך שגשושית פיוניר 11 תיקלע ברדיוס הפיצוץ. אין שום דרך ריאליסטית לעשות את זה בלי לפוצץ את השמש. ולפני שתשאל, השמש שלנו היא כוכב מסוג G מהסדרה הראשית, היא לא יכולה להתפוצץ. כל תוספת אנרגיה רק תגדיל את נפח פלזמת המימן, לשמש אין ליבה מנוונת שאפשר להצית. לשמש אין מספיק מסה כדי להפוך לסופרנובה, אפילו בסוף חייה."

"דברים מדהימים כאלה גילו המוגלגים," מלמל הקול. "איך כוכבים חיים, כיצד הם נשמרים ממוות, כיצד הם מתים. אך עם זאת הם לעולם אינם תוהים האם ידע כזה עשוי להיות מסוכן." "בכל הכנות, פרופסור, המחשבה המסוימת הזו לא עלתה גם בך."

"אתה בן־מוגלגים. אינני מדבר על דם, אני מדבר על האופן בו בילית את שנות ילדותך. יש בכך חופש מחשבתי, נכון. אך ישנה גם חוכמה בזהירות של עולם הקוסמים. עברו שלוש מאות עשרים ושלוש שנים מאז שהטריטוריות הקסומות של סיציליה נחרבו עקב טיפשותו של אדם אחד. תקריות שכאלה היו נפוצות בהרבה בשנים שבהן קמה טירת הוגוורטס. נפוצות אף יותר בזמנים שאחרי מרלין. מהזמן שלפני מרלין נותר מעט לחקור."

"יש הבדל של בערך שלושים סדרי גודל בין זה ובין לפוצץ את השמש," ציין הארי, ואז תפס את עצמו. "אבל זו נקודה חסרת משמעות, לפוצץ מדינה גם יהיה רע, אני מסכים. בכל מקרה, פרופסור, אני לא מתכנן לעשות שום דבר כזה."

"בחירתך אינה נדרשת, מר פוטר. לו היית קורא יותר סיפורים של קוסמים ופחות כאלה של מוגלגים, היית יודע. בספרות רצינית, הקוסם שטיפשותו מאיימת לשחרר את אנשי־העצם המדרים לא ינסה במכוון להגשים מטרה כזו, זה לספרי ילדים. הקוסם המסוכן

באמת הוא זה שינסה אולי להגשים פרויקט ממנו הוא צופה לקבל מוניטין רב, והמחשבה הודאית של לאבד את המוניטין הזה ולחיות את חייו כאלמוני תיראה לו מוחשית יותר מאשר הסיכוי הלא ידוע להרוס את המדינה שלו. או שהוא הבטיח הצלחה גדולה לאחד שאינו יכול לסבול לאכזב. אולי ילדיו בחובות. ישנה חכמה ספרותית רבה בסיפורים כאלה. היא נולדה מניסיונות קשים ומערי אפר. המקור הסביר ביותר לאסון הוא קוסם חזק אשר, תהא הסיבה אשר תהא, לא מסוגל לעצור את עצמו כשהוא רואה סימני אזהרה מופיעים. על אף שידבר רבות ובקול רם על זהירות, הוא לא יהיה מסוגל להביא את עצמו באמת לעצור. אני תוהה, מר פוטר, האם חשבת לנסות משהו שהרמיוני גריינג'ר עצמה הייתה אומרת לך לא לעשות?"

"בסדר, הבנתי את הנקודה," אמר הארי. "פרופסור, אני מודע היטב לכך שאם אציל את הרמיוני במחיר של חיי שני אנשים אחרים, הפסדתי נקודות מנקודת מבט תועלתנית. אני מודע מאוד לעובדה שהרמיוני לא תרצה שאסתכן בהחרבת מדינה שלמה רק כדי להציל אותה. זה פשוט היגיון בריא."

"ילד שמשמיד סוהרסנים," אמר הקול הרך הזה, "לו הייתה זו רק מדינה אחת שהייתי חושש שתחריב, הייתי דואג פחות. בהתחלה לא הכרתי בכך שהידע שלך על מדע מוגלגי ומנהגים מוגלגים יהיה מקור לכוח גדול. אני מכיר בכך יותר כעת. למעשה, בכנות גמורה, אני דואג לבטחונה של לוחית הזהב הזו."

"טוב, אם למדתי משהו ממדע בדיוני," אמר הארי, "למדתי שלהרוס את מערכת השמש זה לא מקובל מבחינה מוסרית, במיוחד אם אתה עושה את זה לפני שהאנושות יישיבה מערכות שמש אחרות."

"אז תותר על –"

"לא," אמר הארי בלי לחשוב לפני שפתח את פיו. אחרי רגע, הוא הוסיף, "אבל אני מבין את מה שאתה מנסה לומר לי."

שתיקה. הכוכבים לא נעו, אפילו לא כפי שהיו עושים בשמי לילה ארציים, לאורך הזמן.

רשרוש קל ביותר, כמו של מישהו שמשנה תנוחה. הארי הבין שהוא עומד כבר זמן מה באותו המקום, ונפל כמעט עד למעגל העמום של הדשא שנותר תחתיו, נזהר לא לגעת בקצות הלחש. "אמור לי זאת", אמר הקול הרך. "למה הילדה הזו חשובה לך כל-כך?"

"משום שהיא חברה שלי."

"בשפה האנגלית כפי שמתמשים בה לרוב, המילה 'חברה' לא משויכת למאמץ נואש להקים את המתים. האם אתה תחת הרושם שהיא אהבת האמת שלך, או משהו כזה?" "הו, לא גם אתה", אמר הארי ביגע. "לא אתה מכל האנשים, פרופסור. בסדר, אנחנו חברים הכי טובים, אבל זה הכל, בסדר? זה מספיק. חברים לא נותנים לחברים להישאר מתים."

"אנשים רגילים אינם עושים כל-כך הרבה, בעבור אלה להם הם קוראים חברים." "הקול נשמע מרוחק יותר כעת, חושב." "אפילו לא בעבור אלה שהם אומרים שהם אוהבים. בני-זוגם מתים, והם אינם הולכים ומחפשים את הכוח להקים אותם לתחייה." הארי לא היה מסוגל לשלוט בעצמו. הוא הביט שוב, על אף שידע שזה חסר טעם, וראה רק עוד כוכבים. "תן לי לנחש, ומזה אתה מסיק... שלאנשים לא באמת אכפת מהחברים שלהם כמו שהם מעמידים פנים."

צחוק קצר. "הם לא יעמידו פנים שאכפת להם פחות."

"אכפת להם, פרופסור, ולא רק מאהבת האמת שלהם. חיילים משליכים את עצמם על רימונים כדי להציל את החברים שלהם, אימהות רצות לתוך בתים בוערים כדי להציל את הילדים שלהן. אבל אם אתה מוגל אתה לא חושב שיש דבר כזה קסם שיכול להחזיר מישהו לחיים. וקוסמים רגילים לא... חושבים מחוץ לקופסה ככה. כלומר, רוב הקוסמים לא מחפשים כוח כדי לעשות

את עצמם בני־אלמוות. האם זה מוכיח שלא אכפת להם מהחיים של עצמם?"

"כפי שאמרת, מר פוטר. אני בוודאי הייתי מחשיב את חייהם כחסרי־תוחלת ומשוללי כל שמץ של ערך. ייתכן שבמקום כלשהו בלבבותיהם הנסתרים הם גם מאמינים שדעתי עליהם נכונה."

הארי הניד בראשו, ואז, ברוגז, הסיר את ברדס גלימתו והניד בראשו שוב. "זה נראה כמו הסתכלות מאולצת למדי על העולם, פרופסור," אמר ראשו המואר באור העמום של הילד, מרחף ללא תמיכה מעל מעגל של דשא כהה בינות לכוכבים. "לנסות להמציא לחש תחיית־המתים זה לא משהו שאנשים רגילים חושבים עליו, אז אתה לא יכול להסיק דבר מכך שהם לא בוחרים באפשרות הזו." רגע לאחר מכן, צלילת מוארת באור עמום של גבר יושב על מעגל הדשא נגלתה גם היא.

"לו כאמת היה אכפת להם מהאהובים לכאורה שלהם," אמר המורה להתגוננות בשקט, "הם היו חושבים על כך, לא כן?"

"מוחות לא עובדים ככה. הם לא נטענים לפתע כשהמחיר עולה – או שכשהם עושים זאת, זה בתוך מגבלות נוקשות. אני לא הייתי יכול לחשב את הספרה האלף של פאי גם אם חיים של מישהו היו תלויים בזה."

הראש המואר באור העמום נטה. "אבל ישנו הסבר אפשרי נוסף, מר פוטר. ההסבר הוא שאנשים מגלמים את התפקיד של חברות, הם עושים רק את מה שהתפקיד דורש מהם ותו לא. עולה כי המחשבה שייטכן שההבדל בינך ובינם הוא לא שאכפת לך יותר משאכפת להם. למה שאתה לבדך תיוולד עם רגשות חברות חזקים שכאלה, שאתה ורק אתה מבין כל הקוסמים תהיה נחוש להחיות את הרמיוני גריינג'ר אחרי מותה? לא, ההסבר הסביר ביותר אינו שאכפת לך יותר. ההסבר הסביר ביותר הוא, שבהיותך יצור לוגי יותר מהם, אתה לבדך חשבת שתפקיד החבר ידרוש זאת ממך."

הארי הביט החוצה אל הכוכבים. הוא היה משקר אם היה טוען

שלא זועזע. "זה... לא יכול להיות נכון, פרופסור. אני יכול לנקוב בתריסר דוגמאות, מסיפורים מוגלגיים, של אנשים נחושים להחיות את חבריהם המתים. הסופרים של הסיפורים הללו בביורר הבינו בדיוק איך אני מרגיש כלפי הרמיוני. אם כי אתה לא היית קורא אותם, אני מניח, אולי אורפאוס ואאורידיקה? לא באמת קראתי את זה אבל אני יודע מה יש בו."

"ישנן מעשיות כאלה גם בקרב קוסמים. ישנו הסיפור על האחים אֶלְרִיק. הסיפור על דורה קֶנט, שבנה סאול הגן עליה. ישנו רונלד מאלט והאתגר האבוד מראש שהציב לזמן. בסיציליה לפני חורבנה, הדרמה של פרשיה טסטרוסה. ביפן מספרים על אקמי הומורה ועל אהבתה האבודה. מה שיש לסיפורים הללו במשותף, מר פוטר, הוא שהם כולם *בדיה*. קוסמים בחיים האמיתיים לא מנסים את אותו הדבר, אף על-פי שהמחשבה *כבידור* לא מעבר לכל דמיון בעבורם."

"משום שהם לא חושבים שהם יכולים!" עלה קולו של הארי. "האם עלינו ללכת לפרופסור מְקֶגוֹנְגֶל הטובה ולספר לה על כוונתך למצוא דרך להחיות את העלמה גריינג'ר, ולראות מה היא חושבת על כך? אולי היא מעולם לא שקלה את האפשרות... אה, אבל אתה מהסס. אתה כבר יודע את התשובה, מר פוטר. אתה יודע מדוע אתה יודע אותה?" ניתן היה לשמוע את החיוך הקר בקול. "זו טכניקה מקסימה. תודה לך על שלימדת אותי אותה."

הארי היה מודע למתח שהתפתח בפניו, המילים שלו יצאו חתוכות. "פרופסור מְקֶגוֹנְגֶל לא גדלה עם הרעיון המוגלגי של הכוח הגובר של המדע, ואיש מעולם לא אמר לה שכשחיים של חבר מונחים על הכף זה הזמן שבו היא צריכה לחשוב מאוד ברצינות –"

קולו של המורה להתגוננות עלה גם הוא. "המורה לשינויי-צורה קוראת מתוך תסריט, מר פוטר! התסריט אומר לה להתאבל, כדי שכולם ידעו עד כמה היה לה אכפת. אנשים רגילים לא מגיבים טוב

אם אתה מציע שינטשו את התסריט. כפי שכבר ידעת! "מוזר, הייתי יכול להישבע שראיתי את פרופסור מְקֶגֶנוֹגֶל נוטשת את התסריט בארוחת הערב אתמול. אם אראה אותה נוטשת את התסריט עוד עשר פעמים אולי אשקול לדבר איתה על להחיות את הרמיוני, אבל כרגע היא חדשה בזה והיא צריכה עוד אימון. בסופו של דבר, פרופסור, מה שאתה מנסה להעלים בהסברים בכך שאתה קורא לאהבה וחברות ולכל השאר שקר זה בסך הכל בני-אדם שלא יודעים טוב מזה."

קולו של המורה להתגוננות עלה בטון. "לו היית אתה זה שנהרג עלידי הטרול הזה, הרמיוני גריינג'ר אפילו לא הייתה חושבת לעשות את מה שאתה עושה בעבורה! דראקו מאלפוי לא היה חושב על כך, גם לא נוויל לונגבוטום, גם לא מְקֶגֶנוֹגֶל או כל אחד אחר מחבריך היקרים! אין אדם אחד בעולם הזה שיחזיר לך את הדאגה שאתה מפגין כלפיו! אז למה? למה לעשות זאת, מר פוטר?" יאוש מוזר ופראי היה בקול הזה. "למה להיות היחיד בעולם שעושה מאמצים כאלה כדי לשמור על העמדת הפנים, כשאיש מהם לעולם לא יעשה את אותו הדבר בשבילך?"

"אני מאמין שאתה טועה עובדתית, פרופסור," ענה הארי בקול שקול. "בנוגע למספר דברים, למעשה. לכל הפחות, המודל שלך של הרגשות שלי פגום. משום שאתה לא מבין אותי בכלל, אם אתה חושב שזה יעצור אותי, אם כל מה שאתה אומר נכון. כל דבר בעולם הזה צריך להתחיל ממקום כלשהו, כל אירוע שקורה צריך לקרות בפעם הראשונה. חיים על פני כדור-הארץ היו צריכים להתחיל עם איזו מולקולה קטנה שמשכפלת את עצמה בבריכת בוץ. ואם הייתי האדם הראשון בעולם, לא – ידו של הארי נשלחה קדימה, להצביע על נקודות האור הרחוקות.

"– אם הייתי האדם הראשון ביקום שבאמת אכפת לו ממישהו אחר, ואני לא, דרך אגב, אז יהיה לי הכבוד להיות האדם הזה,

ואנסה לכבד את המעמד.

השתררה שתיקה ארוכה.

"באמת אכפת לך מהילדה הזו," אמרה ברכות צלליתו העמוקה של הגבר. "אכפת לך ממנה באופן שבו לאיש מהם לא אכפת מחייו שלו, שלא לדבר אחד על השני." קולו של המורה להתגוננות נעשה מוזר, מלא ברגש סתום. "איני מבין זאת, אבל אני יודע כמה רחוק תלך בשל כך. אתה תקרא תיגר על המוות עצמו בשבילה. דבר לא ישפיע עליך."

"אכפת לי מספיק כדי לעשות מאמץ אמיתי," אמר הארי בשקט.

"כן, זה נכון."

אור הכוכבים החל להיסדק לאיטו, העולם מאיר דרך החרכים; חתכים בלילה שהראו גזעי עצים ועלים בוהקים באור השמש. הארי הרים את ידו, ממצמץ בחוזקה, כשהבהירות החוזרת התרסקה לעיניו שהורגלו בחשכה; ועיניו הלכו מיד למורה להתגוננות, רק למקרה שההתקפה תתרחש כשהוא מסונוור.

כשכל הכוכבים נעלמו ורק אור היום נותר, פרופסור קווירל עדיין ישב על הדשא. "ובכן, מר פוטר," הוא אמר בקולו הרגיל, "אם זה כך, אעזור לך כמיטב יכולתי, כל עוד אני יכול."

"אתה מה?" פלט הארי לא רצונית.

"ההצעה שהצעתי לך אתמול עדיין תקפה. שאל ואענה. הראה לי את אותם ספרי מדע שהערכת שמתאימים למר מאלפוי, ואסתכל עליהם ואומר לך מה אני חושב. אל תיראה כליכך מופתע, מר פוטר, לא אעזוב אותך לנפשך."

הארי בהה, צינוריות הדמעות בעיניו עדיין מלאות מהאור הפתאומי.

פרופסור קווירל הביט בו בחזרה. משהו מוזר ניצנץ בעיניו החיוורות. "עשיתי מה שיכולתי, וכעת חוששני שעליי לעזוב אותך. יום – והמורה להתגוננות היסס. "יום טוב, מר פוטר." "יום – החל הארי.

הגבר שישב על הדשא נפל, ראשו פוגע בקרקע בקול בום חלש.
באותו הרגע תחושת האבדון דעכה בחדות כזו עד שהארי זינק
לרגליו, ליבו בגרונו לפתע.

אבל הדמות שעל הקרקע דחפה את עצמה באיטיות למצב
זחילה. פנתה להביט בהארי, עיניים ריקות, פה שמוט לרווחה.
ניסתה לעמוד, נפלה שוב לקרקע.

הארי עשה צעד קדימה, אינסטינקט טהור אומר לו להציע יד,
אם כי זה היה שגוי; החשש שעלה בו, חלש ככל שהיה, הבטיח
שהסכנה נמשכת.

אבל הדמות הנפולה נרתעה מהארי והחלה לזחול באיטיות
הרחק ממנו, לכיוון הכללי של הטירה המרוחקת.
הילד העומד ביער הביט אחריה.

תּפּקײַדײַט, תּלּק זײַ

הערת המחבר: לאלו מכם שלא קראו את הספר המקורי: שלט העץ
עבר שינויים, אבל הכיתוב עליו זהה לזה שביצירתה המקורית של
גײ. קיי. רולינג.

* * *

הפגישה הרביעית:

(16: 38 אחר-הצהריים, 17 באפריל, 1992)

הגבר שלבש את המעיל המהווה והחם, שלוש צלקות דהויות
חרוטות בלחיו, הביט בהארי פוטר בקפידה ככל שיכל בעוד הילד
מביט בנימוס בשורת הבתים. יחסית למישהו שחברתו הטובה
ביותר מתה אתמול, הארי פוטר נראה שליו בצורה מוזרה, אם כי
לא בצורה שדומה לחוסר רגש, או נורמליות. אין ברצוני לדבר על
כך, אמר הילד, לא איתך ולא עם אף אחד. אומר 'אין ברצוני' ולא
'אני לא רוצה', כאילו להדגיש שהוא מסוגל להשתמש בניסוחים
של מבוגרים ולקבל החלטות של מבוגרים. היה רק דבר אחד
שרמוס לופין חשב שעשוי לעזור, לאחר שקיבל את הינשופים
מפרופסור מְקֶגוֹנְגֶל ומהאיש המוזר ההוא, קווירינוס קווירל.

"יש הרבה בתים ריקים," אמר הילד, מביט סביב.

מכתש גודריק השתנה בעשור שעבר מאז שרמוס לופין היה
מבקר קבוע. רבים מהבתים הישנים בעלי הגגות המיוחדים נראו

נטושים, שרכים ירוקים ומלאי עלים גדלים לאורך חלונותיהם ודלתותיהם. בריטניה התכווצה משמעותית לאחר מלחמת הקוסמים, לאחר שאיבדה לא רק את המתים אלא גם את הנמלטים. מכתש גודריק חטף מכה קשה. ולאחר מכן, משפחות נוספות עברו למקומות אחרים, להוגסמיד או ללונדון הקסומה. הבתים הנטושים מהווים תזכורת לא נעימה.

אחרים נותרו. מכתש גודריק היה עתיק יותר מהגוורטס, עתיק יותר מגודריק גריפינדור שעל שמו נקרא, וישנן משפחות שיחיו פה עד סוף העולם וקיסמו.

הפוטרס היו משפחה כזו, ויהיו שוב, אם הפוטר האחרון יבחר כן.

רמוס לופין ניסה להסביר את כל זה, מפשט זאת ככל שהצליח בעבור הילד הצעיר. הרייבנקלו הנהן במחשבה ולא אמר דבר, כאילו הבין הכל ללא צורך בשאלות. אולי זה היה כך; הילד של גיימס וליילי פוטר, המדריך והמדריכה הראשיים של הגוורטס, לא יהיה טיפש. הילד בהחלט נראה אינטליגנטי ביותר, מהזמן הקצר שבו דיברו בינואר, אם כי בפעם ההיא רמוס היה הדומיננטי בשיחה.

(היה גם העניין ההוא עם הקסמהדרין עליו שמע רמוס שמועות, אבל רמוס לא האמין לאף מילה מזה, לא יותר מכפי שהאמין שג'יימס הבטיח את בנו לבתה הצעירה של מולי.)
"הנה המצבה, אמר רמוס, מצביע לפניהם.

* * *

הארי הלך לצידו של מר לופין לעבר אוכליסק השיש השחור, חושב בשקט. נראה להארי שההרפתקה הזו הייתה מוטעית מיסודה; הוא לא באבל שהוא צריך עזרה להתמודד עימו, לא זו הדרך שהארי בחר. ככל שזה נוגע להארי, חמשת שלבי האבל הם זעם, חרטה, החלטה, מחקר ותחייה. (לא שלמודל 'חמשת שלבי

האבל' הסטנדרטי יש ראיות ניסיוניות כלשהן שהארי שמע עליהן.) אבל מר לופין נראה כן מכדי שיוכל לסרב לו; וביקור בביתם של גיימס וליילי היה משהו שהארי הרגיש שאסור לו לסרב לו. אז הארי הלך, מרגיש מנותק בצורה מוזרה; הולך בשקט במחזה שאת התסריט שלו הוא לא היה מעוניין לקרוא.

להארי נאמר שאל לו לעטות את את גלימת ההיעלמות לצורך המסע הזה, זאת כדי לאפשר למר לופין לעקוב אחריו.

הארי היה משוכנע מוסרית שדמבלדור, או דמבלדור וגם עיץ הזעם מודי, עקבו אחריהם, בלתי נראים, כדי לראות אם מישהו ינסה לנגוס בפיתיון. אין שום סיכוי שהארי יצא מהוגוורטס רק עם רמוס לופין בתור שומר. עם זאת, הארי לא ציפה שמישהו יקרה. הוא לא ראה דבר שיסתור את ההשערה שהסכנה מתרכזת בהוגוורטס ורק בהוגוורטס.

כשהשניים התקרבו למרכז העיירה, אובליסק השיש הפך ל – הארי נשם נשימה מהירה. הוא ציפה לפוזה דרמטית של גיימס פוטר עם שרביט מכון כנגד לורד וולדמורט, וליילי פוטר עם ידיים שלוחות לפני העריסה.

במקום זאת היה שם גבר עם שיער מבולגן ומשקפיים, ואישה עם שיער פזור ותינוק בזרועותיה, וזה הכל.

“זה נראה מאוד... רגיל,” אמר הארי, מרגיש מחנק מוזר בגרונו. “גברת לונגבוטום ופרופסור דמבלדור עמדו על הרגליים האחוריות,” אמר מר לופין, שהביט בהארי יותר מאשר במצבה. “הם אמרו שיש לזכור את הפוטרם כפי שחיו, לא כפי שמתו.”

הארי הביט בפסל, חושב. מוזר מאוד, לראות את עצמו בתור תינוק מאבן, בלי צלקת על מצחו. הייתה זו הצצה ליקום חלופי, אחד שבו הארי גיימס פוטר (בלי אוואנס־ורס בשמו) הפך לקוסם מלומד אינטליגנטי אך רגיל, אולי ממוין לגריפינדור כמו הוריו. הארי פוטר שגדל כקוסם צעיר ומהוגן, שידע מעט על מדע על אף שאימו הייתה בת־מוגלים. מה שהיה משנה בסופו של דבר... לא

הרבה. ג'יימס וליילי לא היו מגדלים את בנם עם מה שפרופסור קווירל היה קורא לו *שאפתנות* ומה שפרופסור ורס־אוואנס היה קורא לו *המאמץ המשותף*. ההורים הגנטיים שלו היו אוהבים אותו מאוד, וזה לא היה עוזר לאף אחד בעולם מלבד הארי. אם מישהו היה מבטל את מותם –

"אתה היית ידידם," אמר הארי, פונה להביט בלופין. "במשך זמן רב, מאז שהייתם ילדים."
רמוס לופין הנהן בשקט.

קולו של פרופסור קווירל הדהד בזיכרונו המקורב של הארי: *ההבדל הסביר ביותר אינו שאכפת לך יותר. ההבדל הסביר ביותר הוא, שבהיותך יצור לוגי יותר מהם, רק אתה מודע לכך שתפקיד החבר אמור לדרוש זאת ממך...*

"כשליילי וג'יימס מתו," אמר הארי, "האם חשבת שאולי יש דרך קסומה להחזיר אותם? כמו אורפאוס ואאורידיקה? או מה זה היה, האחים אַלריין?"

"אין קסם שיכול לבטל את המוות," אמר מר לופין בשקט. "ישנן תעלומות מסוימות שבהן קוסמות לא יכולה לגעת."
"האם עשית בדיקה מנטלית של מה שחשבת שאתה יודע, איך אתה חושב שאתה יודע את זה, וכמה גבוהה ההסתברות של המסקנה הזו?"

"מה?" אמר מר לופין. "אתה יכול לחזור על זה, הארי?"
"התכוונתי, האם חשבת על זה בכל מקרה?"
מר לופין הניד בראשו.
"למה לא?"

"משום שזה כבר היה ועבר," אמר רמוס לופין בעדינות. "משום שהיכן שלא יהיו ג'יימס וליילי כעת, הם היו רוצים שאפעל למען החיים, לא למען המתים."

הארי הנהן בשקט. הוא היה בטוח למדי בתשובה לשאלה הזו לפני ששאל. הוא כבר קרא את התסריט הזה. אבל הוא שאל בכל

זאת, רק למקרה שמר לופין בילה שבוע במחשבה אובססיבית על זה, משום שהארי יכול היה לטעות.

קולו הרך של המורה להתגוננות נשמע בתודעתו של הארי. בוודאי, אם ללופין באמת היה אכפת, הוא לא היה צריך הנחיה מיוחדת למשהו פשוט כמו לחשוב במשך חמש דקות לפני שהרים ידיים...

כן, הוא היה צריך, ענה קולו המנטלי של הארי. בניאנוש לא רוכשים לפתע מיומנות כזאת רק משום שאכפת להם. אני למדתי עליה משום שקראתי ספרים בספריה, שהופקו בעזרת עבודה מדעית ענקית –

והחלק האחר ההוא בהארי אמר, בקול הרך ההוא, אבל ישנה גם השערה אחרת, והיא מתאימה לנתונים בצורה הרבה פחות מסובכת.

לא היא לא! איך אנשים ידעו בכלל מה להעמיד פנים, אם לאף אחד לא אכפת?

הם לא יודעים. זו התצפית שלך.

השניים המשיכו ללכת קדימה לכיוון בית מסוים, מעבר לשורה ארוכה של בתי קוסמים מאוכלסים ובתים אחרים מלאים בשרכים. מגיעים לבית שמחצית מגגו חסרה, ועלים ירוקים צומחים בתוכו; מאחורי גדר חיה בגובה הכתף שגדלה פרא לצד המדרכה, ושער מתכת צר (מר האגריד בוודאי צעד מעליו, מכיוון שהיה גדול מכדי לעבור דרכו). החור בגג נראה כאילו פה ענק נגס ביס עגול מהבית, מותיר גדמי עץ בולטים של מה שאולי היה קורות תמיכה. בצד ימין עדיין עמדה זקופה ארובה בודדת, שלא נאכלה בביס הענק, אבל נשענה בצורה מסוכנת ללא תמיכה הולמת. חלונות היו מנופצים. במקום בו הייתה אמורה להיות הדלת נותרו רק שבבי עץ.

אל המקום הזה הגיע לורד וולדמורט, בשקט, משמיע פחות קול מהעלים המתים שרשרשו לאורך המרצפות...

רמוס לופין הניח יד על כתפו של הארי. "גע בשער, " האיץ בו
מר לופין.

הארי הושיט את ידו ועשה כן.

כמו פרח שפרח במהירות שלט בקע מהעשבים הסבוכים על
הקרקע מאחורי השער, שלט עץ עם אותיות זהב, ובו נכתב:

במקום זה, בערב 31 באוקטובר 1981,
קיפחו את חייהם לילי וג'יימס פוטר.
בנם, הארי, הוא עד היום הקוסם היחיד
אי פעם ששרד את הקללה הממיתה.
הילד־שנשאר־בחיים, ששבר את כוחו של זה־שאיך־לנקוב־בשמו.
בית זה הושאר כאן במצבו ההרוס,
כאנדרטה לזכרם של הפוטרים,
וכתזכורת לקורבנם.

במקום הריק שמתחת לאותיות הזהב נכתבו הודעות אחרות,
עשרות מהן, דיו קסום שעלה לפני השטח ונצנץ באור חזק מספיק
כדי להיקרא לפני שדעך ופינה את מקומו להודעות אחרות.

כך ננקם בני גדעון.

תודה לך, הארי פוטר. היה שלום באשר תהא.

לעד נהיה בני־חובם של הפוטרים.

הו ג'יימס, הו לילי, אני מצטער.

אני מקווה שאתה בחיים, הארי פוטר.

תמיד יש מחיר.

הלוואי שהמילים האחרונות שלנו היו נעימות יותר, ג'יימס. אני מצטער.

תמיד ישנו שחר לאחר הלילה.

נוחי בשלום, לילי.

תבורך, הילד־שנשאר־בחיים. היית הנס שלנו.

"אני מניח – אמר הארי. "אני מניח שזה מה שאנשים עושים –
במקום לנסות לשפר את המצב –" הארי עצר. המחשבה הרגישה
לא ראויה למקום הזה. הוא הרים את מבטו, וראה את רמוס לופין

מביט בו במבט כה עדין עד שהארי תלש את מבטו הרחק אל הגג המפוצץ והשבור.

היית הנס שלנו. הארי תמיד שמע את המילה 'נס' בהקשר של איך, ביקום הטבעי, אין דבר כזה. אך עם זאת בהביטו בבית החרב, הוא ידע לפתע בדיוק מה משמעות המילה, רגע החסד הלא־מוסבר, הברכה חסרת־הפשר. אדון האופל כמעט ניצח, ואז בלילה אחד כל האפלה והאימה תמו, גאולה ללא הצדקה, שחר פתאומי מהחשכה ואפילו עכשיו איש לא ידע למה –

לו לילי פוטר הייתה שורדת את המפגש שלה עם לורד וולדמורט, היא הייתה מרגישה את אותו הדבר כשהייתה רואה את התינוק שלה חי לאחר מכן.

”בוא נלך”, אמר התינוק, עשר שנים לאחר מכן.

הם הלכו.

הכניסה לבית־הקברות נשמרה על־ידי שער חסר מנעול מהסוג שמנע מחיות להיכנס, עם מקום לעמוד בו כשהזזת את הדלת מצד אחד של מקום העמידה לצד השני. רמוס הוציא את שרביטו (הארי כבר החזיק את שלו) והיה טשטוש קצר כשנכנסו פנימה.

חלק מהמצבות שעלו מהקרקע נראו עתיקות כמו הקיר באוקספורד שאביו אמר שגילו כאלף שנה.

האלי פלמינג, נכתב על המצבה הראשונה שהארי ראה, האותיות החרוטות שחוקות ממעבר הזמן עד סף בלתי־נראות. ויינה זוד, נכתב על אחרת.

עבר זמן רב מאז שהארי ביקר בבית־קברות. התודעה שלו עדיין הייתה כשל ילד בפעם האחרונה שהיה באחד, הרבה לפני שהביט לתוך צל המוות. לבוא לפה עכשיו היה... מוזר, ועצוב, ומבלבל, וזה קרה במשך כליכך הרבה זמן, למה קוסמים לא ניסו לעצור את זה, למה הם לא משקיעים את כל כוחם בזה כמו שמוגלגים עושים עם מחקר רפואי, רק יותר, לקוסמים יש יותר סיבה לקוות...

”גם הדמבלדורים חיו במכתש גודריק?” שאל הארי, כשחלפו

על פני זוג מצבות חדשות יחסית עליהן נכתב קנדרה דמבלדור
ואריאנה דמבלדור.

"במשך זמן רב, רב מאוד," אמר מר לופין.

הם התקדמו פנימה לתוך בית-הקברות, הרחק לעבר קצהו,
חולפים על פני מתים רבים שאנשים התאבלו עליהם.
ואז מר לופין הצביע על מצבה כפולה מחוברת, משיש שנותר
לבן וצעיר.

"הולכות להיות הודעות גם פה?" שאל הארי. הוא לא רצה
להתמודד עוד עם הדרך שבה אנשים אחרים התמודדו עם מוות.
מר לופין הניד בראשו.

הם הלכו לעבר המצבות הלבנות המחוברות.
ועמדו לפני –

"מה זה?" לחש הארי. "מי... מי כתב את זה?"

ג'יימס פוטר

נולד ב-27 במרץ 1960

מת ב-31 באוקטובר 1981

"כתב מה?" שאל מר לופין, מבולבל.

לילי פוטר

נולדה ב-30 בינואר 1960

מתה ב-31 באוקטובר 1981

"את זה!" קרא הארי. "את הכיתוב!" דמעות נקוו בעיניו של הארי,
למראה האור שהגיע משום מקום, רגע החסד במקום בו לא היה
אמור להיות שום חסד, הברכה המסתורית, דמעות נקוות למראה

הַאֵיבָה הָאֶחָרוֹן שֶׁיִּמָּנֵר הוּא הַמָּוֶת

"זה?" אמר לופין. "זה... המוטו, אני מניח שאפשר לקרוא לזה,
של הפוטרים. אם כי אני לא חושב שזה היה משהו רשמי עד כדי
כך. סתם אמרה שעברה בירושה מלפני הרבה, הרבה זמן..."

"זה – זה –" הארי מיהר לכרוע לצד הקבר, נגע בכיתוב ביד
 רועדת. "איך? דברים כאלה לא יכולים להיות, להיות גנטיים –"
 ואז הארי ראה את מה שהדמעות טשטשו, את התריטה הדהויה
 של קו, בתוך עיגול, בתוך משולש.
 הסמל של אוצרות המוות.
 והארי הבין.
 "הם ניסו, לחש הארי.
 שלושת האחים פברל.
 האם הם איבדו מישהו שהיה יקר להם, האם כך זה החל?
 "כל חייהם, הם ניסו, והם התקדמו –"
 גלימת ההיעלמות, שיכולה להביס את מבט הסוהרסנים.
 "– אבל המחקר שלהם לא נגמר –"
 להסתתר מצל המוות זה לא אותו הדבר כמו להביס את המוות
 עצמו. אבן האוב לא באמת הייתה יכולה להחזיר מישהו בחזרה.
 שרביט הסמבוק לא יכול להגן עליך מזקנה.
 "– אז הם העבירו את המשימה שלהם לילדיהם, ולילדי
 ילדיהם."
 דור אחרי דור.
 עד שהיא הגיעה אליי.
 האם הזמן יכול להדהר כך, להתחרז, בין עתיד כליכך רחוק
 ועבר כליכך רחוק. זה לא יכול להיות צירוף מקרים, לא כך? לא
 ההודעה הזו, לא המקום הזה.
 המשפחה שלי.
 באמת הייתם אבי ואימי.
 "זה לא אומר להחיות את המתים, הארי, אמר מר לופין. "זה
 אומר לקבל את המוות, וכך להיות מעבר לו, לשלוט בו."
 "האם ג'יימס אמר לך את זה?" שאל הארי, קולו מוזר.
 "לא, אמר מר לופין, "אבל –"
 "טוב."

הארי קם לאיטו מהמקום בו כרע, מרגיש כאילו הוא מרים שמש על כתפיו, מעלה את השחר מעל האופק.

כמובן שקוסמים אחרים ניסו. אני לא ייחודי. מעולם לא הייתי לבד. הרגשות שבלב שלי, הם לא כליכך מיוחדים, לא בעולם הקוסמים ולא בעולם המוגלגים.

"הארי, השרביט שלך!" התרגשות פתאומית מילאה את קולו של מר לופין, וכשהארי הרים את שרביטו כדי לבחון אותו מקרוב, הוא ראה שהשרביט בוחק באור כסוף וחלש, שבקע מהעץ.
"הטל את לחש הפטרונוס!" האיץ בו מר לופין. "נסה להטיל אותו שוב, הארי!"

אה, נכון. למיטב ידיעתו של מר לופין, אני לא יכול – הארי חייך, ואפילו צחק קצת. "מוטב שלא," אמר הארי. "אם הייתי מנסה להטיל את הלחש במצב המחשבתי הנוכחי שלי, זה בטח היה הורג אותי."

"מה?" אמר מר לופין. "לחש הפטרונוס לא עושה את זה!"
הארי גיימס פוטראוואנסירוס הרים את ידו השמאלית, עדיין צוחק, וניגב כמה דמעות.

"אתה יודע, מר לופין," אמר הארי. "דרושה פרשנות ממש באדוקית כדי לחשוב שמישהו יסתובב לו, תוהה על איך מוות זה פשוט משהו שכולנו צריכים לקבל, וינסה להעביר את המחשבה שלו בכך שיכתוב, 'האויב האחרון שימוגר הוא המוות'. אולי מישהו אחר חשב שזה נשמע פואטי ולקח את הביטוי וניסה לפרש אותו בצורה אחרת, אבל מי שאמר את זה לראשונה לא אהב במיוחד את המוות." לפעמים הארי השתומם מהאופן שבו אנשים אפילו לא הבחינו כשהם סובבו משהו 180 מעלות הפוך מהקריאה הראשונה הברורה שלו. זה לא יכול להיות עניין של כוח מוחי גולמי, אנשים היו מסוגלים לראות את הקריאה הברורה של רוב המשפטים. "וגם 'ימוגר' מתייחס לשינוי של מצב עתידי, אז זה לא יכול להתייחס לאיך שהעניינים עכשיו."

רמוס לופין בהה בו בעיניים פעורות. "אתה בהחלט בנם של ג'יימס וילי, " אמר הגבר, נשמע המום למדי.

"כן, זה נכון, " אמר הארי. אבל זה לא הספיק, הוא צריך לעשות משהו נוסף, אז הארי הרים את שרביטו לאוויר ואמר, קולו יציב ככל שהצליח לעשותו, "אני הארי ג'יימס פוטר אוואנסדורס, בנם של לילי וג'יימס, מבית פוטר, ואני מקבל את המשימה של משפחתי. המוות הוא אויבי, ואני אביס אותו."

ת'ראינן בין פברלס סונה אהנד ת'ריקה היקה טואל ת'יסום דאת ב'י יוננן.

"מה? " אמר הארי בקול רם. המילים הופיעו בזרם המחשבה שלו כאילו נבעו ממחשבותיו שלו, ללא הסבר.

"מה זה היה? " שאל רמוס לופין באותו הרגע.

הארי הסתובב, סורק את בית-הקברות, אבל הוא לא ראה כלום. מר לופין לצידו עשה את אותו הדבר.

איש מהם לא הבחין במצבה הגבוהה והשחוקה, כאילו מאלף שנות קיום, עליה היה קו בתוך עיגול בתוך משולש שבהקו בכסף קלוש, כמו האור שבהק מהשרביט של הארי, בלתינראה ממרחק תחת השמש המאירה.

* * *

זמן מה לאחר מכן :

"שוב תודה, מר לופין, " אמר הארי כשהגבר הגבוה בעל הצלקות הקלושות עמד לעזוב שוב. "אם כי הלוואי שלא היית – " פרופסור דמבלדור אמר שעליי להחזיר אותנו במפתח מעבר להוגוורטס אם משהו לא רגיל יקרה, בין אם הוא נראה כמו התקפה ובין אם לאו, " אמר מר לופין בנחרצות. "וזה סביר בהחלט."

הארי הנהן. ואז, אחרי ששמר בזהירות את השאלה הזו לסוף, "יש לך מושג מה משמעות המילים? "

"לו היה לי, לא הייתי אומר לך, " אמר מר לופין, נראה חמור-

סבר למדי. "בהחלט לא בלי רשותו של פרופסור דמבלדור. אני יכול להבין את הלהיטות שלך, אבל אל לך לנסות לחשוף את סודות משפחת פוטר לפני שאתה מבוגר. זה אומר אחרי שעברת את הכשיפומטרי שלך, הארי, או לפחות את בחינות הבגרות. ואני עדיין חושב שהבנת רעיון שגוי לגמרי בנוגע למשמעות של המוטו המשפחתי שלך!"

הארי הנהן, נאנח פנימית, ונפרד ממר לופין לשלום.

* * *

הארי חזר להוגוורטס, למגדל רייבנקלו, מרגיש מוזר, ומחוזק. הוא לא ציפה לדבר מזה, אבל הכל היה לטובה. הוא עבר דרך חדר המועדון של רייבנקלו, בדרכו לחדרו. אז הגיע אליו היצור הזוהר, בוהק באור לבן ורך מתחת ללהבות הנר של חדר המועדון של רייבנקלו, מזדחל משום מקום, הנחש הכסוף.

* * *

Pregen béon Pefearles suna and þrie hira tól þissum Déað béo gewunen.

שלושה יהיו בני פברל ושלושה יהיו חפציהם, ובכוחם יובס המוות.

– נאמר בנוכחותם של שלושת האחים פברל, בפונדק קטן מחוץ למקום שיקרא לימים מכתש גודריק.

תּפּקִיִּדִיּוֹ, תּלֶקֶת

בפעם השנייה באותו היום עיניו של הארי התמלאו דמעות. בלי לשים לב לעיניים המבולבלות של הרייבנקלואים בחדר המועדון, הוא הושיט את ידו ליצור הכסוף שדראקו מאלפוי שלח, מערסל אותו בזרועותיו כמו יצור חי, ומעד לכיוון החדר שלו, הולך מעורר למחצה אל הקומה התחתונה של התיבה שלו, בעוד נחש הכסף ממתין בסבלנות בזרועותיו.

* * *

הפגישה החמישית: 10:12 בבוקר, יום ראשון, 19 באפריל.
פגישת בעל החוב שלורד מאלפוי דרש מפּוֹטֶר, שהיה חייב ללוציוס מאלפוי כ־58,203 אוניות, נערכה בבנק המרכזי של גרינגוטס, בהתאם לחוקי בריטניה.
הכושף הראשי דמבלדור עשה מאמצים מסוימים לנסות למנוע מהארי פוטר לעזוב את ביטחון הוגוורטס (ביטוי שגרם להארי להרים את אצבעותיו ולהתוות מרכאות באוויר). מצידו, הילד־שנשאר־בחיים נראה כאילו הוא תוהה לעצמו בשקט, ואז מסכים לפגישה, משתף פעולה בצורה מוזרה עם דרישת אויבו.
מנהל הוגוורטס, שהיה האפוטרופוס החוקי של הארי בעיני בריטניה הקסומה, ערער על הסכמת בן חסותו.
וועדת החובות של הקסמהדרין ערערה על החלטת מנהל

הוגוורטס.

הכושף הראשי ערער על החלטת הוועדה.

הקסמהדרין ערער על החלטת הכושף הראשי.

וכך הילד־שנשאר־בחיים עזב תחת השמירה הכבדה של עיני־הזעם מודי ושל שלישיית הילאים לבנק המרכזי של גרינגוטס; עינו הכחולה הבהירה של מודי מסתחררת בפראות לכל עבר, כאילו במטרה לסמן לכל תוקף אפשרי שהוא 'על המשמר ועירני תמידית' וישרוף בשמחה את הכליות של כל מי שיתעטש לכיוון הכללי של הילד־שנשאר־בחיים.

הארי פוטר הביט בדריכות רבה יותר מאשר בפעם שעברה כשצעדו דרך דלתות הכניסה הפתוחות לרווחה, מתחת למוטו *פּוֹרְטִינּוּס קוּאֵר פִּיֶדְלִינְס*. בשלושת הביקורים האחרונים של הארי בגרינגוטס הוא בסך הכל העריך את עמודי השיש, את הלפידים הבווערים בזהב, את הארכיטקטורה שלא הייתה זהה לאזורים האנושיים של בריטניה הקסומה. מאז היו התקרית באזקבאן ודברים אחרים; וכעת, בביקורו הרביעי, הארי חשב על מרד הגובלינים ועל תחושת המיאוס המתמשכת של הגובלינים מהעובדה שנאסר עליהם להחזיק שרביטים ומכמה עובדות נוספות שלא היו בספרי הלימוד לשנה הראשונה, שהארי ניחש באמצעות התאמת תבניות ופרופסור פליטיק אישר בקול שקט מאוד. לורד וולדמורט הרג גובלינים כמו קוסמים – מהלך מטופש להפליא מצידו של לורד וולדמורט, אלא אם הארי ממש מפספס משהו – אבל מה הגובלינים חשבו על הילד־שנשאר־בחיים, להארי לא היה מושג. לגובלינים היה מוניטין של לשלם את החובות שלהם ולקחת את מה שהם חושבים שחייבים להם, יחד עם מוניטין לפרשנות צבועה בדעה קדומה.

היום, השומרים שעמדו זקופים בשריון במרווחים קבועים סביב הבנק הביטו בפנים חתומות בילד־שנשאר־בחיים, ובכעס והבזקים של תיעוב מריר במודי ובהילאים. לאורך הדלפקים

והעמדות במבואת הבנק, פקידים גובלינים הביטו בתיעוב שווה בקוסמים שאת ידיהם מילאו באוניות; פקיד אחד חייך חיוך חד שיניים לעבר מכשפה שנראתה כעוסה ונואשת.

אם אני מבין כהלכה את טבע האדם – ואם אני צודק שונים קסומים הומנואידים הם אנושיים מבחינה גנטית עם עוד השפעה קסומה תורשתית – אז לא סביר שתהפכו לחברים של קוסם רק משום שאני מנומס אליכם, או אם אומר שאני מזדהה. אבל אני תוהה האם תתמכו בילד־שנשאר־בחיים בניסיון למוטט את משרד הקסמים, אם אבטיח לבטל את חוק השרביטים לאחר מכן... או אם אתן לכם בשקט שרביטים וספרי לחשים בתמורה לתמיכתכם... האם זו הסיבה שסוד יצירת השרביטים מוגבל לאנשים כמו אוליבנדר? אם כי אם אתם באמת אנושיים, סתם אנושיים, אז לאומת הגובלינים בוודאי יש זוועות פנימיות משלה, אזקאבאניס משלה, משום שגם זה טבע האדם; ובמקרה כזה עליי למוטט או לתקן גם את הממשלה שלכם בסופו של דבר. הממ.

גובלין זקן הופיע לפניהם, והארי הטה את ראשו בנימוס זהיר, מחווה שהגובלין הזקן השיב לה בחצי נידראש מהיר. לא הייתה נסיעה פרועה ברכבת; תחת זאת הגובלין הזקן הוביל אותם למסדרון קצר שנגמר בחדר המתנה קטן, עם שלושה ספסלים בגודל־גובלין וכיסא אחד בגודל־קוסם, עליו לא ישב איש.

"אל תחתום על דבר שלוציוס מאלפוי נותן לך," אמר עין־הזעם מודי. "שום דבר, אתה מבין אותי, נערי? אם מאלפוי נותן לך עותק של הרפתקאותיו המופלאות של הילד־שנשאר־בחיים ומבקש ממך חתימה, תגיד לו שמתחת גיד באצבע. אל תרים עט־נוצה לשנייה בזמן שאתה בגרינגוטס. אם מישהו נותן לך עט־נוצה, שבור את העט ואז שבור את האצבעות שלך. אני צריך להסביר עוד, בן?"

"לא במיוחד," אמר הארי. "יש לנו עורכ־דין גם בכריטיניה המוגלגית, והם היו חושבים שעורכ־יהדין שלכם תמודים." זמן קצר לאחר מכן הארי פוטר מסר את השרביט שלו לשומר

גובליני משוריין שבדק אותו עם כל מיני גששות מעניינות למראה, ונתן את הנרתיק שלו למודי למשמרת.

ואז הארי עבר בדלת נוספת, ומתחת למפל המים של מפולת הגנב, שהתאדו מהעור שלו ברגע שיצא ממנו.

בצד השני של הדלת היה חדר גדול יותר, מצופה בלוחות עץ עשירים ומרוהט בשולחן זהוב גדול שנמתח לאורכו; שני כיסאות עור ענקיים בצד אחד של השולחן, ושרפרף עץ קטן מצידו השני, לבעל החוב. שני גובלינים בשריון מלא, עונדים אוזניות ומשקפיים מעוטרים, עמדו על המשמר בחדר. לשום צד לא יהיו שרביטים או חפצי־קסם אחרים, והשומרים הגובלינים יתקפו מיד אם מישוהו יעז להשתמש בקסם נטולי־שרביט בפגישה השלווה הזו, שתחת השגחת בנק גרינגוטס. האוזניות המעוטרות ימנעו מהשומרים הגובלינים לשמוע את השיחה אלא אם פונים אליהם ישירות, המשקפיים יטשטשו את פני הקוסמים. בקיצור, זה קרוב למשהו שמדמה בטיחות אמיתית, לפחות עבור מליטי־הכרה.

הארי התיישב על השרפרף הלא־נוח שלו, חושב מעודן בנימה של סרקזם מנטלי, והמתין לנושיו.

היה זה רק זמן קצר לאחר מכן, קצר בהרבה מהזמן שניתן לגרום לבעל חוב להמתין מבחינה חוקית, כשלוציוס מאלפוי נכנס לחדר, מתיישב בכיסא העור שלו בתנועות שנעשו חלקות על־ידי אימון. מקל ההליכה בעל ראש הנחש שלו לא היה בידיו, רעמתו הלבנה הארוכה ריחפה מאחוריו כתמיד, פניו לא ניתנות לקריאה.

עוקב בשקט אחריו הגיע ילד צעיר עם שיער לבן־בלונדיני, לובש כעת גלימות שחורות מהודרות בהרבה מכל תלבושת בהוגוורטס, הולך בעקבות אביו בפנים חתומות. ילד לו הארי היה חייב ארבעים אוניות, מבית מאלפוי, ולפיכך, טכנית, היה כלול בהחלטת הקסמהדרין שאיפשרה את הפגישה הזו.

דראקו. הארי לא אמר זאת בקול, לא נתן להבעתו שלו להשתנות. הוא לא היה מסוגל לחשוב מה לומר. אפילו אני מצטער

לא נראה הולם. הארי לא העז לומר משהו כזה גם לפטרונוס של דראקו, כשקבעו את הפגישה הזו בכמה חילופי מילים קצרים; ולא רק משום שלוציוס עשוי להאזין. די היה בידיעה שהמחשבה השמחה של דראקו עדיין שמתה, ושהוא היה מסוגל לרצות שהארי ידע זאת.

לוציוס מאלפוי דיבר ראשון, קולו שקול, פניו קבועות. "איני מבין מה מתרחש בהוגוורטס, הארי פוטר. האם תואיל להסביר לי?"

"איני יודע," אמר הארי. "לו הייתי מבין את האירועים הללו לא הייתי מניח להם לקרות, לורד מאלפוי."

"אז ענה לי על השאלה הזו. מי אתה?"

הארי הביט במבט יציב בפניו של הנושה שלו. "איני אתה-יודעמי, כפי שחשבת שאני," אמר הארי. מכיוון שלא היה אידיוט גמור, הוא הבין לבסוף עם מי לוציוס מאלפוי חשב שהוא מדבר בפני הקסמהדרין. "ברור שאיני ילד רגיל. ברור במידה שווה, שזה קשור איכשהו לעסק הזה של הילד־שנשאר־בחיים. אבל אני לא יודע מה, או למה, יותר ממך. שאלתי את מצנפת המיון וגם היא לא ידעה."

לוציוס מאלפוי הנהן במבט מרוחק. "לא הייתי יכול לחשוב על שום סיבה שבגינה תשלם מאה אלף אוניות כדי להציל חיים של בוצדמית. שום סיבה למעט אחת, שהייתה יכולה להסביר את כוחה ואת תאוות הדם שלה כאחד; אבל אז היא מתה מידי של טרול, ועם זאת אתה חייט. ובנוסף, בני סיפר לי רבות עליך, הארי פוטר, דברים שלא היו הגיוניים בכלל, שמעתי את הזיות המשוגעים בקדוש מנגו והן היו הגיוניות בהרבה מהאירועים להם גרמת שאותם הבן שלי תיאר לי תחת וריטסדום, ואת החלק בטידוף המשתולל הזה, שכיצעת באופן אישי, אני רוצה שתסביר לי, ועכשיו."

הארי פנה להביט בדראקו, שהביט בו בחזרה בפנים מכווצות,

מוחלקות, ומכווצות שוב.

"גם אני," אמר דראקו מאלפוי בקול גבוה ורועד, "אשמח, לדעת, למה, פוטר."

הארי עצם את עיניו, ודיבר בלי להסתכל. "ילד שגדל אצל מוגלגים וחשב שהוא חכם. אתה ראית אותי, דראקו, וחשבת עד כמה שימושי יהיה אם הילד־שנשאר־בחיים, מכל הילדים בשכבה שלך, יראה את האמת שבדברים, אם תהיו חברים. ואני חשבתי את אותו הדבר עליך. אלא שאתה ואני האמנו שדברים שונים הם האמת. לא שאני אומר שישנן אמיתות שונות, כלומר, יש אמונות שונות אבל רק מציאות אחת, רק יקום אחד שעושה את האמונות הללו נכונות או שגויות –

"שיקרת לי."

הארי פקח את עיניו והביט בדראקו. "הייתי מעדיף לומר," אמר הארי, בקול לא ממש יציב, "שהדברים שאמרתי לך היו נכונים מנקודת מבט מסוימת."

"נקודת מבט מסוימת?" דראקו מאלפוי נראה כועס בדיוק כמו שללוק סקיייווקר הייתה הזכות להיות, ולא במצב־הרוח לקבל את התירוצים של קנובי. "יש מילה לדברים שהם נכונים מנקודת מבט מסוימת. הם נקראים שקרים!"

"או תכסיסים," אמר הארי בקול יציב. "אמירות שהן נכונות טכנית אבל משטות במאזין ליצור אמונות שקריות נוספות. אני חושב ששווה לעשות את ההבחנה הזו. מה שאמרתי לך היה נבואה שמגשימה את עצמה; האמנת שאתה לא יכול לשטות בעצמך, ולכן לא ניסית. המיומנויות שלמדת אמיתיות, והיה רע מאוד בעבורך לו היית מתחיל להילחם כנגדן בתוכך. אנשים לא יכולים לגרום לעצמם להאמין שכחול הוא ירוק בכוח רצון, אבל הם חושבים שהם יכולים, וזה יכול להיות גרוע כמעט באותה מידה."

"ניצלת אותי," אמר דראקו מאלפוי.

"ניצלתי אותך רק בדרכים שעשו אותך חזק יותר. זו המשמעות

של להיות מנוצל עלידי חבר.

“אפילו אני יודע שזו לא חברות!”

לוציוס מאלפוי דיבר כעת שוב. “לאיזו מטרה? לשם מה?”

אפילו קולו של המאלפוי המבוגר לא היה יציב לגמרי. “למה?”

הארי הביט בו לרגע, ואז פנה לדראקו. “אבא שלך בטח לא

יאמין לזה,” אמר הארי. “אבל אתה, דראקו, אמור להיות מסוגל

לראות שכל מה שקרה תואם להשערה הזו. ושהשערה צינית יותר

לא תסביר למה לא דחפתי אותך חזק יותר כשחשבתי שיש לי יכולת

להפעיל לחץ, או למה לימדתי אותך כל-כך הרבה. חשבתי שהיורש

של בית מאלפוי, שנראה בפומבי תופס בתמוגלים כדי למנוע

ממנה ליפול מהגג של הוגוורטס, יהיה מועמד פשרה טוב להוביל

את בריטניה הקסומה אחרי הרפורמציה.”

“אז אתה רוצה שאאמין,” אמר לוציוס מאלפוי בקול דק,

“שאתה טוען לשיגעון. טוב, נשים את זה בצד. אמור לי מי שילח

את הטרול הזה בהוגוורטס.”

“אני לא יודע,” אמר הארי.

“אמור לי במי אתה חושד, הארי פוטר.”

“יש לי ארבעה חשודים. אחד מהם הוא פרופסור סנייפ –

“סנייפ?” התפרץ דראקו.

“השני, כמובן, הוא המורה להתגוננות של הוגוורטס, רק משום

שהוא המורה להתגוננות.” הארי היה משאיר אותו בחוץ, לא רוצה

להביא את פרופסור קווירל לתשומת ליבם של המאלפויים אם הוא

חף מפשע, אבל דראקו היה יכול לתפוס אותו בזה. “השלישי, לא

תאמין לי. הרביעי הוא קטגוריה כללית שנקראת כל השאר.”

והחמישי, לורד וולדמורט, אני לא חושב שעליי לספר לך עליו.

פניו של לוציוס מאלפוי התעוותו בנחרת זעם. “אתה חושב

שאיני יכול לזהות פיתיון על הקרס שלך? ספר לי על האפשרות

השלישית, פוטר, זו שאתה רוצה שאאמין שהיא האפשרות

האמיתית, ותפסיק עם המשחקים.”

הארי בחן את לורד מאלפוי במבט יציב. "קראתי פעם ספר שלא הייתי אמור לקרוא, והוא לימד אותי זאת: תקשורת היא מאורע שקורה בין שווים. עובדים משקרים למעסיק שלהם, שבתורו מצפה שישקרו לו. אני לא מתחמק, אני מציין שפשוט לא אפשרי, במצב הנוכחי שלנו, שאספר לך על החשוד השלישי, ושתאמין שהסיפור שלי אינו פיתיון."

דראקו דיבר שוב. "זה אבא, נכון?"

הארי הביט בדראקו בהפתעה.

דראקו דיבר בקול שקול. "אתה חושד שאבא שלח את הטרול להוגוורטס כדי לפגוע בגריינג'ר, נכון? זה מה שאתה חושב, לא כך?"

הארי פתח את פיו כדי לומר, לא, למעשה, ואז הצליח לחשוב קדימה ולעצור את עצמו לראשונה בחייו.

"אני מבין..." אמר הארי לאט. "זה הענין. לוציוס מאלפוי אומר בפומבי שהרמיוני לא תתחמק ממה שעשתה, והביטו וראו, טרול הורג אותה." הארי חייך אז, בצורה שחשפה את שיניו. "ואם אכחיש זאת פה, אז דראקו, שאינו מליט־הכרה, יכול להעיד תחת וריטסרום שהילד־שנשא־ר־בחיים לא חושד בלוציוס מאלפוי ששלח טרול להוגוורטס כדי להרוג את הרמיוני גריינג'ר, שנשבעה אמונים לבית פוטר האצילי, שחוב הדם שלה נקנה לאחרונה בעבור מאה אלף אוניות וכולי." הארי נשען קלות לאחור, על אף שלשרפרף העץ שלו לא הייתה משענת כדי שיוכל לעשות זאת כהלכה. "אבל כעת משה צוין בפניי, אני רואה שזה מאוד הגיוני. ברור שאתה הרגת את הרמיוני גריינג'ר, בדיוק כפי שאימת לעשות בפני כל הקסמהדרין."

"לא עשיתי זאת," אמר לוציוס מאלפוי, פניו חסרות הבעה פעם

נוספת.

הארי חשף שוב את שיניו בלא־חיוך. "ובכן, במקרה הזה, מוכרח להיות מישהו אחר שהרג את הרמיוני והתעסק עם לחשי

ההגנה של הוגוורטס, אותו האדם שקודם לכן ניסה להפליל את הרמיוני ברצח של דראקו מאלפוי. או שאתה הרגת את הרמיוני גריינג'ר אחרי שקיבלת תשלום תמורת חייה, או שהאשמת ילדה חפה מפשע בניסיון לרצח של בנך ולקחת את כל כספי משפחתי בהאשמות שווא, אחד משני הדברים האלה נכון."

"אולי אתה הרגת אותה בתקווה שכספך יוחזר." לוציוס מאלפוי נשען קדימה והביט בהארי במבט חודר.

"אז אני לא הייתי נותן את הכסף שלי תמורתה מלכתחילה. כפי שאתה כבר יודע. אל תעליב את האינטליגנציה שלי, לורד מאלפוי – לא, רגע, סליחה, היית מוכרח לומר את זה למקרה שדראקו יצטרך להעיד על כך, לא משנה."

לוציוס מאלפוי נשען לאחור בכיסאו והביט.

"ניסיתי לומר לך, אבא," אמר דראקו בקול נמוך, "אבל איש

אינו יכול לדמיין את הארי פוטר עד שפגש אותו..."

הארי טפח באצבע על לחיו. "אז אנשים מתחילים להבין סוף-סוף את המובן מאליו? אני מופתע, למעשה. לא הייתי צופה שזה יקרה." הארי הבין את הסגנון הכללי של הציניות של פרופסור קווירל והיה מסוגל לייצר אותה בצורה עצמאית. "לא הייתי חושב שעיתון יהיה מסוגל לדווח על רעיון כמו 'או x או y נכונים, אבל אנחנו לא יודעים מי'. הייתי מצפה מעיתונאים לדווח רק על סיפורים שמורכבים מסדרה של אמירות אטומיות, כמו ' x נכון', ' y לא נכון', או ' x נכון רע לא נכון'. לא חיבורים לוגיים מורכבים יותר כמו 'אם x נכון אז y נכון, אבל אנחנו לא יודעים האם x נכון'. וכל התומכים שלך אמורים להחליף במהירות בין 'אתה לא יכול להוכיח שלורד מאלפוי הרג את גריינג'ר, זה היה יכול להיות מישהו אחר' ובין 'אתה לא יכול להוכיח שהיה מישהו אחר שהפליל את גריינג'ר', כל עוד זה לא בטוח הם אמורים לנסות לאחוז במקל משני קצותיו... רגע, אתה לא הבעלים של הנביא היומי?"

"הנביא היומי," אמר לוציוס מאלפוי בקול דק, "שבהחלט לא נמצא בבעלותי, מכובד הרבה יותר מדי מכדי לפרסם שטויות גסות שכאלה. למרבה הצער, לא כל הקוסמים בעלי ההשפעה ניחנים בהיגיון רב כל-כך."

"אה. הבנתי." הארי הנהן.

לוציוס העיף מבט בדראקו. "שאר הדברים שאמר – האם משהו מזה היה חשוב?"

"לא, אבא, זה לא היה חשוב."

"תודה לך, בן." לוציוס השיב את מבטו להארי. קולו, כשדיבר, היה משהו קרוב יותר לדיבור העצל הרגיל שלו, קריר ובטוח. "ייתכן שניתן לשכנע אותי לעשות לך טובה מסוימת, אם תודה בפני הקסמהדרין במה שאתה יודע בבירור, שאני לא אחראי למעשה הזה. אהיה מוכן להקטין את החוב הנותר שלך לבית מאלפוי במידה משמעותית, או אולי אפילו לשנות את התנאים לאפשר תשלום מאוחר יותר."

הארי הביט בלוציוס מאלפוי במבט יציב. "לוציוס מאלפוי. אתה מודע לגמרי כעת שהרמיוני גריינג'ר הופללה באמצעות הבן שלך כפיתיון, שהוטל עליה לחשיכוּרֶוֹן־מזויף או גרוע מכך, ושבית פוטר לא היה חייב לך דבר לפני כן. הצעת הנגד שלי היא שתחזיר לי את הכסף של המשפחה שלי, אני אכריז בפני הקסמהדרין שבית פוטר לא נוטר טינה לבית מאלפוי, ושנציג חזית מאוחדת בפני מי שלא יהיה זה שעושה את זה. נחליט לעזוב את התפקידים שאנחנו אמורים לגלם ולכרות ברית אחד עם השני במקום להילחם. זה יכול להיות הדבר היחיד שהאויב לא יצפה שנעשה."

השתררה שתיקה קצרה בחדר, למעט שני השומרים הגובלינים שהמשיכו לנשום בכל זאת.

"אתה כאמת משוגע," אמר לוציוס מאלפוי בקור.

"זה נקרא צדק, לורד מאלפוי. אתה לא יכול לצפות ממני לשתף

איתך פעולה בעודך מחזיק בהונו של בית פוטר מסיבות שאתה יודע כעת שהן כוזבות. אני מבין איך זה נראה לך בזמנו, אבל אתה יודע יותר טוב עכשיו."

"אין לך דבר להציע לי השווה מאה אלף אוניות."

"אין לי?" אמר הארי בנימה מרוחקת. "אני תוהה. אני חושב שסביר למדי שאכפת לך יותר מהרווחה ארוכת הטווח של בית מאלפוי מאשר מהעניין הפוליטי שאדון האופל הכושל של הדור הקודם הפך לתחביב האישי שלו." הארי העיף מבט רב משמעות לעבר דראקו. "הדור הבא מסמן את שדות הקרב שלו ויוצר בריתות חדשות. אתה יכול להקפיא את הבן שלך מחוץ לזה, או שאתה יכול לשלוח אותו ישר לראש. האם זה שווה לך ארבעים אלף אוניות שלא ציפית להן ואתה לא ממש צריך?" הארי חייך חיוך דק. "ארבעים אלף אוניות. שני מיליון לירות שטרלינג מוגלגיות. הבן שלך יודע כמה דברים על גודל הכלכלה המוגלגית שעשויים להפתיע אותך. הם היו חושבים שזה משעשע, שגורל מדינה סב סביב שני מיליון לירות שטרלינג. הם היו חושבים שזה תמוד. ואני חושב אותו הדבר, לורד מאלפוי. זה לא שאני נואש. זה שאני נותן לך הזדמנות הוגנת לנהוג בהגינות."

"הו?" אמר לורד מאלפוי. "ואם אסרב להזדמנות ההוגנת שלך,

מה אז?"

הארי משך בכתפיו. "תלוי איזו מין ממשלת קואליציה תקום בלי המאלפויים. אם ניתן לעשות רפורמציה לממשלה בדרכי שלום ויפריע לשלום לעשות אחרת, אחזיר לך את החוב מקופת הבזבוזים. או שאולי אוכלייהמוות יישפטו שוב על פשעי העבר שלהם ויוצאו להורג למען הצדק, כתוצאה מהליך הוגן, כמובן."

"אתה באמת ובתמים משוגע," אמר לוציוס מאלפוי בשקט.

"אין לך שום כוח, שום הון, ועם זאת אתה אומר לי דברים כאלה."

"כן, טיפשי מצדי לחשוב שאוכל להפחיד אותך. אחרי הכל,

אתה לא סוהרסן."

והארי המשיך לחייך. הוא בדק, וכנראה שבזואר כן ירפא כמעט כל רעל אם תדחוף אותו לפה של מישהו מהר מספיק. אולי זה לא יתקן נזק קרינה מפולוניום שנוצר בשינוייצורה, אבל מצד שני, אולי זה כן. אז הארי בדק את נקודות הקיפאון של חומצות שונות, ומסתבר שחומצה גופרתית קופאת בעשר מעלות צלסיוס, מה שאומר שהארי יכול לקנות ליטר ממנה בשוק המוגלגי, להקפיא אותה, ולהפוך אותה בשינוייצורה לשבביקרח קטנים ולא מורגשים שאפשר להעיף לפה של מישהו. שום בזואר לא יפצה על זה, ברגע ששינוייצורה יפוג. להארי לא הייתה שום כוונה לומר זאת בקול רם, כמובן, אבל עכשיו משנכשל בצורה מוחצת למנוע מוות במהלך המשימה שלו, לא הייתה לו שום כוונה נוספת להיות מוגבל על-ידי החוק או אפילו קוד באטמן.

הזדמנות אחרונה לחיות, לוציוס. מבחינה מוסרית, החיים שלך כבר מכורים מראש ביום שבו ביצעת את הזוועה הראשונה שלך בשביל אוכלי-המוות. אתה עדיין כך־אנוש ולחיים שלך יש ערך בזכות עצמם, אבל אין לך עוד את ההגנה הדאונטולוגית של חף מפשע. לכל אדם טוב יש רשות להרוג אותך כעת, אם הוא יחשוב שזה יציל חיים נטו בטווח הארוך; וזה מה שאסיק עליך, אם תתחיל להפריע לי. מי ששלח את הטרול נגד גריינג'ר בטח סימן גם אותך ופגע בכך בקללה שהופכת אוכלי-מוות לשעבר לערימות של חומר צמיג. עצוב מאוד.

"אבא, אמר דראקו בקול קטן. "אני חושב שכדאי שתשקול את זה, אבא."

לוציוס מאלפוי הביט בכנו. "אתה מתלוצץ." "זה נכון. אני לא חושב שפוטר פשוט המציא את הספרים שלו, אף אחד לא היה יכול לכתוב את כל זה ואת חלק מהדברים הייתי יכול לבדוק בעצמי. ואפילו אם חצי מזה נכון, הוא צודק, מאה אלף אוניות לא ישנו הרבה. אם ניתן לו אותן הוא באמת יהיה שוב חבר של בית מאלפוי – מה שהוא חושב שזה אומר להיות חבר, בכל

אופן. ואם לא, הוא יהיה האויב שלך, בין אם זה מתאים לאינטרסים שלו או לא, הוא פשוט ירדוף אחרריך. הארי פוטר באמת חושב ככה. זה לא נוגע לכסף בשבילו, זה נוגע למה שהוא מחשיב לכבוד. הארי היטה את ראשו, עדיין מחייך.

"אבל בוא נבהיר דבר אחד, " אמר דראקו, מביט בו ישירות. אור פראי האיר בעיניו. "אתה פגעת בי. ואתה חייב לי."

"מוסכם, " אמר בשקט הארי. "מותנה בכל השאר, כמובן." לוציוס מאלפוי פתח את פיו כדי לומר מייודע־מה ואז סגר אותו שוב. "משוגע, הוא אמר שוב.

ואז היה ויכוח ארוך של אבובנו במהלכו הארי הצליח לשמור על פה סגור.

כשנראה שאפילו דראקו לא יוכל לשכנע את אביו, הארי דיבר שוב, והציג את צעדיו הבאים המתוכננים, אם בתי מאלפוי ופוטר יוכלו לשתף פעולה.

אז היה וויכוח נוסף בין לוציוס ודראקו, אשר גם במהלכו הארי הצליח להישאר בשקט.

לבסוף עיניו של לוציוס פנו להביט בהארי. "ואתה מאמין, " אמר לוציוס מאלפוי, "שאתה יכול לשכנע את לונגבוטום ואת בונז לשתף פעולה עם הרעיון הזה, אפילו אם דמבלדור מתנגד לו." הארי הנהן. "הם יחשדו במעורבות שלך, כמובן. אבל אני אומר להם שזו הייתה תוכנית שלי מלכתחילה, וזה יעזור."

"אני מניח, " אמר לוציוס מאלפוי אחרי הפסקה, "שאני יכול לארגן חוזה, שפוטר אותך כמעט מכל החוב הנוטר, אם במקרה כלשהו אשתף פעולה עם הרעיון המשוגע הזה. יהיה צורך בעוד ערובות, כמובן –"

הארי הכניס את ידו לגלימותיו והוציא קלף, פורש אותו ומשטח אותו על השולחן המוזהב. "הרשיתי לעצמי, למעשה, " אמר הארי. הוא בילה כמה שעות זהירות בספריית הגוורטס עם ספרי החוק שהיו בנמצא. למרבה המזל, למיטב הבנתו של הארי, חוקי בריטניה

הקסומה היו פשוטים להפליא על-פי הסטנדרטים של מוגלגים. לכתוב שחוב הדם המקורי והתשלום מבוטלים, הונם של הפוטרים וכל שאר הפריטים שבכספתם יוחזרו והחוב הנוטר יבוטל, ללא כל אשמה למאלפויים, דרש רק כמה שורות יותר מאשר לומר זאת בעל פה. "נאלצתי להבטיח לשומרים שלי לא לחתום על שום דבר שתביא לי. אז וידאתי שאחבר זאת בעצמי ואחתום על זה לפני שעזבתי."

דראקו פלט צחוק חנוק.

לוציוס קרא את החוזה, מחייך חיוך חסר-שמחה. "כמה ישיר בצורה מקסימה."

"הבטחתי גם לא לגעת בעט-נוצה בזמן שהותי בגרינגוטס, אמר הארי. הוא הכניס את ידו לגלימותיו שוב והוציא עט מוגלגי, יחד עם דף נייר רגיל. "האם הניסוח הזה יהיה בסדר?" הארי שרבט במהירות הצהרה חוקית למראה שבית פוטר לא רואה בבית מאלפוי אחראי בשום צורה לרצח של הרמיוני גריינג'ור ולא מאמין שהוא קשור אליו, ואז הרים את הנייר באוויר לבחינתו של לורד מאלפוי.

לורד מאלפוי הביט בנייר, גלגל קלות את עיניו, ואמר. "טוב מספיק, אני מניח. אם כי כדי שתהיה לזה המשמעות הנכונה, אתה צריך להשתמש במונח החוקי לשפות במקום לפטור –"

"ניסיון יפה, אבל לא. אני יודע בדיוק מה משמעות המילה הזו, לורד מאלפוי." הארי לקח את הקלף והחל להעתיק מחדש את הניסוח המקורי שלו בקפידה רבה יותר.

כשהארי סיים לורד מאלפוי הושיט את ידו מעבר לשולחן הזהוב ולקח את העט, מביט בו במחשבה. "אחד מהחפצים המוגלגיים שלך, אני מניח? מה זה עושה, בן?"

"זה כותב בלי להזדקק לקסת דיו," ענה דראקו.

"אני יכול לראות את זה, אני מניח שאנשים מסוימים יחשבו שזה צעצוע משעשע." לוציוס החליק את קלף החוזה על השולחן

ואז הניח את ידו ליד קו החתימות, נוקש עם העט במחשבה בנקודת ההתחלה.

הארי תלש את מבטו, מרים אותו לפניו של לוציוס, מכריח את עצמו לנשום בצורה סדירה, לא לגמרי מצליח למנוע משריריו מלהתכווץ.

"ידידנו הטוב, סוורוס סנייפ, " אמר לוציוס מאלפוי, עדיין נוקש עם העט על הקו הממתין לחתימה שלו. "המורה להתגוננות, שקורא לעצמו קווירל. אשאל שוב, מי הוא החשוד השלישי שלך, הארי פוטר?"

"אייעץ לך בחום לחתום קודם, לורד מאלפוי, אם אתה מתכוון לעשות זאת בכל מקרה. אתה תרוויח יותר מהמידע אם לא תחשוב שאני מנסה לשכנע אותך במשהו."

חיוך חסר שמחה נוסף. "אני חושב שאסתכן. דבר, אם ברצונך שנמשיך."

הארי היסס, ואז אמר בקול שקול, "החשוד השלישי שלי הוא אלבוס דמבלדור."

העט הנוקש נדם על הקלף. "האשמה מוזרה, " אמר לוציוס בעצלתיים. "דמבלדור איבד כבוד רב כשתלמידת הוגוורטס מתה במהלך כהונתו. האם אתה חושב שאאמין לכל דבר עליו, רק משום שהוא אויבי?"

"הוא חשוד אחד מתוך כמה, לורד מאלפוי, ולא בהכרח החשוד הסביר ביותר. אבל הסיבה שהייתי מסוגל להרוג טרול הרים בוגר הייתה שהיה לי נשק שדמבלדור נתן לי בתחילת שנת הלימודים. זו לא ראייה חזקה, אבל זה מחשיד. ואם אתה חושב שלרצוח אחד מהתלמידים שלו זה לא הסגנון של דמבלדור, טוב, חשבתי את אותו הדבר בעצמי."

"זה לא הסגנון שלו?" שאל דראקו מאלפוי.

לוציוס מאלפוי הניד בראשו בתנועה זהירה ומדודה. "לא בדיוק, בני. דמבלדור ברחן במעשי הרשע שלו." לורד מאלפוי

נשען לאחור בכיסאו, ואז לא זע. "ספר לי על הנשק הזה."
 "אני לא בטוח שעליי להיכנס לפרטים בנוכחותך, לורד
 מאלפוי." הארי נשם נשימה עמוקה. "תן לי להבהיר את עצמי
 בנושא. אני לא מנסה למכור לך את הרעיון שדמבלדור עומד
 מאחורי זה, רק מעלה את האפשרות –"

ואז דיבר דראקו מאלפוי. "המכשיר שדמבלדור נתן לך – זה
 היה משהו להרוג טרולים? כלומר, רק טרולים? אתה יכול לומר לי
 את זה?"

לוציוס הפנה את ראשו להביט בבנו בהפתעת מה.
 "לא..." אמר הארי לאיטו. "זו לא הייתה חרב לחיסול טרולים,
 או משהו כזה."

עיניו של דראקו היו דרוכות. "האם המכשיר היה עובד נגד
 מתנקש?"

לא אם הוא הרים מגנים. "לא."

"ריב בבית-ספר?"

סלע מתנפח הוא קטלני מטבעו. "לא. אני לא חושב שזה היה
 מיועד לשימוש נגד בני-אדם."

דראקו הנהן. "אז רק יצורים קסומים. האם זה היה נשק טוב נגד
 היפוגריף כועס, או משהו כזה?"

"האם קללת השיתוק עובדת על היפוגריפים?" שאל הארי לאט.

"אני לא יודע," אמר דראקו.

"כן," אמר לוציוס מאלפוי.

בהשוואה לניסיון לכוון וינגארדיוס לְבִיּוֹסָה ופִינִיטָה
 אִינְקְנִטָאטֶם – "אז קללת השיתוק הייתה דרך טובה יותר להתמודד
 עם היפוגריף." כשמציגים את זה ככה, ממש נראה כאילו סלע
 שעבר שינוי-יצורה הוא נשק אופטימלי רק כנגד יצור קסום בשר
 ודם עם עור חסין לחשים. "אבל... כלומר, אולי זה לא היה אמור
 להיות נשק בכלל, השתמשתי בזה בצורה מוזרה, זו הייתה יכולה
 להיות סתם גחמה מוזרה –"

"לא", אמר לוציוס מאלפוי לאיטו. "לא גחמה. לא צירוף מקרים. לא דמבלדור."

"אז זה הוא", אמר דראקו. עיניו של דראקו הצטמצמו לאט, והוא הנהן הנהון אכזרי. "זה היה הוא מההתחלה. מבארההכרה של בית המשפט אמר שמישהו השתמש בביאור-הכרה על גריינג'ר. דמבלדור הודה שזה היה הוא. ואני מתערב שלחשי ההגנה כן הופעלו כשגריינג'ר הטילה עליי קללה ודמבלדור פשוט התעלם מהם."

"אבל –" אמר הארי. הוא הביט בלוציוס, תוהה האם באמת יועיל לו לפקפק ברעיון הזה. "מה יהיה המניע שלו? אנחנו פשוט הולכים לומר שהוא מרושע ולהשאיר את זה ככה?"

דראקו מאלפוי קפץ מכיסאו והחל לצעוד הלך ושוב בחדר, גלימות שחורות משמיעות קול ווש מאחורי הילד הצעיר, השומרים הגובלינים בוהים בו בהפתעת מה דרך המשקפות הקסומות שלהם. "כדי להבין מזימה מוזרה, הסתכל על מה שקורה, ושאל מי הרוויח. אלא שדמבלדור לא תכנן שתנסה להציל את גריינג'ר במשפט שלה, הוא ניסה לעצור אותך מלעשות את זה. מה היה קורה אם גריינג'ר באמת הייתה הולכת לאזקבאן? בית מאלפוי ובית פוטר היו שונאים זה את זה לעד. מכל החשודים, היחיד שרצה את זה הוא דמבלדור. אז זה מתאים. הכל מתאים. זה שבאמת ביצע את הרצח הוא – אלבוס דמבלדור!"

"אמ", אמר הארי. "אבל למה שייתן לי נשק נגד טרולים? אמרתי שזה חשוד, לא אמרתי שזה הגיוני בשום צורה."

דראקו הנהן במחשבה. "אולי דמבלדור חשב שתעצור את הטרול לפני שיגיע לגריינג'ר והוא יוכל להאשים את אבא בכך ששלח אותו. הרבה אנשים יכעסו מאוד אם הם יחשבו שאבא, אפילו ניסה לעשות משהו כזה בהוגוורטס. כמו שאבא אמר, דמבלדור איבד הרבה יוקרה כשאנשים גילו שתלמידה ממש נהרגה בהוגוורטס, ביטחון זה מה שבית-הספר הוגוורטס מפורסם בו. אז

החלק הזה כנראה לא היה אמור לקרות. התודעה של הארי הבזיקה לאחור בצורה לא־רצונית לאימה בעיניו של דמבלדור כשראה את גופתה של הרמיוני גריינג'ר. האם הייתי מגיע לשם בזמן, אם מפת הקסמים של התאומים וויזלי לא הייתה נגנבת? יכול להיות שזו הייתה התוכנית? ואז, על אף שדמבלדור לא ידע זאת, מישהו גנב את המפה שלהם, ואיחרתי את המועד... אבל לא, זה לא הגיוני ממש, גיליתי מאוחר מדי, איך דמבלדור היה יכול לנחש שאשתמש במטאטא... טוב, הוא ידע שיש לי אחד...

אין שום סיכוי שתכנית כזו תעבוד.

והיא לא עבדה.

אבל מישהו שהולך ונעשה קצת סנילי עשוי לצפות שהיא תעבוד, ועוף־חול לא ידע את ההבדל.

"או, המשיך דראקו מאלפוי, עדיין צועד במרץ, "אולי לדמבלדור היה טרול מכושף בקרבת מקום, והוא ציפה שתביס אותו בזמן אחר, למזימה אחרת, ואז הוא השתמש בטרול על גריינג'ר במקום. אני לא יכול לדמיין שדמבלדור תכנן את כל זה מהשבוע הראשון של הלימודים –"

"אני יכול לדמיין, אמר לו־ציוס בקול נמוך. "ראיתי דברים

שכאלה, מדמבלדור."

דראקו הנהן בביטחון. "אז מעולם לא הייתי אמור למות במזימה הראשונה. דמבלדור ידע שפרופסור קווירל משגיח עלי, או שדמבלדור תכנן שמישהו אחר ימצא אותי בזמן – לא הייתי יכול להעיד נגד גריינג'ר אם הייתי מת, והוא היה מאבד כבוד אם הייתי מת. אבל זה שהייתי עוזב את הוגוורטס ולא נמצא בסביבה להוביל את סלית'רין היה יכול להיות מצוין בשבילו. ואז בפעם הבאה הארי היה אמור לעצור את הטרול לפני שהיה מגיע לגריינג'ר וכולם היו אמורים להאשים אותך, אבא, אלא שהפעם זה לא הלך איך שדמבלדור תכנן."

לוציוס מאלפוי הרים את עיניו האפורות מהמבט המופתע שהעניק לבנו. "אם זה נכון – אבל אני תוהה האם הארי פוטר רק מעמיד פנים שהוא מהסס להאמין בכך."

"אולי," אמר דראקו. "אבל אני די בטוח שהוא לא." "אז, אם זה נכון..." קולו של לוציוס מאלפוי דעך. זעם איטי החל להאיר את עיניו.

"מה בדיוק נעשה?" שאל הארי.

"גם זה ברור לי," אמר דראקו. הוא הסתובב לעברם והרים אצבע גבוה באוויר. "נמצא את ההוכחה להרשיע את דמבלדור בפשעו, ונביא אותו לדין צדק!"

הארי פוטר ולוציוס מאלפוי הביטו זה בזה.

איש מהם לא ידע בדיוק מה לומר.

"בני," אמר לוציוס מאלפוי לאחר זמן מה, "הצלחת היטב היום, אין ספק."

"תודה, אבא!"

"עם זאת, אין זה מחזה, אנחנו איננו הילאים, ואיננו שמים את מבטחנו במשפטים."

חלק מהאור כבה בעיניו של דראקו. "או."

"לי, אה, יש חיבה סנטימנטלית למשפטים," התערב הארי. אני לא מאמין שאני מנהל את השיחה הזו. הוא צריך לחזור הביתה ולקחת דף נייר ועיפרון ולנסות להבין האם ההיסקים של דראקו באמת הגיוניים. "ולראיות."

לוציוס מאלפוי הפנה את מבטו להארי פוטר, עיניו רותחות בזעם אפור טהור.

"אם רימית אותי," אמר לוציוס מאלפוי בנימת כעס נמוכה, "אם כל זה שקר, לא אסלח. אך אם אין זו הונאה... הבא לי הוכחה שתרשיע את דמבלדור ברצח הזה בפני הקסמהדרין, או ראייה מספקת כדי להפיל אותו ממקומו, ואין דבר שבית מאלפוי לא יעשה עבורך, הארי פוטר. הכל."

הארי נשם נשימה עמוקה. הוא צריך לעשות סדר בכל זה ולהבין מה ההסתברויות האמיתיות, אבל אין לו זמן. "אם זה אכן דמבלדור, אז להסיר אותו מלוח המשחק יותיר חור עצום במבנה הכוח של בריטניה."

"אכן כן," אמר לוציוס מאלפוי בחיוך קודר. "האם יש לך שאיפות למלא אותו בעצמך, הארי פוטר?"
"חלק מהאופוזיציה שלך עלול שלא לאהוב את זה. הם עלולים להילחם."

"הם יפסידו," אמר לוציוס מאלפוי, פניו קשות כעת כברזל.
"אז זה מה שאני רוצה שבית מאלפוי יעשה בשבילי, אם דמבלדור יוסר מהלוח בגללי. כשהפחד של האופוזיציה יהיה בשיאו – אז יוצע לה סידור של הרגע האחרון למניעת מלחמת אזרחים. חלק מבני-הברית שלך עשויים שלא לאהוב זאת, אבל יהיו הרבה נייטרלים שישמחו לראות יציבות. העסקה תהיה שבמקום שאתה תשתלט מיד, דראקו מאלפוי יעלה לשלטון כשיגיע לבגרות."

"מה?" אמר דראקו.

"דראקו העיד תחת וריטסרום שהוא ניסה לעזור להרמינוי גריינג'ר. אני מתערב שיש הרבה אנשים באופוזיציה שיעדיפו להסתכן איתו מאשר להילחם. אני לא בטוח איך בדיוק תאכוף את זה – נדרים כובלים או חוזי גרינגוטס או מה שלא יהיה – אבל יהיה הסכם בראיפה כלשהו שאומר שהכוח יעבור לדראקו אחרי שיסיים ללמוד בהוגוורטס. אני אזרוק כל תמיכה שיש לילד-שנשאר-בחיים מאחורי העסקה הזו. אנסה לשכנע את לונגבוטום ואת בונז וכולי. התוכנית הראשונה שלנו סוללת את הדרך לזה לאחר מכן, אם תקפיד לנהוג בכבוד כשתעשה עסקים עם לונגבוטום ובונז בפעם הזו."

"אבא, אני נשבע שאני לא –"

פניו של לוציוס התעוותו לחיוך קודר. "אני יודע שאתה לא,

בני. ובכן. " הגבר לבן השיער הביט מעבר לשולחן המוזהב הכבד אל הארי פוטר. "התנאים הללו מקובלים עליי. אבל אם תכזיב בכל חלק מההסכם שלנו, בין אם בעסקה הראשונה, או השנייה, יהיו השלכות בעבורך, הארי פוטר. מילים מתוחכמות לא יעכבו זאת." ולוציוס מאלפוי חתם על הקלף.

* * *

עין־הזעם מודי בהה בדלת הארד של חדר הפגישות בגרינגוטס במשך פרק זמן שנראה כמו שעות, ככל שאדם יכול לבהות במשהו אחד כשמבטו מקיף את כל הכיוונים.

הצרה בחשד במישהו כמו לוציוס מאלפוי, חשב לעצמו מודי, הייתה שאפשר לבלות יום שלם במחשבה על כל מה שהוא עלול לזמום, ועדיין לא לסיים.

הדלת נפתחה בחריקה והארי פוטר צעד החוצה, אגלי זיעה קטנים על מצחו.

"חתמת על משהו?" דרש מיד עין־הזעם מודי.

הארי פוטר הביט בו בשתיקה, ואז הושיט את ידו לתוך גלימותיו והוציא קלף מקופל. "הגובלינים כבר מוציאים זאת לפועל," אמר הארי פוטר. "הם עשו שלושה עותקים לפני שעזבתי."

"שמרלין יעזור לי, בן –" מודי עצר כשעינו קלטה את החצי השני של המסמך כאשר שהארי פוטר החל לפרוש את החלק העליון באיטיות, כאילו בחוסר־רצון. מבט קצר הספיק לו כדי לקלוט את הפסקאות הכתובות בכתב היד המוקפד, חתימתו האלגנטית של לוציוס מאלפוי מתחת לזו של הארי פוטר. ואז מודי התפוצץ, כשהחצי העליון של המסמך נכנס לראייתו. "אתה פוטר את בית מאלפוי מכל מעורבות במותה של הרמיוני גריינג'ר? יש לך מושג מה עשית, שוטה קטן? למה בשם מרלין תעשה משהו כמו מה ל –"

ספּרִיִּדִים, אַמּוֹן

יום ראשון, 19 באפריל, 6:34 בערב.

דפני גְרִינְגֶּרס הלכה בשקט לכיוון חדר גְרִינְגֶּרס מתחת לצינוק של סלית'רין, זכות היתר של בית עתיק־יומין; בדרכה לפרוק את המזוודה שהביאה מהוגוורטס אקספרס, לפני שתצטרף לתלמידים האחרים בארוחת הערב. כל האזור הפרטי היה שלה בלבד מאז שמאלפוי עזב. ידה, מוחזקת מאחוריה, החוותה תנועת בוא־הנה לתיבה העצומה והמשובצת באזמרגדים שלה, שנראתה כמהססת לבוא. אולי הלחשים על הירושה המשפחתית הכבדה צריכים להיות מוטלים מחדש; או שאולי התיבה מהססת לבוא בעקבותיה לטירת הוגוורטס, שאינה בטוחה עוד.

הייתה שיחה ארוכה בין אימא ואבא, אחרי שסופר להם על הרמיוני; ודפני התחבאה מעבר לדלת כדי להקשיב, משתיקה את הדמעות ומנסה שלא להשמיע קול.

אימא אמרה שהעובדה העצובה היא שאם רק תלמיד אחד מת בשנה, טוב, זה עדיין הופך את הוגוורטס לבטוח יותר מבובאטון, שלא לדבר על דורמשטרנג. ישנן דרכים נוספות בהן מכשפה צעירה יכולה למות מלבד רצח. אשף שינוי־הצורה של בובאטון פשוט לא ברמה של פרופסור מְקִגוֹנְגֶּל, אמרה אימא.

אבא אמר בקול מפוכח עד כמה חשוב שהיורשת לבית גְרִינְגֶּרס תישאר בהוגוורטס, אליו שלחו את ילדיהן כל משפחות האצולה

האחרות (הסיבה למסורת העתיקה של סינכרון לידת היורשים בין משפחות האצולה הייתה כדי שילמדו באותה שכבה בהוגוורטס, אם יוכלו). ואבא אמר שלהיות נצר לבית עתיק־יומין משמעו שלפעמים את לא יכולה להישמר מצרות.

היא הייתה יכולה להתמודד בלי לשמוע את החלק האחרון. דפני בלעה את רוקה בחוזקה כשסובבה את הידית ופתחה את הדלת.

"העלמה גְרִינגֶרְס –" לחשה דמות אפלולית בגלימה כסופה. דפני צרחה וטרקה את הדלת ושלפה את שרביטה ופנתה לברוח.

"חכי!" קרא הקול, גבוה וחזק יותר. דפני עצרה. לא יכול להיות שזה מי שזה נשמע כמותו. לאט, דפני הסתובבה ופתחה שוב את הדלת. "אתה!" אמרה דפני בתדהמה כשראתה את הפנים מתחת לברדס. "חשבתי שאתה –"

"אני חוזר אלייך כעת," אמרה הדמות בגלימה הכסופה בקול מוזר, "לקראת הקץ –"

"מה אתה עושה בחדר השינה שלי?" צווחה דפני. "שמעתי שאת יכולה להטיל את צורת הערפל של לחש הפטרונוס. אני יכול לראות?"

דפני בהתה, ואז הדם שלה החל לרתות. "למה?" היא שאלה, שומרת על שרביט מורם. "כדי שתוכל להרוג כל אחד בסלית'רין שמטיל לחשים לא־סלית'ריניים? כולנו יודעים מי הוא זה שאירגן את המוות של הרמיוני!"

קולה של הדמות עלה. "העדתי תחת וריטסרום שניסיתי לעזור לעלמה גריינג'ר! באמת ניסיתי לעזור לה, כשתפסתי את היד שלה על הגג, כשעזרתי לה לקום מהרצפה –"

דפני שמרה על שרביטה מכוון לעברו. "כאילו שאבא שלך לא יכול לזייף את הרישומים של ההילאים אם היה רוצה! לא נולדתי

אתמול, מר מאלפוי!"

לאט, כאילו כדי לא לעורר חשש, הדמות כסופת הגלימות שלפה שרביט. ידה של דפני התהדקה על שרביטה שלה, אבל אז היא זיהתה את תנוחת האצבעות על השרביט, את העמידה שהדמות אימצה, והיא שאפה שאיפת תדהמה –

"אקספקטו פטרונום!"

אור כסוף זינק מקצה השרביט האחר – והתמצק, יוצר נחש בוהק שמתפתל באוויר כאילו שהוא מקנן שם. היא פשוט בהתה בפה פעור.

"באמת ניסיתי לעזור להרמיוני גריינג'ר," אמר דראקו מאלפוי בקול שקול. "משום שאני יודע שהחולי בלב בית סלית'ריץ, הסיבה בגללה כה רבים מאיתנו לא יכולים להטיל את לחש הפטרונוס, היא שנאה. שנאת בני-מוגלגים, או פשוט כל אחד למעשה. אנשים חושבים שזה כל מה שיש בסלית'ריץ עכשיו, לא ערמומיות או שאפתנות או אצילות מכובדת. ואני אפילו יודע, משום שזה ברור למי שמסתכל, שהרמיוני גריינג'ר לא הייתה חלשה בכישוף." התודעה של דפני נמחקה לגמרי. העיניים שלה נעו מצד לצד בעצבנות, רק לבדוק שהדם לא יוצא שוב מתחת לדלתות, כמו בפעם הקודמת שבה משהו נשבר.

"ובנוסף הבנתי גם," אמר דראקו מאלפוי בשקט, בעוד הנחש הכסוף ממשיך לזהור באור ובחום שאין לטעות בהם, "שהרמיוני גריינג'ר מעולם לא ניסתה באמת להרוג אותי. אולי הוטל עליה לחשיזיכרון-מזויף, אולי הופעל עליה ביאור-הכרה, אבל כעת משנרצחה, ברור שהעלמה גריינג'ר הייתה המטרה מלכתחילה, כשמישהו ניסה להפליל אותה בניסיון הרצח שלי –"

"א־אתה־אתה יודע מה אתה אומר?" קולה של דפני נשבר. אם לוציוס מאלפוי ישמע את היורש שלו מדבר ככה – הוא יפשוט את עורו של דראקו ויהפוך אותו למכנסיים!

דראקו מאלפוי חייך, גלימות מתכתיות בוהקות באור הפטרונוס

הגשמי שלו; היה זה חיוך יהיר ומסוכן כאחד, כאילו החשש להפוך לזוג מכנסי עור מתחת לכבודו. "כן," אמר דראקו, "אבל זה לא משנה עכשיו. בית מאלפוי מחזיר לבית פוטר את כספו ומבטל את החוב."

דפני הלכה למיטתה ונפלה עליה, מקווה שתוכל להתעורר מהחלום ברגע שתהיה במיטה.

"ברצוני שתצטרפי לקשר," אמרה הדמות בגלימות הכסופות. "כל אחד בסלית'רין שיכול להטיל את לחש הפטרונוס, וכל מי שיכול ללמוד. כך נדע לבטוח אחד בשני, כשהסלית'רינים הכסופים ייפגשו." בתנועה דרמטית, דראקו מאלפוי הסיר את ברדסו. "אבל זה לא יעבוד בלעדיו, דפני ג'ינג'רס. את ומשפחתך. אימא שלך תנהל משא ומתן עם אבא, אבל אני רוצה שהג'ינג'רסים ישמעו את ההצעה ממך קודם." קולו של דראקו מאלפוי נעשה נמוך וקודר, "יש לנו הרבה על מה לדבר, לפני שנאכל ארוחת ערב."

* * *

הארי פוטר החליט להיות בלתי־נראה, מסתבר; הם ראו את ידו אך לרגע, כשנתן להם את הרשימה, שנכתבה על לא־קלף מוזר. הארי הסביר שבהתחשב בנסיבות, הוא איננו חושב שנכון מצידו להיות ברמציאה למעט באירועים מיוחדים, אז הוא פשוט עומד לבצע אינטראקציה עם אנשים בתור קול חסר גוף מעתה והלאה, או בתור אור כסוף בוהק שהתחבא מאחורי פינות כך שאיש לא יראה אותו, ושתמיד יכול למצוא את חבריו לא משנה היכן ינסו להתחבא. זה היה, בכנות, אחד הדברים המטרידים ביותר שפרד וג'ורג' שמעו מעודם, במהלך חיים שכללו מילוי נעליים של כל תלמיד שנה שנייה בסלית'רין במרבירגליים שנוצרו בשינוי־צורה. פרד וג'ורג' לא חשבו שזה יכול להיות טוב לשפיות של בן־אדם, אבל הם לא ידעו מה לומר. אי אפשר להכחיש, הם ראו במו עיניהם

שביתה הספר הוגוורטס...

...אינו בטוח...

"אני לא יודע למי הלכתם בשביל לחש הזיכרון המזויף לריטה סקיטר", אמר הקול חסר הגוף של הארי פוטר. "מי שזה היה... כנראה לא יוכל למלא את ההזמנה הזו ישירות, אבל אולי יכיר מישהו שיכול להשיג דברים מהעולם המוגלגי. וגם – אני יודע שיכול להיות שזה יעלה יותר, אבל מוטב שכמה שפחות אנשים ידעו שהארי פוטר קשור לזה." הבלחה נוספת של יד קטנה של ילד, ושק היכה ברצפה בקול צלצול. "חלק מהדברים האלה יקרים אפילו בעולם המוגלגים, ואיש הקשר שלכם עשוי להצטרך לצאת מחוץ לבריטניה; אבל מאה אוניות יהיו מספיק כדי לשלם על הכל, אני מקווה. הייתי אומר לכם מאיפה הגיעו האוניות, אבל אני לא רוצה להרוס את ההפתעה של מחר."

"מה זה הדברים האלה?" אמר פרד או ג'ורג' כשהביטו ברשימה. "אבא שלנו מומחה למוגלגים –"

"– ואנחנו לא מזהים חצי מהדברים האלה –"

"– בעצם, אנחנו לא מזהים אף אחד מהם –"

"– מה בדיוק אתה מתכנן לעשות?"

"דברים נעשו רציניים", אמר קולו של הארי ברכות. "אני לא יודע מה אצטרך לעשות. ייתכן שאזדקק לכוח המוגלגים, לא רק הקוסמים, לפני שזה ייגמר – וייתכן שאזדקק לו מיד, בלי זמן להתכונן. אני לא מתכנן להשתמש בשום דבר מזה. אני רק רוצה שהם יהיו בסביבה למקרה של... מקרים." קולו של הארי עצר. "מיותר לציין שאני חייב לכם יותר מכפי שאוכל להחזיר לכם אי פעם ואתם לא תתנו לי לתת לכם שום דבר ממה שמגיע לכם, אני אפילו לא יודע איך להגיד תודה כמו שצריך, וכל מה שאני יכול לעשות הוא לקוות שיום אחד תתבגרו ותתנהגו בהיגיון ובבקשה קחו עשרה אחוזים עמלה –"

"שתוק", אמר פרד או ג'ורג'.

“למען השם, נלחמתם בטורל בשבילי ופרד שבר את הצלעות שלו!”

שניהם פשוט הנידו בראשיהם. הארי נותר מאחור כשאמרו לו לרוץ, וצעד קדימה כדי להסיח את דעתו של הטרול מלאכול את ג'ורג'. הארי היה מסוג האנשים, הם ידעו, שיחשוב שמהו כזה לא מבטל את מה שהוא חייב לתאומים וויזלי, שהמעשה שלו לא הולם כפיצוי. אך מה שהתאומים וויזלי ידעו והארי לא יבין עד שיהיה מבוגר יותר הוא שזה אומר שאין חוב ביניהם, ושלעולם לא יהיה. זו אנוכיות מוזרה, הם חשבו, שהארי יכול להבין אדיבות בעצמו – לעולם לא לחלום לבקש כסף ממשהו לו עזר יותר מכפי שהשני עזר לו, או לקרוא לזה חוב – בעודו לא מסוגל לתפוש שאחרים עשויים לרצות לנהוג כך לגביו.

“תזכירו לי לקנות לכם עותק של הספר המוגלגי מדד הנפילים,” אמר הקול חסר הגוף. “אני מתחיל להבין איזה מין בן-אדם יכול להרוויח מלקרוא אותו.”

* * *

יום שני, 20 באפריל, 7:00 בערב.

זה קרה ללא התערבות או סימן משולחן המורים, כשהתלמידים סיימו את ארוחת הערב השקטה שלהם; זה קרה בלי רשות או בקשת סליחה מהמורים או מהמנהל.

זמן קצר לאחר שצלחות הקינוח הופיעו, תלמיד קם משולחן סלית'רין ועשה את דרכו ברוגע, לא לקדמת שולחן המורים, אלא לעבר הצד השני של ארבעת שולחנות הבתים של הוגוורטס. כמה לחישות פרצו למראה השיער הקצר בצבע הלבן-בלונדיני כשדראקו מאלפוי עמד שם, בוחן בשקט את כל הוגוורטס. דראקו מאלפוי לא אמר כמעט כלום מאז חזרתו הפתאומית. הילד הסלית'ריני לא השפיל את עצמו לאשר או להכחיש את הטענה שחזר מכיוון שכעת משהרמיוני גריינג'ר מתה מידי משפחתו, אין

לו ממה לחשוש.

ואז דראקו מאלפוי הרים כפית ביד אחת, כוס מים בידו השנייה, והחל לנקוש, מפיק קול צלצול צלול.

טינג.

טינג.

טינג.

בתחילה זה גרם לעוד המולה נרגשת. בשולחן המורים, המורים השונים הביטו בבלבול לעבר המנהל בכיסאו הגדול, אך המנהל לא עשה שום סימן, והסגל לא עשה דבר.

דראקו מאלפוי המשיך לנקוש בכפו על כוסו עד שהחדר השתתק, ממתין.

ואז תלמיד נוסף קם משולחן רייבנקלו ועשה את דרכו אל דראקו מאלפוי, פונה להביט בהוגוורטס לצידו. שאיפות נשאפו בהפתע; השניים הללו אמורים להיות אויבים מרים –

“אני, ואבי, לורד בית מאלפוי האצילי ועתיקהיומין,” אמר דראקו מאלפוי בקול צלול, “הגענו להבנה שישנם כוחות עוינים הפועלים בהוגוורטס. הכוחות העוינים הללו רצו להרע להרמיוני גריינג'ר. הרמיוני גריינג'ר אולי אולצה, בניגוד לרצונה, להרים את ידה כנגד הבית שלנו; או שאולי הוטל על שנינו לחש זיכרון. אנו אומרים כעת שמי שהעז להשתמש כך ביורש לבית מאלפוי הינו האויב של בית מאלפוי, וממנו נתבע את נקמתנו. למען הכבוד, החזרנו את כל התשלומים שנלקחו מבית פוטר, וביטלנו כל חוב.” ואז דיבר הארי פוטר. “בית פוטר מכיר בכך שהייתה זו טעות תמימה, ולא נוטר טינה לבית מאלפוי. אנו מאמינים ואומרים בפומבי שבית מאלפוי לא אשם במותה של הרמיוני גריינג'ר. זה שפגע בהרמיוני גריינג'ר הינו האויב של בית פוטר, ממנו נתבע את נקמתנו. שנינו.”

ואז הארי פוטר החל לחזור לעבר שולחן רייבנקלו, והמולת התדהמה הטהורה, המוחלטת, מנפצת-המציאות החלה

להתפוצץ –

דראקו מאלפוי שב לנקוש עם הכף שלו על כוס המים שלו,
מייצר צלצול מהדהד וצלול.

טינג.

טינג.

טינג.

ותלמידים אחרים קמו, משולחנות אחרים, עושים את דרכם
לעבר דראקו מאלפוי, מסתדרים לצידו, או מאחוריו, או לפניו.
השתררה דממת מוות באולם הגדול, תחושה של עולם זז, של
כוחות מסתדרים מחדש, כמעט מוחשית באוויר.

“אבי, אוון גְרִינגְרֶס, באישור ובתמיכה מלאה של אימי, הליידי
של בית גְרִינגְרֶס האצילי ועתיקה־היומין, ” אמרה דפני גְרִינגְרֶס.
“וסבי, צ'ארלס, מבית נוט, ” אמר הסגן לשעבר נוט, לשעבר
תיאודור מכאוס, עומד כעת מאחורי דראקו מאלפוי.

“ודודתי, אמיליה, מבית בונז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי
הקסם, ” אמרה סוזן בונז, שעמדה ליד דפני גְרִינגְרֶס, לצידה
נלחמה.

“וסבתי, אוגוסטה, מבית לונגבוטום האצילי ועתיקה־היומין,
אמר נוויל לונגבוטום, שחזר ללילה האחד הזה.
“ואבי, לוציוס, לורד מאלפוי, מבית מאלפוי האצילי ועתיק־
היומין!”

“אשר יחד הם מהווים רוב בחבר המנהלים של הוגוורטס!
אמרה דפני בקול צלול. “החליטו, כדי להבטיח את בטחונם של
כלל התלמידים, כולל ילדיהם שלהם, להעביר את התקנות הבאות
בבית־הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות!”

* * *

“ראשית!” אמרה דפני. היא ניסתה לשלוט ברעידות שלה
כשניצבה מול ארבעת הבתים בחזית החמישה. יש גבול עד כמה

השיעורים של הוריה בנשיאת נאומים יכולים לעזור לה. עיניה של דפני הבזיקו מטה במהירות אל ידה, עליה כתבה בדיו אדום חלש רמזים לשורות שלה. "על תלמידים נאסר ללכת לבד לכל מקום, אפילו לשירותים! נעו בקבוצות של שלושה לכל הפחות, וכל קבוצה תכיל תלמיד שנה שישית או שביעית!"

"שנית!" אמרה סוזן בונז מאחוריה, קולה כמעט קשוח. "כדי להבטיח עוד את בטחון התלמידים, תשעה הילאים סופחו להוגוורטס כדי להוות כוח עזר הגנתי!" סוזן הוציאה חפץ זכוכית קטן ועגול מגלימותיה, אחת ממראות התקשורת שמאח"ק השתמשו בה, שניתנו לכולם. סוזן הרימה אותה אל פיה ואמרה, קולה גבוה יותר כעת, "ההילאי ברודסקי, זו סוזן בונז. היכנסו!" דלתות האולם נפתחו בטריקה ופנימה צעדו תשעה הילאים בצידוד העור המחוזק שהשתמשו בו כשהיו בתפקיד. הם התפרשו מיד, שני הילאים תופסים עמדה ליד כל אחד מהשולחנות, והאחרון הלך להשגיח על שולחן המורים. נשמעו השתנקויות נוספות.

"שלישית!" אמר דראקו מאלפוי, קולו מצווח. מאלפוי שינן כנראה את השורות שלו, משום שדבר לא נכתב על ידו למיטב ראייתה של דפני. "בפני אויב משותף שלא בוחל בהריגת תלמידים מכל בית, ארבעת הבתים של הוגוורטס מוכרחים להתאגד יחדיו ולפעול כאחד! כדי להדגיש זאת, מערכת נקודות הבית מושעת באופן זמני! כל המורים יעודדו סולידריות בין הבתים, בהוראת חבר המנהלים של הוגוורטס!"

"רביעית!" דקלם נוויל לונגבוטום, "כל התלמידים שאינם רשומים עדיין לשיעורים לאחר הלימודים של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל יקבלו אימונים מיוחדים בהגנה עצמית ממורים הילאים!"

"חמישית!" צעק תיאודור נוט בנימה מאיימת, "כל לחימה במסדרונות או בכל מקום מחוץ לשיעורי התגוננות תיענש

בחומרה! הילחמו יחד או אל תילחמו כלל!"

"שישית!" אמרה דפני גְרִינְגֶרְס, ונשמה נשימה עמוקה. כשגילתה מה מתוכנן, היא שלחה בקשה קטנה נוספת משלה לאימא דרך הפלו. אפילו כשלוציוס מאלפוי משתף פעולה עם אמיליה בונז – מחשבה שהתודעה שלה עדיין התקשתה לעכל – הקול של גְרִינְגֶרְס היה לשון המאזניים, משום שג'אָסוֹן והפּלֶג שלו סירבו לגבות את מאלפוי. שלא להזכיר את העובדה שבונז לא סמכה על מאלפוי, ומאלפוי לא סמך על בונז. אז אימא דרשה, והגְרִינְגֶרְסִים קיבלו – "משום שלחשי זיכרון הוטלו על תלמידים בלי להפעיל את לחשי ההגנה, ייתכן שמישהו בסגל הוגוורטס מעורב. לפיכך! כוח העזר ההגנתי ידווח ישירות לאבי, לורד גְרִינְגֶרְס!" החלק הזה היה סמלי בלבד, אין סיבה שמישהו לא ייצור פשוט קשר עם ההילאים ישירות; אבל אולי זה יהפוך ליותר מזה, יום אחד, וזו הסיבה שביקשה שאימא תדרוש זאת – "ואם מישהו רוצה לדווח משהו לכוח העזר ההגנתי, הוא יכול לדבר עם ההילאים, או לעבור דרכי –" זרועה של דפני החוותה לציין את התלמידים המקובצים. "הנשיאה הממונה של וועדת העזר ההגנתית המיוחדת!"

ודפני עצרה בדרמטיות. הם התאמנו על החלק הזה.

"אנחנו לא יודעים מי האויב," אמר נוויל, שקולו לא נשבר.

"אנחנו לא יודעים מה האויב רוצה," אמר תיאודור, עדיין נראה מאיים.

"אבל אנחנו יודעים את מי האויב תוקף," אמרה סוזן, נועזת כפי שהייתה כשתקפה שלושה תלמידי שנה שביעית.

"האויב תוקף תלמידי הוגוורטס," אמר דראקו מאלפוי, צלול ומצווה, כאילו הוא בסביבתו הטבעית.

"ובית־הספר הוגוורטס," אמרה דפני לבית גְרִינְגֶרְס, מרגישה את דמה בוער כפי שמעולם לא בער בחייה, "עומד להשיב מלחמה."

פּוּק 99

תּפּקִיִּדִיחַ, אַסוּיִת דַּבּוּר

עשרה ימים לאחר מכן, החדיקרן המת הראשון נמצא ביער האסור.